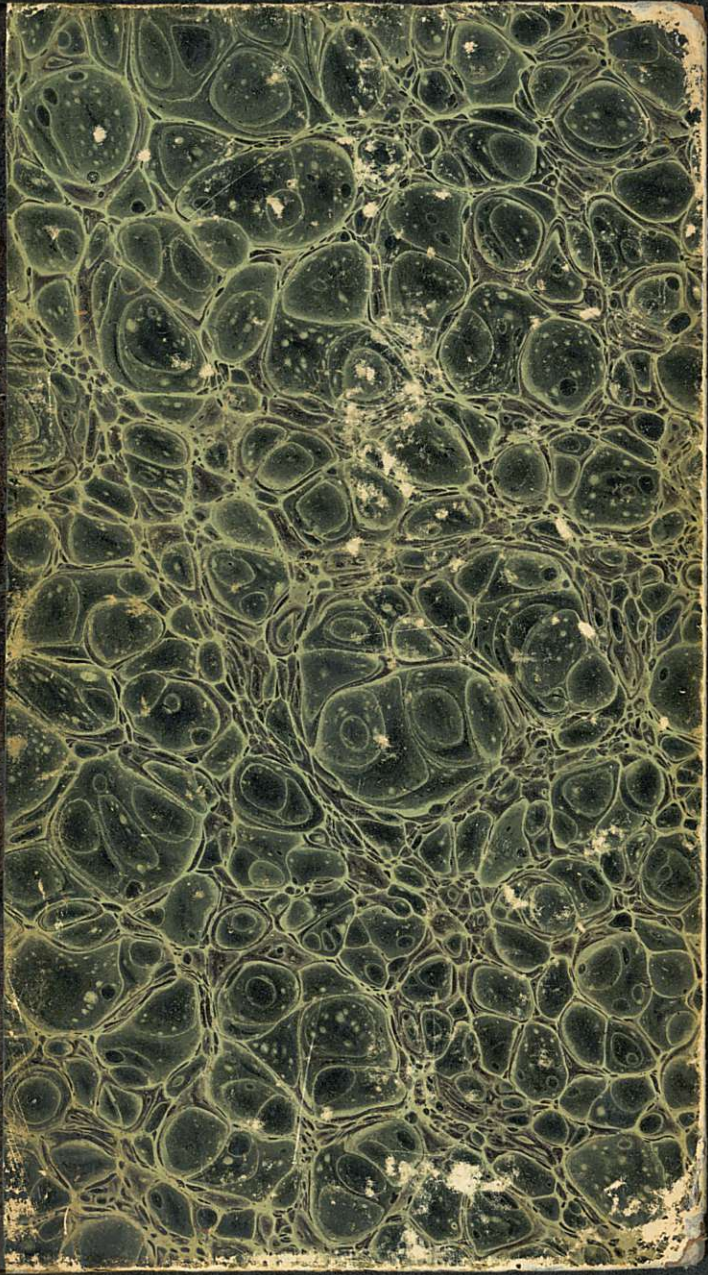

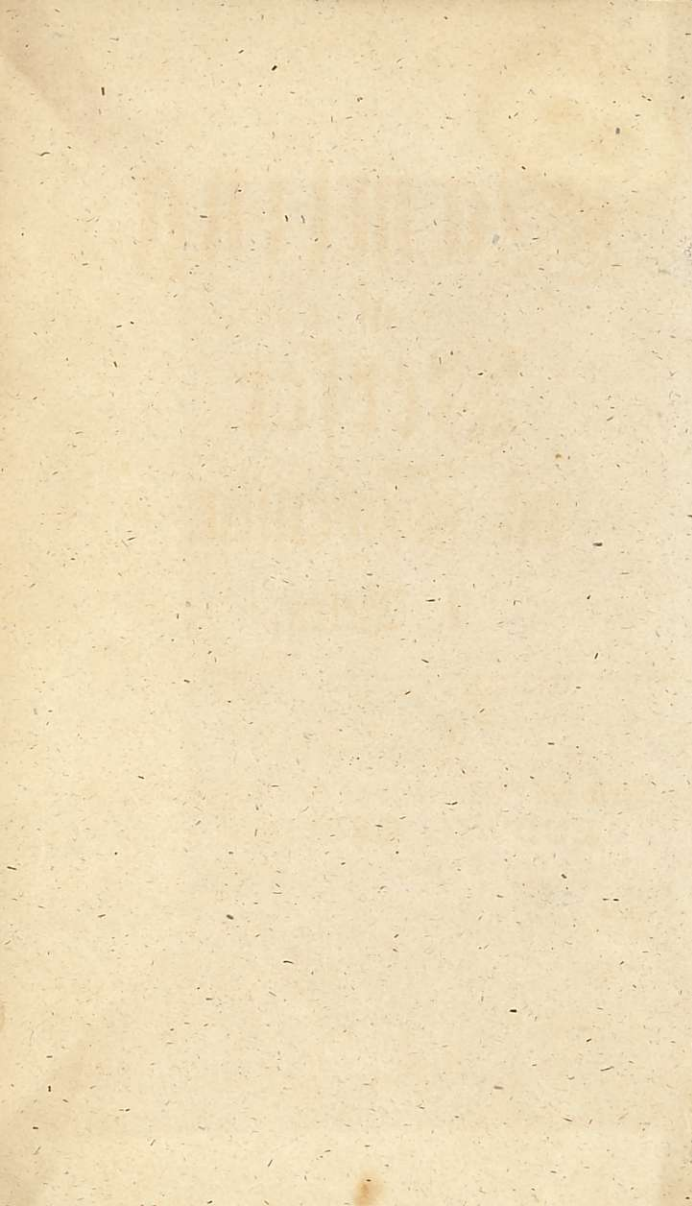
SAHLSTEDTS

Samling
af
Verser
1751

Samling
af
Berfer
på **S**wenska.
I. **D**elen.

Stockholm,

Trykt och finnes til Kiøps hos **LORENTZ**
LUDWIG GREFING, 1751.

Joh. H. Torpadu

Guilms

de

Becker

de

I. 1.

Christoph

Becker de Guilms de Lorentz

LUDWIG GREIFING, 1771

Handwritten signature

S FRIEDRICH med
GUDS nåde Sveriges,
Göthes, och Wändes Ro-
nung 2c. 2c. 2c. Landtgreswe til Hes-
sen 2c. 2c. 2c. Giøre witterligt, at eme-
dan hos Os Wårt och Riksens Cankli-
Collegium i underdånighet anmålde
och understödt Wår Tro tienares Regi-
stratorens dårsannastådes, Os ålske-
lig Abraham Sahlstedts gjorde un-
derdånige ansöfning om nådigt Privi-
legii erhållande på et des arbete kalladt:
**Samling af Verser på Swen-
ska:** Och Wi därtill i nåder så mycket
helre welat samtycka, som et slikt
arbete lånder til wedermåle af den
Swånska Nationens wett och snille;
Ty wele Wi härmed, och i kraft af
detta Wårt åpne Bref, nådeligen
hafwa förundt honom, Registratoren
Sahlstedt, det i förenånnde måtto
söfke

sökte Privilegium på Des Samling
af Verser på Swänska; så at ingen
på Tio års tid må understå sig den-
samma at här eftertrycka eller efter-
tryckt utifrån införa låta, wid Ettu-
sende daler Silfvermynts wite och
Exemplarens förlust. Det alle, som
wederbör, hafwa sig hörsamligen at
esterrätta. Til yttermera wißo hafwe
Wi detta med Egen Hand underskrif-
wit, och med Wårt Kongl. Sigill be-
fråsta låtit. Stockholm i Rådka-
maren den 11. Decembris 1750.

FRIEDRICH.

(L. S.)

Gust. Boneaufschöld.

TORSTEN
RUDEEN.

Snillens art och styrka i Sverige.

Man har tillsörne tänkt, det wåra frusna
länder
Ei kunnat aflä folk, än af et ofatt mod
Dil konst och skicklighet; de i sin owäns
blod

Ha endast färga lärdt sin swärd och wreda händer.
Det wore hwaruti des köld sig kunnat wärma;
I öfritt, en tjock natt och wildsint Barbari;
Så hafwa Greker sagt, Rom har dem fallit bi;
Nu ser båd Romsk och Gref of deras konstes härma.
Mån Hellas ej i sig det Barbari nu finner,
Som Hon i fordom tid bland of föraktat har?
I wett och sedighet lär Rom och blifwit wahr,
Det Sweriget henne, om ej öfswergår, lell' hinner.
Det är nu länge at wår owän kunnat röna
Ej mindr' i sinnet hwaft, än hwaft uti wårt swärd;
Måst wittna med sin harm, det ä' de Swenske wärd,
Dem sielf Apollo må med dubbel lager kröna.
Swad är för tid? för folk? för land? som ej betyga,
Des aldriг rådda mod? des styrka fiärr och när?
Så blir det nu bekant kring werldens fyra wär,
Det de ej mindre ä' i sinne=slögder dryga.

Sker ej, at en i et, och denne står i annat:
 Den handen konstigt wet en Cirkel leda fring;
 Den tungan tyda ut naturens Under-ting?
 En har med lycka sig i alla konstler blannat.
 Sj är det någon ting wi andre må afunna,
 Om ej, at ej ha först all slögder spunnit opp;
 Dock dermed fömnar ej wår Yfwerboers hopp:
 Hwad andre funnit ha, wårt folk förbättra kunna.

SOPHIA EL.
 BRENNER.

Godt Namn och Nyckte efter Döden.

Så tida som det sker, så allmänt som det är,
 Att döden ondt och godt sitt wälde undertwingar:
 Så tidt så allmänt hörs hwad wäl ell' illa klingar,
 Om folket, när man dem ur folkets samfund bår;
 Dock aldramåst om dem, som lyckan eller dygd,
 Ell' bägge hulptit ha til höga heders ställen:
 Så snart en sådan man har skadat sista qwällen,
 Skärskodas hwaruppå hans heder warit bygd;
 Hwarmed han den förskyllt, om han i lifwet lagat,
 Att döden hans af få ell' allmänt blir beklagat.
 Ty fast gemene man sig litet på förstår,
 Hwad dyrbar frågd de måst uplyste sinnen adlar,
 Så har han dock för sed, at han de höggre tadlar,
 I fall han ymst utaf det minsta lyte får.
 Då swarar den för twårt: då lofwar den för rundt:
 Den ter sig samwets grann, ser illa ut och smyger:
 Den har för hetfigt blod: en ann är alt för dryger,
 Fast lyckan honom ej för ståtlig härkomst unt:

En

En ann har flera fel, dock alt det der kan tålas,
 Men måst förhatligt är, så framt en Herre snålas.
 När som et artigt bi på någon fager äng,
 Den fina blomster-saft är kommen til at suga,
 Den gröfre niuter sen en spinnel eller fluga:
 Af sådan spinnel-art ha många fådt en släng:
 Hwad pris hwad ynnest wårdt, naturens fördels lott,
 På wisdom, fagert mod, på gäfwor ogemena,
 Det kan en ringa ting, et litet fel förklena,
 När owett utslag gier emellan ondt och godt,
 Och afwund hielper til. Hwad utwåg, när de båda,
 Ha wunnit hwad de sökt, och om wårt ryckte råda?
 Det måste wi likwål bekänna wara sant,
 Alt wåra dygder ej emot de gamlas swara;
 Ty de som gagna måst de äro ganska rara,
 Och föga mer än af Historien bekant.
 Hwad högtid giordes ei uti den fordna tid,
 Af seder och beröm? Det war det enda wårde,
 Som någon för sin tjenst, ja för sitt lif begårde,
 Ehwad det gälde på i örlig eller frid.
 Den hölt man ej för stor, som hade nog til bästa,
 Men ho til landets gagn ell' heder halp det måsta.
 Så ärefiken såg man werlden wara då;
 Fördenskul menar man, at hon ännu war yngre,
 Och hade lust til ros, nu sen hon blifwit tyngre,
 Och gammal, wil hon sig på ågodelar slå.
 En hielte war tilfrids med twenne qwistar löf,
 Sen han sitt fosterland föröft på folk och länder:
 Och när han allmänt för en sådan man blef känder,
 Så war han nästan til all annan fördel döf;

Förnögder i sig sielf. Wi äre gröfre sinte;
 Ty såleds bli belönt det hålls så godt som inte.

TORSTEN
 RUDEEN.

Gyllende Tiden för: swunnen.

Det war en gyllend tid, när wår utgamla werld,
 Ännu en Jungfru war, bekymrad om sin heder,
 Och så i tankar kysst, som oförkränkt i seder,
 Sil inter mindre än bedräglig falskhet lård.
 I hof och måttlighet då lefde man förnögd,
 Ej guldet någon än om girighet påminte,
 Den fula penning-werld låg i sitt första inte:
 Men giöra hwar man wål war då den största frögd.
 Man åt sin landes frukt i lust och mycken frid,
 Des Får dem menlös spis och nödig kläder gofwo;
 All högfärds yppighet och all hugretning såfwo,
 Det lefdes ångla-lift och war en gyllend tid.
 Men den har fådt förlångst, med all sin hålg god natt.
 Man tror naturen trött af så mångårig möda,
 Ej orkar längre så fullkomna foster föda,
 Som då hon ännu frisk i unga krafter satt.
 Men jag tror girughet all olycks uphof är;
 Ty sen man Inders malm och stenar känna lärde,
 Dem wår såfånga satt i owårderligt wårde,
 Sen har det brutit löst all dygd i wind och wår.
 Då löstes bandet först, som hiertan sammanhöll,
 Guldhungren dref så dygd och kärlek utur sinne;
 Upricktrighet och tro ej trifes mer där inne,
 Och folket lik som blindt til karghet hoptals föll.

En broder gatt ej se, sin broder bättre må;
 På andras wälstånd man et swartsjukt öga hade;
 Och grannans feta Så war grannans största skade,
 Det man med lika blygd och rått månd efterstå.
 Til hwad som winning gaf war ingens lusta sehn;
 En waghals lif och gods at wind och watten trodde;
 För rån ej någon fri längst öfwer hafwet bodde;
 Då måst den goda först för godtro lida mehn;
 Ej smakte mat ell' dryck, om ej ur gyllen-skål,
 Om ej med sommar-is och winter-blomster dyrkat;
 Om ej från främmand strand, dock ei war kropp
 at styrka:

Wår lusta måttas wil, som blir dock fram-
 gent snål.

At Alpheus vinner söt bland hassens bittra salt,
 Jag mindre undrar, än at i slit lasters yra,
 När köttslig menniska kan sin gång ostrafelig styra,
 Det gyldne lifswets folk, det winner mångesalt;
 Ty det de kunde ej, kund' de ej eftertrå;
 Men tånja lustan sen hon smaka lärdt det smicker,
 Som i det blanka mynt och werldsens wällust sticker,
 Det är en ört, som wid hwar by ej står at få.

ULR. RUDEN-
 SCHÖLD.

Om Tiden.

Twi år du ädla tid så snar,
 Som blyten utur skyar blänker,
 Som pilen genom lusten far?
 Du är bland himlens stora skänker,
 Och aldraminst kan hållas qwar.

I ditt förvar är anbefalt,
 Hwad kårt, hwad tåckt, hwad godt kan sägas;
 Men ach! hur länge får det ågas?
 Så ögnablick, så är det alt.
 Hvem kan åt tiden fågnas stort,
 När nöjet ock med tiden rymmer?
 Håll kåra tid! Nej, far man fort:
 Om nöje flyr, flyr ock bekymmer.

CARL RU-
DENSCHÖLD.

Ensligheten.

Et lugn jag åndtlig finner,
 Dit ingen olust hinner,
 I frid jag här besinner,
 Den wida werldsens falska frögd!
 Du skog, du giör mig nögd.
 I dina tysta gömmor,
 Fins ej den ofkuld dömmor,
 Ell' ed och löften glömmor:
 Den nögda hop som dig bebor,
 Wet ej af låg ell' stor.
 Af dina Nächstergalar,
 Et enda slag betalar,
 Båd Iris säng och lyckans spel,
 Du skog, du blir min del.

CARL JOH.
LOHMAN.

Menniskans Sörgängelighet och Uselhet.

Sth när som jag en gröner skog med trötta fötter måter,
 Och tänker, hur wår uselhet med tidsens kårthet träter,

Om Rangen, hv som bättre lärde vår werld at gdra swår,
 Förloras jag uti mig self, och wet ei hwart jag går.
 Jag hade litet förr förstådt, en wänn sitt affked tagit,
 Och at i HERRans ordnings-uhr, hans upbrots klocka slagit;
 Härwid gaf nu en ängslig suck hos mig den andra swår,
 Ach! ropte jag, förgånglighet at alting nycklen har.
 Jag följde mina tankar ner i Adams grifte-läger,
 Af hwilkens fall wi halte än, som HERRans Bibel säger,
 Jag fann ei någon enda matt i jorden mera qwar,
 Som i vår Stamfars multna stoft, sitt wisthus funnit har.
 Från Adams inte reste jag til andra gamla såder,
 Jag såg och si, förgånglighet war theas helgdags-fläder,
 Them jag of intet wäfsa fann. D! at vår ewighet
 Förbytt sin drägt för syndsens skul i sådan flyktighet.
 Jag följde foten, tils han mig fram til et benhus förde,
 Ther lågo hiulen stringrade, som uhren fordom rörde;
 Jag menar härmed, at jag såg the döda menskers ben:
 Wen jämmer, at förgånglighet bortnagit köttet re'n.
 Straxt öpnade the dödas ben för lefwandom en kyrka,
 Jag såg the dödas knofor här förgångligheten dyrka,
 Hon had' en wagn, then tiden self med bleka hästar kör,
 Hwarmed hon sig och sina barn til theas inte för.
 Här föll mig in: Hwad jag nu är, ha thesa knofor warit,
 Hwad the nu äro, blir jag ock, när dagen min framfarit;
 Förgånglighetens spenar jag, så wäl som thesa dir,
 Stönt jag thet mindre på mig self, än uppå thesa str.
 Jag wille se ho fordom mans- ho qwinnas skalle warit,
 Ho som med bara hålar gådt, och ho i wagnar farit,
 Ho sig i hwalmars jacka stult, och ho i gyllenduf,
 Ho som har kammat egna hår, och ho som hast Peruque.

Jag sökte then i hwilkens hy sig fågring fordom speglat,
 Samt then, hwaras skarpa snille nid i dolda diupen seglat;
 Jag wille gissa hwem, som längst ell' kortast lefwat har;
 Men kunde ei, ty sonen war, så fastig som hans far.
 Jag lemnade the dödas ben, men mina med mig gingo,
 Tills mina ögon mig uti min skugga ståda fingo;
 Wi arme matkar tänckte jag i våra skuggor si,
 Ut listwet wårt en skugga är, och wi ska skuggor bli.
 Sen såg jag up och si jag såg, hur här och ther i marken,
 En hop med stora Ekar stod, hel skrynkoge til barken,
 Dock stod än bladens krona grön: Wid them låg några berg,
 På hwilka höga åldren satt en hel utmattad fårg.
 GUD, skrek jag här, förskingra ei, Lätt stoft som med Dig talar,
 The stolta Ekar som här stå kring mig i thesa dalar,
 The gamla berg, som gråna här, ha lefwat många ut,
 Hwad wäller at för menskans tid, Tu slår så snabber knut.
 En kråka som sin glupska hals med fett af asen smörjer,
 Får länge lefwa, fast hon ei för Republiquen förjer;
 Men wi, för hwilka alla diur i lydno bundne gå,
 Wåst mycket förr än diur och trån förwanstligheten nå.
 Wår tid är fårt, desamma trä, hwaraf man waggan skurit,
 Har ofta tient til vår, hwarpå man samma menskan burit;
 Wår tid är fårt, om man antå för något råfna tör,
 Thet som i sielfwa döden föds, och uti födslen dör.
 Wår tid är fårt, wi drömma hårt the första offulds åren,
 Wår tid är fårt, snart blomstras ut then liufwa ungdoms wåren;
 Wår tid är fårt, wår mandoms tid skull' tyckas gå i språng,
 Om intet sjukdom, mödo, sorg, giord' honom stundom lång.
 Wår tid är fårt, wår ålberdom tyks jorden tröttas båra,
 Och gråhårs Cronan drager man dödsbrölloppet til åra;

Tills jorden, öfwer sina barn sig ömkande, sitt sköt
 Uplåter, och för trötta ben, tilreber hwilo söt.
 Här höll jag up och tänkte på, hur sinnet mitt fådt yra,
 Straxt föll mig in hwarmed jag thet med lämpa kunde styra;
 Jag sade då så wid mig sielf, hwad swärmar tu som wet,
 Ut thet som uselt är, är bäst uti sin flyktighet.
 Ju mindre man elendig är, ju större är ju lyckan,
 Ju snarare man råter blir, ju förr upbrännes kryckan;
 En korter uselhet är bäst: nu medan allt wårt lif,
 Ur uselhet, hwi gier tu tig, med hennes flyckt i lif.
 Rätt så! Then fången lyckligst är, hwars bojer först bli brutne,
 Wi äro ju som fångar här, i skinn och ben inslutne;
 Ju förr nu döden våra band och bojer sönderslår,
 Ju förr updagas wårt så högt begärta frihets-år.
 Så länge som wi lefwe här, måst wi wår jämmer bygga,
 Och såsom usle fångar öf wid våra stiettrar hygga,
 Wi är' et slindrigt kullerflot, hwar en uti sin del,
 På thenna werldsens tummeltorg åt lyckans gäckspel.
 Hwad är wål werldsens lust? et band, som mången ewigt binder,
 En eld, then honom alt för starkt anser blir ewigt blinder;
 Then therför bittida och wål, ur werlden slippa kan,
 Har fast han än så unger döe, dock lefwat som en man.

JACOB
FRESE.

Skaparens härliga Werk.

S! Haru härliga lys det blå bestiernade fäste.
D! Huru prydliga klåds den jord wi bygge och gäste.
 Wären ter sig här an med blomster tusende sköna,
 Ekistande blad och färg, blå, hwita, gula och gröna.

Ufrarne hårliga stå uti vårt och flutande gröda,
 Vårande örter och gräs, med margfall spisning och föda,
 Diuren smyga sig fram ur skuggige gömslor och skogar,
 Samla sig fram til språng å slätter och skalota mogar;
 Somlige sig med rof, och spatsamt somlige nära,
 Och de gamle sin art och åtbörd ungarne låra.

Foglarna qwittra så galdt på trädens toppar och grenar,
 Fiskarna i sitt stim slå ut de blankota fenar;
 Watnet stliser sin wäg för glupske snysande hwalor,
 Bäckar bryta sig hån genom ångar, lundar och dalar,
 Swanen simmar så snålt, afmåter wikar och floder,
 Fortseglar med sitt dun förutan styre och roder;
 Hafwet skummar så up, at wågorna wrångas i wåder,
 Lägga sig åter i stilt, som man et lugnande släder;
 Wådret flyctar här fram, et liommigt swåfwanbe delar,
 Och uti Uspars löf med sakta susande spelar.

* * * * *

SSenn'skan felar ei råd, konst, klofhet och tarfliga funder,
 Wisdom, snille och wett: hon är Guds giärningars Under
 Hon henne alt uti wäld, uti makt, i besittande gifwer,
 Alt til watten och land hon en beherskare blifwer;
 Hon kan silfwer och guld af bärgens innersta leta,
 Pärlor ur flodens diup hon kan påfinna, och weta
 Hwar diamanterna fäs uti bergens hårdaste klyfstor,
 Och hwad wore så högt dit hon ei tankarna lyfter?
 Hennes är skog och mark, lid, lund, land, ångar och hedar,
 Alt hwad å jordens widd sig ökar, ymnar och breder:
 Hwad utur hafwet fäs, hwad nånsin flytande hwålfwer:
 Ström, flod, dammar och diup, flö, bäckar, brunnar och elfwer.

Hennes

Hennes är wälde och prakt, gunst, ynnest, höghet och ära,
Men huru få finnas de sin höghet rättliga bära?

Ja, hon niuter och har, hwad nånsin henne behagar,
Glädie, hugnad och frögd, lust, löije och roliga dagar.

SOPHIA
BRENNER. **Hieltars Pris i Sverige.**

Den frågan förs och hörs som oftast of ibland,
Hwar är wår förra frågd och wåra faders tider?
Det Swenska pris fast när til nedergången skrider,
Och Manhems manna mod försvinner efter hand;
Hwar fås de hieltar nu för hwilka fordomdags,
De största machter skalf, och Monarchier skrändes;
Så snart en Torsten son, en Horn, ell' Baner nåndes,
I upbrätt vara, ell' at färdig stå til slags?
Hwad fästning torde så på wall och murar poeka,
Som icke dese lärde sig ned til marken boeka,
Det är i sanning så: dock de som häruti,
För wida wilja gå, och alt sitt rökwerk bara,
Til deras ros, som för of lefwat, ämna spara,
De finna ofta smak i det som är förbi,
Af orsak, at ibland et mulit sinnelag,
Dem deras werld och tid fördunklad föreställer;
Ibland, at lyckan dem ej fyllest fogar, eller,
För det hon androm gör förmycket til behag;
Ty är man måstedels at prisa dem benågen,
Som ut agerat ha och ingom stå i wågen.

TORSTEN
RUDEEN.

Dödens Magt.

Ach? Hiorten ser så många år,
En örn sin ungdom återfår,

På nytt en Phoenix födes.
 Ach! Detta sker de dumma diur,
 Men jordens bästa creatur,
 Måst i des blomster ödes.
 Hwad batar dygdens wågar gå,
 När dygd mer'n odygd ei förnä,
 Ur dödsens wälde hielpa?
 Låt döden lägga skäcktan an,
 War sen så dygdig som du kan,
 Du måst åt grafwen stielpa.
 Men nej, det är förmycket sagt,
 Dygd är ei under dödsens magt,
 Dygd winner alt elände;
 Des wågar batar wist at gå,
 För hwem et ewigt lif wil få,
 Med hugnad utan ånde.
 Hwad är det, om en sinnlös Kropp,
 I jord af matkar fråtes opp?
 Til själen det ei hinner:
 Til själen som blott är en gåst,
 En tid i köttens fångsle fäst,
 Som luft i döden finner.
 All watten, hwar de rinna må,
 Från hafwet och til hafwet gå,
 I Modrens famn sig giuta;
 Den själ, som här sött affked tar,
 Från himlen kom, til himlen far,
 Sins Faders frögd at niuta.
 Så rinner ock den dagen opp,
 At mullen en förnyad Kropp,

Sin siäl skal återgifswas;
 Och bägge med et ewigt band,
 Det niuta wid GUDs höggra hand,
 Som aldrig kan beskriswas.

ULRIC RU-
 DENSTÖLD.

Hoppet.

Dwi sker at fångslad Näcktergal,
 Sin sång dock höra låter?
 Det giör hans hopp at åter,
 Så se sin tysta dal.
 Om nöjet från mig rymmer,
 Mitt mod jag i bekymmer,
 Ei dränker;
 Men tänker,
 Går solen ned hon går ock opp.
 Sant är, at hoppet tidt bedrar,
 Dock himlen måst så fogat har,
 Nytt qual, nytt hopp.

JACOB
 FRESE.

En annan om Ensligheten.

Tom tysta enslighet dig wil jag mig förtro,
 Alt sig mitt hierta må i hemlig suckan fräta.
 I ditt fördolda rum, der är mig lust at bo,
 Ty jag mig föresatt all werdslig lust förgåta.
 Du tryktas wälbehag, de sorgsnas paradys,
 Bedröfde siälars ro och blöda sinnens längtan;
 I dig förnöjes man uppå et saligt wis:
 Du stillar wårt begär, du dödar all wår trångtan.

I glada stunder och du fordna frögd far wäl!
 O! en bedräglig lust, som werldens sällhet gifwer.
 Kom tysta enslighet, undsätt min matta siäl,
 Ty endast uti GUD och dig min glädie blifwer.

T. RU-
DEEN.

Wahr- och Sommar- ro.

Nu börjar solen från de heta blåman wända,
 Och til de Norska land sin warma strålar sända,
 Sin fålar spiltar han i himla baggens bäs,
 Och lockar trana fram, med swala, swan och gås,
 Begynner nu med kraft all köld åt fiällen lösa,
 Och jorden nästan död ur wintrens fiettrar lösa;
 Alt alting wedersås. Si fisken i sitt rum,
 Sitt is-tak worden fri nu blåser bubbel-skum,
 Och sprittar up i luft, hwad diur i skogen wanka
 Sig jämwäl af sin art hwartil sin hustrur sankta;
 Den fiäder-kladda hop det samma åfwen gör,
 Och sielfwa himlen sig med jorden gista tör.
 Men sälla herdefolk, som werldsens fiås förakta
 Och endast fågnas åt ehr hiord i marken wakta,
 I Rolighetens barn, hur lär I glada se,
 Alt wären åter wil ehr förra lust ehr ge?
 Nu få I wanka fring och spåda frantzar hämta,
 Nu med ehr Amaryll i swala skuggan skämta:
 Nu ynisa spel och sång, nu dela kärlig ord,
 Med'n himlen håller wård om ehr och eder hiord.
 Doch få I ensam ej all wären ehr tillägna,
 Hwar höfwiß unkarl wil af samma ro sig fågna;

Låt lida bättre fram, se då i skog och ång
 En Jungfru sitter här, der står en wacker dräng;
 En Jungfru sitter här, et band åt swånnen wåfwer,
 Där står en dräng och skär sin wackras namn i
 nåfwer,

Nu ritas det i lind, nu skrives det i wall,
 Nu manas Echo med en sång til återfall.

OLOF KOL-
 MODIN.

Om Lyckan.

The omkast, hwilka tidt i men'sko-saker märkas,
 Och man ej just förstår, hwaraf och hur' the
 wärkas,

Them sätter oförstånd et namn af Lycka på,
 Och låter thetta skymt en guda heder få.

Doç kan förnuftets lius wål ögonstänligt finna,
 Att lyckan är en dikt, och aldrig war gudinna.

Måst timligt ondt och godt, som man af lycka får,
 I menn'sko wett och drift, ell' dum-och trögghet står.

Här sätter os vår GUD i lyckans wärkstad neder,
 Wi äre hwar och en wår egen lyckas smeder,

Allt som wår hammar går, och järnet til är warmt,
 Så få wi arbet til, en godt then andre armt.

Men ofta tyckes en af allo kraft arbeta,
 Som framgent måste doç mot widrig lycka streta,

Och ofta för en ann står wårket straxt beredt,
 Som doç ej rördt hans hand, fast mindre kostat swett.

Then ena tidt och sent på lycko-stådet hamrar,
 Then andre wårdslost nog och sällan ther på slamar;

Doç blir then förwas flit med ringa frukt belönt,
 Then andre Glanterjan med lön och tack bekrönt.

Säg,

Säg' hwadan kommer slift? Jag wet förnuftet svarar,
 Här ödet ju sin slump handgripligt uppenbarar;
 Som kastar gåsivor blindt bland alla menniskobarn;
 Then råkar kronan få, then äpple, then et skarn.
 Men lycktan, then of GUD i helga ordet tänder,
 Kan lysa saken upp, hwaraf alt sådant händer;
 Hon wisar of en hand långt uppe öfwer skyn,
 Som styrer alla ting, och kallas GUDs försyn.
 Thet är alt nog, at wi then handens wärkan weta;
 Hwi hon gör så och så, wi fåfångt efterleta.
 Hon gör dock ingen ting, förutan wisa skäl,
 Och summan är: Hon gör alt wisligt, rätt och wäl.

C. JOHAN
 LOHMAN.

Moda i Werlden.

Naturen äger intet tomt, ehwar wi hålft of wände,
 Emedan hela werlden är upfylld med elende;
 Hwar swettas under hettan sin, hwar pustar wid sitt of;
 Och ingen slapp ännu, som ej gret full sin tåredof.
 I Kunga-hall står mödan post i alla fyra hörnen,
 Och spiran slipas dagligt blank på sömnelöfens törnen;
 En ädlings wapen bär wäl glanz af muget mod och wett,
 Doch fäster sielstwa grunden sig på mödo, blod och swett.
 En prästman blir af bok och tok, och ämbets ofet qwalder,
 Och smålan hans på trögan qwarn wid Babels floder malder;
 En borgare tår åstwen i en beta swett och bröd,
 Och bonden gräfwer med sin plog up arbete och nöd.
 Rätt; ho altfrå then purpur bär, til then som kiör med renen,
 Af korset lämnas lottelös, han kaste första stenen,
 På then, som dignar för theß tyngd: doch trots at någon gifse
 Som ej i menniskors rulla med sitt swarta kors inskrifs.

Om

O. KOL-
MODIN.

Om Åra af Hårkomst.

Then heder, hwilken man på egna dygder bygger,
 Har styrka och består på fasta fötter trygger;
 Ehuru han så mer är liten eller stor,
 Han wärklig är, och ej på bara sken berör.
 Sant är, at dygden hållt sig lika foster ammar:
 Doch stungna äpplen fås också på bästa stammar.
 Then frukt sig rosa wil af trädets goda art,
 Bör låta färg och smak sitt ursprung göra klart.
 Wäl är en ädel börd en genstig upp til åra,
 När barnen olja på föräldrars lampa bära;
 När, genom barnens dygd, en faders ärestod,
 In synes lifwas upp, af theras unga blod.
 Men så är ädel börd til större skam och nesa,
 När barnen fadrens bild i lasters sumpar resa;
 När man af ädel rot är sielf et matkebo,
 Bär utaf Lejon namn, men är äntå en = =
 Förliter icke här på namn af stora fäder,
 Så framt at edar kropp ej påka theras kläder;
 Men liter aldrumast på egen dygds bedrift,
 Och riter upp themed the gamlas minnes skrift.
 Med dygden kan man sig til heder såkrast föra,
 Och utan andras namn, sitt eget ädelt göra;
 En oförtruten dygd förwandlar stoft i gull,
 Och sätter ringa folk på årans högsta kull.

C. J. LÖH-
MAN.

Werld's Fångelighet.

Swad är wår werld? Et fält, ther sorgens nåflor gro;
 Et wålbyggt Hospital, ther idel siuke andas,
 Et Cana, ther så win som watten sammanblandas,
 Et wårdshus, hwilket wi som främlingar bebo.

Hwad är vårt lif? Du må thet kalla hwad tu wil,
 En blomma, som på thet hon wisna må uprinner;
 Et lius, som slocka skal, ehuru klart thet brinner;
 Lifs ändan är ju förr än lifwets början til.
 Hwad är vårt lif? Gif swar, jag frågar än en gång:
 Thet är ju bara glas, som spricker när thet prålar;
 En morgonrodnä, som sin afton sielf afmålar,
 Wår första gråt är brot med dödsens swane sång.
 Hwad är wår ära? Stoft, som hastigt danmas bort,
 En stega thet man tidt för högt med Haman himmer,
 En skön Raquet, som när han stiger högt afbrinner;
 En Anima, hwilkens bröst blir oförmodligt tort.
 Hwad är wår rikedom? The frias fångstehus;
 En Jägare, hvars skall of in i nätet lurar,
 Et jordens affkrap låst i jämnens trånga burar,
 En dryck, som ger sin träl wid nyckter maga rus.
 Hwad är wår wällust? Jo! et taggot Paradis,
 Ther mångt förbudt trä med dödsens frukter växer;
 Ther gamle ormen än ger sina piltar låror,
 Ther Krantsar bindas, som i dödsens stund bli ris.
 Hwad är tåMenniskan sielf? En fladdrig tidsens dröm,
 En skugga, utaf mer än alt för korta dagar,
 En ifrån rot til topp matstungen sörge-lager,
 Et wrak, som kastas af och ann på ångslans ström.

C. J. LOH-
MAN.

Allstads godt, men hemma bäst.

Allstads godt, men hemma bäst;
 Hör man Bonden språka,
 När han med sin trötta häst,
 Hem ur skiuts får åka;

Han

Han föraktar köpstads prast,
 Slott och Torn och Fäste,
 När om honom nöjet waft,
 Håller i hans näste.

Allståds godt, men hemma bäst,
 Hör man Knekten jaska,
 När han får med härens Rest,
 Komma hem tillbaka;
 Andra länders feta rof,
 Och blodstänkta byte,
 Ler han åt, när hans behof
 Bårs i egit knyte.

Allståds godt, men hemma bäst,
 Ur Siömannens Wisa,
 När thes Skepp för swall och blåst,
 Kyßer hammens lisa:
 Rökken som i födslostad,
 Sig mot honom sänker,
 Gör hans siäl långt mera glad,
 än hwad Peru skänker.

Allståds godt, men hemma bäst,
 Här går syn för saga,
 Hemma fågnar maten mäst,
 Nögda wårdens maga:
 Hemma wid wår egen dist,
 Kryddar frihet maten,
 Och wår egen stek och fiff,
 Ler åt of på faten.

A. M. S.

Om Skaldekonsten.

Sint Mæcenates, non deerunt Marones.

Et skål bland andra är som gifwes,
 Hwi Skaldekonsten bättre trifwes,
 Der den af Herra-gunst har stöd;
 Hon wil ha öm och ständig skötsel,
 Och til sitt slut, från sin födsel,
 Fål aldraminst at lida nöd.
 En Skald bör äga ledig tanka
 At spis för själen kunna sancka,
 Igenom sinnens fria lopp.
 Der det ei sker, är alt förgåfwes,
 Ty Snillet hos en Skald förqwasfwes,
 Igenom omsorg för thes kropp.
 Hur wil gå an, den ena timmen,
 Upleta tankar, sluta rimmen,
 Straxt löpa bårt i mark och skog,
 At söka wildt på sporr och wäder;
 Nu sitta wid en lättet fiäder,
 Straxt lägga handen wid en plog?
 At winna penningar på ocker,
 At twinga folk med pris på Socker,
 Dertil wil penningar och tid:
 I brödlös syfla trågit gråla,
 För andras tienst och winning tråla,
 Det ledsnar snart Poëten wid.
 Här finnes eld, här finnes styrka,
 Men mången kan ej konsten yrka,

Här fattas thet som fyllest gör:
 Swart Handtwärf ju sin Mästar' ricktar;
 Men föds ej sorglös en som dictrar,
 Sker at med Skalden Konsten dörr.
 Så gör då Herra-gunst til saken,
 At Skaldekonst, af rätta smaken,
 Uti et rike når sin högd:
 Men skal person ej bli förnedrad,
 Så bör, då Konsten blifwer hedrad,
 En Skald tillika lefwa nögd.
 Jag hör en swärm, som detta jakar,
 Som rim ur armen hoptals skakar,
 Och som Poëter kräfswa lön;
 Men eder flit ej lönar mödan,
 Gån, at med Handtwärf tienä födan,
 Och lägg ehr ej på Skalde-Rön.

Menniskans Sällhet.

Et Folk går bort, et annat kommer åter,
 Men säg mig hwem utaf dem båda sällast är?
 Man wid båd död och födsel gråter,
 Och både äro orsak til allt vårt besvär.
 Fast all min tid så fort som strömmen vinner,
 När den af höga berg i hafwet faller mid;
 Jag dock min tid båd lång och usel finner,
 At jag den samma tusend resor ledsnar wid.
 Säll är då den, som når des öga gråter,
 I både mot och med af lika sinne är;
 Går lifwet bort, et annat kommer åter,
 Som gifwer ewig tröst och ro från allt besvär.

Mer säll är den, hvars öga aldrig gråter,
 Alf nöden tryckt, i hiertat glad och trofast är:
 Men sällast den, som kommit och gådt åter,
 Och på en gång fådt sluta sorg och alt besvär.

ULR. RUDEN-
 SCHÖLD.

Om Tolamod.

Sorger gifs här tusendfalt,
 Klagan blandar sig i alt;
 Aldrig fins så fager ros,
 Som tagg ej gömer.
 Slust, liksom Vintrens tvång,
 Tyks och öfwer tiden lång;
 Dermot nöjen fly sin fos,
 Som strida strömmar.
 Om i sådant wexel-lopp,
 Du, mitt sinne, gifwes opp:
 Om ej tanken rätt är fast,
 Swad är du winner?
 Du blir lik en flyktig fiår,
 Swilken drifs af hästigt wår,
 Nu mot skyn, nu ner, och bäst
 Hon syns, försvinner.
 Tiden wil ej råtta sig,
 Efter tiden ställ då dig;
 Tål och bida, hoppet wist
 Ej hamnar illa.
 Långsta natt när och sitt slut,
 Nordanbläst och tröttas ut,
 Och när böljan kraften mist,
 Står klippan stilla.

Berl-

C. I. LOH-
MAN.

Verldens Lust.

Hwad werlden sätter fram, när hon får wara wård,
 Behåller ständig smak af obestånd och möda;
 Hon gier ur toma fat sin gäst en sådan söda,
 Hwaraf thes hunger blir med feta drömmar nård:
 Hon är sielf naken, när hon esomtäckast prälar,
 Och skänker dödsens gift utur förgyllda skålar.
 Hon låckar sina barn med löften utaf lust,
 Hon förer theras siäl nu blindt på årans högder,
 Nu bäddar hon them miukt på lustans nakna frögder,
 Nu simmar theras hog i drufwe blodens must:
 Nu skrifer hon them in uti the suiknas lista,
 Som lättare sin GUD än gullet kunna mista.
 Dock tu, som döras af thes pipas locke-liud,
 Tu under hopp af lust uti förlust tig sänker,
 När i fåfångans dy tu ädla siälen dränker,
 Som blott förlustas bör af en odöblig GUD;
 Ty händer, när tu måst wil roa tina tankar,
 Ut tu på orons haf wråks utan hamn och ankar.
 All lust, som werlden of i Creaturen ger,
 Är död, och rörer blott wår del, som är af jorden,
 Men främre delen, som har rum i andars Orden,
 Långt öfwer jord och tid sitt glädie-ämne ser;
 Hwad kroppen gläder, är, som kroppen sielf, fåfångligt,
 Hwad siälen gläder, är, som hon sielf oförgångligt.

Döds - Tankar.

Hå åndas ståds med döden, menskans ålder,
 Sen hon för synd blef, under synden sårder,
 Som

Som sky på himlen efter annan far;
 Som uti watnet, uppå bölja bölja,
 Så månd' en dag uppå den andra följa,
 Til döde dar.

En allmän lag wår bittra död förliufwar,
 Hwad lif har fådt, til döds han åter kufwar,
 Och fallar alla alla til et slut;

Et sätt har gifwit oss at liuset skåda;
 Et öde skal oss ock omsider båda,
 Wi skole ut.

Ja, den som syns mot sielfwa lyckan påcka,
 Måst sig likwål för detta ödet böcka,
 Så snart en Crælus, som en Irus dör;
 På höghet, wett och skatter wara riker,
 Det hielper ej, ty drängen Herren liker,
 En afka gör.

Fast ödet ei wil tiden lika dela,
 En lefwer qwar tils alla krafter fela,
 En annan til sin halfwa ålder når,
 Den når ej dit: Ja, mången år ock gifwit,
 Så stackot lif, at han ur moderlifwet,
 I grafwen går.

Doct blir derwid, at ingen detta slutet,
 Med sin odödlighet har nånsin brutit
 Derfor' om wi mot ödet som är wist,
 Med oskråkt mod beredde stå, och tiden,
 Som omwif' är, tro alltid wara liden,
 Så dö wi sidst.

Men den sin lust i andra saker söker,
 Besinnar ej, at hwad hans ungdom öfer,
 Det drages, på hans hela ålder af;
 Han går, når sanden hastigt blir utrunnen,
 Lifstrån affkårs, och slåndan full är spunnen,
 I ewigt qwasf.

Fast litet lär of båta, när det lommer,
 En gång uti vårt öra: Upp och kommer,
 För domen, hur mång år wi lefwat här;
 Om wi här ock i hundra år skull blifwa,
 Den tiden dock, mot den wi intet lefwa,
 Fast ringa är.

O CELSIUS.
 Sonen.

Om Menniskans Tids- fördrif.

Hur min tanke sig bemödär,
 Kan han ei ge mig skäl der til,
 Hwi man så gerna lefwa wil;
 Mån denna werlden öfwerflödar,
 På sådan ro, som höfs vårt lif,
 Och som är wård så dyrt at köpa?
 Låt of wår lefnad genomlöpa,
 Och räkna våra tidsfördrif.
 När wi sku färdas in i werlden,
 Sker det med våra mödrars qwal;
 Ja, sielfwe wi til tusend tal,
 Så strart bewis af jordfka flården.
 Wi födas blinde til vårt lius;
 Strart ögat öpnas, börjas gråten:
 En tämlig tid med denna låten,
 Uppfyller wi wår Faders hus.
 Så lefwa wi de första stunder,
 Men weta sielfwe ei deraf;
 Wår wagga tienar of som graf;
 Ej minsta tanke, minsta grunder.
 Wår siäl sig hwilar i sitt frö:
 Allt hwad man så förmår at göra,
 Är som en matt sig föga röra,
 Och teckna det man ei är dö.

Men sen wi wänt igen at förja,
 En skrattlust städs begynnas plär,
 Som intet mindre tokug är,
 Då weka ynglings åren börja;
 Då leker hog, då gåser blod;
 Wår siäl är swag, wårt wärf är ringa,
 Wi hoppa, qwäda, dansa, springa,
 I oförstånd och öfwermod.
 När wi öf ändtlig qwitte tycka,
 Den ungdoms brist man hos öf sedt,
 Sen åren mera mognad gedt;
 Strart börjas omsorg om wår lycka;
 Så giöras planer, steg och rön,
 Då skal man hos den höga buga,
 Och sig med mycken oro truga,
 Alt få en tienst om ringa lön.
 Sen kommer hushåldstiden snöda,
 Med margfall omsorg och förtret;
 Alt hwad man lärt, alt hwad man wet,
 Skal man då bruka til sin föda.
 Så långt som lön och inkomst tal,
 Alt dela ut, men städs befara,
 Det mat ej skal tillräcklig wara,
 Bliw då ens enda göromål.
 Men om et gunstigt öde lagar,
 Alt man med lycka födes hit,
 Och himlen liksom gör sin flit,
 Alt skapa ro och glädiedagar;
 Då wänder åran så ens syn,
 Alt man sig anser arm och ringa,
 Om man ei hastigt sig får swinga,
 På lyckans hiul alt up til styn.

Ja, när omsider tiden nalkas,
 Då sorg och oro gådt förbi,
 Och man sig äntlig nögd kund' si,
 Då börjar bloden ren at swalkas;
 Då saknas håg, då saknas kraft,
 Att man ei så kan nöjet smaka,
 Som om för någon tid tillbaka,
 Man hade samma nöje haft.
 Straxt börjas dräggen af ens ålder,
 En samling af all skröplighet,
 Då man åt allsköns uselhet,
 Til både kropp och sinnen sålder,
 Swåls af et lif som warar än;
 Man råds då man i speglen skådar,
 Et skrönkligt ånne, som bebådär,
 Att man ei har lång tid igen.
 Då man af lefnad såleds trötter,
 Til ewigheten håpen går,
 Et ömkligt stältog återstår,
 Som bräcker hufvud, kropp och fötter,
 Til's man har äntlig sedt sitt fall;
 Wår kropp straxt ned i jorden sänkes,
 Och at wår graf med gråt bestänkes,
 Det blir til slut wår winning all.
 Här ser du menskans hela wandel,
 På denna werldens wida haf,
 Allt från des wägga til des graf;
 Hwad sluter du af sådan handel?
 Om man ej hade annan lit;
 Om man ei hade mer at wänta,
 In af wårt lif så liten vänta,
 Wån det wor wärdt at födas hit?

Om alt gick ricktigt til på jorden,
 Och ingen annan blef belönt,
 In den, hvars wett man stådse rönt;
 Om man kund' alla tro på orden;
 En wån den andra ei bedrog;
 Om åran fans der åran blånker,
 Om men'skan gjorde som hon tänker,
 Då wore lifwet artigt nog.
 Men nu, när alt förwåndt syns löpa,
 När alt är fullt af pock och hot;
 När, hwart man går det stöter mot;
 När man så dyrt måst åran köpa,
 När frågd förqwåfs och last får magt,
 När wånskap har utrotad blifwit,
 Ho må då ej båd' jord och lifwet,
 Snart anse med et kallt förakt.
 Låt oss gå dit der dygden lönas,
 Och der wi se hur Kungar få,
 Långst ned med afflädd Purpur stå,
 När deras träalar härligt frönas;
 Der rik blir arm, der stark blir swag;
 Der man ej nåt, ej giller spinner,
 Ja, der i alt man gångse finner,
 En annan Rang, en annan Lag.
 Dock som wi intet hindra kunna,
 Det wi ju skole wistas här,
 En tid bland oro och beswår;
 Säll är den himlen wil förinna,
 Alt tidigt fångslet slippa ur;
 Wår siäl, det rena himla wäder,
 Trifs intet wäl bland jordens fläder,
 Den åskar lif af ann natur.

Ja, siälen gör at men'skan gitter,
 Så främst som diurens Högsvitsman,
 Dock i vår kropp, som uti bann,
 Hon ständigt spänd och häftad sitter,
 Och föga annan omsorg bär,
 In samma kropp at kläda, göda;
 När det för henne är en möda,
 Som nog anständig vara lär?
 Gif äkt fördensful på en lära,
 Som dig beständigt gagna skall,
 Haf ingen hug för werlden all;
 Fast du din kropp här måste bära,
 Och som du sielf båd ser och wet,
 Hvad flycktigt lån och kärnlös gåfwa,
 War usla tid dig mäktar löfwa,
 Ly äg alt med kallfönnighet.
 War rik och arm med samma sinne;
 War siuk och frisk, war hög och låg,
 Med samma tolamod och håg;
 Wis, at förnuftig siäl bor inne,
 Som anser äran lik en färg;
 Den på et håll wäl något lysar,
 Men då man närmre ser, ej lysar
 Beständig grund, ej kraft ej märke.
 Om lyckan ger dig ägodelar,
 Förskjut dem ej, men gör den godt,
 Som är försedd med mindre lott:
 Om åter guld och gods dig felar,
 Så våkna det ej som förtret;
 När rifer man sig wil förhäfwa,
 Behöfwer du just ej at bäfwa;
 Se blott åt hans sáfunnoghet.

Den största ära är at nämnas,
 En ren Gudälskand, ärlig siäl;
 Den sig deraf kan rosa wäl,
 Måst pris af GUD och men'skor lämnas.
 Dygd är en rikdom fast och hel;
 Ut lyckan falskt med äran spelar,
 Och ojämt städse guldets delar,
 I'r ödets och ej dygdens fel.

C. J. LOH-
 MAN.

Om Lifwet.

Wad är wårt lif? et stoft, som minsta wind förströr;
 En ström, som efter hand sig i sig sielf förrinner;
 En sömn, som oförmärkt, ur wåra ögon swinner;
 Et gräs, hvars gröda för en nordan-kyla dör;
 En ros, som halsen sin sielf under lian sträcker;
 En twärhand, som i längd och bredd ej wida räckter;
 En dröm, som sinnet ger ur toma fat sin spis;
 Et tal, som när thet är, som täckast blir afbrutit;
 En skugga, som of flyr: Et skott, som snart är skutit;
 En rök, som i wår syn slår som med bara ris;
 En Labyrinth, som of i tusend sorger förer;
 En glädie, som sin död städs uppå medan förer;
 En åker, hwilkens jord blätt wilda törnen bär;
 En dal, thet tårar, som i strömmar sammanflyta;
 En is, hwarpå man snart kan hals och benen bryta;
 Et trä, hvars röda frukt upfyld med aska är;
 En sof, hwar i man måst om fors och jämnar låser;
 En brunn, som utaf isynd i stadig fradga gäfer.

Om

HEDVIG
CHARLOTTA
NORDENFLYCHT.

Om Medelwäg och Swäng.

Du ädla medelwäg, hwi är du swår at finna,
Och hwarför' äro de så få,
Som på din jämna stig ar gå,
Der man kan samwetsfrid och sinnes nöje winna?
Du måtlighet, som gör en lycklig uti alt,
Hwi ha ej menniskor din lätta regel walt?
Med den man wägar ingen fara,
Men om sig sielf städs säker är.
Hwi wilja alle med beswår,
För mycket ell' för litet wara?
Den dumme tror sig alt förstå:
Den wise tyks ej något weta;
En rådd om dater skryta må,
När hielten knappt wil tapper beta.
Den rike sällan med sig gier:
En fattig med sitt förråd slöser;
En wärklig dygd at nöjen ler,
När skrymtarn nit mot alt utöser.
Den wackra låsar glömma sig:
Den fula städs på prydnung tänker:
Den höga synes menniskelig:
En låg i stälta later blänker;
Wältaligheten tysthet för;
En fiällig tunga aldrig hwilar:
En slug sin wärf med fruktan gör:
En grof til alt med wisshet ilar.
Så flår man sig i andras lynne,

Och

Och en besvärlig åtrå bår,
 Alt synas hward man intet år:
 Fast egen art och egit kynne,
 För hwar en påfar aldrabäst;
 Det falska stadsse osmak gifwer,
 Naturen deremot, som sann behaglig blifwer,
 Och alt hward twungit är misshagar aldramåst.

C. J. LOH-
 MAN.

Om Frieri.

Om hwar och en sin wurm med nögda tankar söder,
 Så wrider ock en hwar sitt segel mot den hann,
 Ther som hans anslag tror, sitt utslag få i famn,
 Men årnar tidt til norr, och ankrar dock i söder:
 Hans anslag stafwar frögd, men utslag låser sorgen:
 Hans anslag ber om frans; men utslag gifwer sorgen.
 En girugs anslag slår sitt tiäll i gylbna dalar,
 Och faller ther på knå för gammal gummas pung,
 Som längesedan glömt, när som hon varit ung.
 Ther är, ha hiertat falt för hwar som bäst betalar;
 Tils skin och ben-rik mor gör sängen hans så ömmer,
 Alt han i gummas famn om bara törnen drömmar;
 Så påfölgt utslag gör, at han som oftast önskar,
 En warmer saklugn fädt för kulen wänn i famn;
 Hon blir i wärket man, fast han har therför namn;
 Ja, ondskens nåsle midt i säng och sate grönskar;
 En swartsiuk gumma wil stads mansens drömmar dömma,
 Och gör med förra man hans arma öron ömma.
 En högsints anslag ner til sticket, som i solen,
 På årans Marmor-ban med dyra later gå;
 Och tycker at ock han ei bör i skuggan stå,
 Men timrar hierne slett högt under Stjerne-Polen;

Han

Han dierfs sin störa Malm med fina Sölfret binda,
 Och spänna modig häst för rankog torpar-strinda.
 Hans utslag altså blir, at köpa sig en näsa,
 Tre gångor längre än som hon tilförne war;
 Ja, om hans ringhet blir med högre slicka par,
 Så händer måst, at han får Miserere låsa,
 När hon in Jubilo med sina likar siunger,
 Och gör, at pannan hans så oförmärkt blir tungor.
 Wällustig, anslag gör på ögnefager tårna,
 I hwilken fågring sielf sig synlig spegla kan;
 Fast än hon utan blygd af hwar sig måler an,
 Som blomman af hwart bi, tål stulna kyssar gärna;
 Han harmas ej at fler ha närning af hans råtter;
 När han ur andras fat sig ock får stiala mätter.
 Hans utslag olust blir: Han öker satans rike,
 När han bår stulen eld på andra mäns altar;
 Hon talar mansens språk; Hwärt Barn har annan Far;
 Sils han och hon en gång hwaran i sorg bli like;
 När af sitt samwet the för gamla fel så plaggor,
 För thet at andras synd wäxt up ur theras waggor.
 En wisper anslag gör på bara krus af släder:
 Fast Slickan dygden knapt til blotta namnet kânt,
 Och intet mera lärde än hålla bröstet spânt,
 Samt fråsa i sin drägt som segel uti wäder:
 Så tycker han äntå, at från wår Mormor Eva,
 Har hon för alla Mör i werlden lärde at lefwa.
 Hans utslag blifwer sorg: En ungmor råds at siunka,
 Om i kalt watten hon skull' doppa handen sin,
 Hon wet ej hwad som förs i huset ut ell' in,
 Och kan ej mer än ståds för speglen stå och prunka;

Thet största tidsfördrif är ingen ting at göra,
 Och öfwer andras dragt en rynkog nåsa föra.
 Så slöge anslag måst ock slöge utslag vinna,
 Ho som på berget sår, skär måga up för säd;
 Ho som sig buga wil för odygds ormatråd,
 Lär ock sin sorge-matt i hwarje äple finna:
 Hwem dygden intet för i famnen på sin slicka,
 Får måst sin lässe-dryck ur falta källor dricka.
 Swårtom godt utslag städs mot dygdigt anslag swarar,
 När dygden för sitt sår hos dygden hämtar bot,
 Gör han, hwars kringa hand omwrider werldsens flot,
 Ut thet som himlen ent, sig ock på jorden parar;
 När Bröllops-linnet wäfs af dygdens ädla trädar,
 Hwar nöjets rofengård i annars sköte skädar.

C. I. LOH-
MAN.

Döds: Tankar.

O! Menniska, tu dröm, tu tidsens kuller-flot,
 Du lyckans gyckelspel, som med så stolter fot
 På jorden går, liksom hon ej tin moder wore:
 Si! såsom lusten städs går rundt om dig ikring,
 Så är titt lif en punkt i dödlighetens ring;
 Fast runne än tin blod från Oden, Frigga, Thore.
 Du åt ju dödsens frukt, förr än tu födder war,
 Och Adam tig ännu i sina länder bar;
 Du didde dödsens ram uti thet mörka stilla,
 Inunder modrens bröst, ja, förr än siälen fann
 Sin werkstad i tin kropp, tig döden redan bann;
 Hwad wil tu dödsens barn tig om titt lif inbilla?
 Med dödsens Gänning-bod dagtingade tin mor,
 När tu i liuset kom, död war ju lifwets bror,

Så

Så snart man sade: Si, en Menniska är födder,
 Med döden delar tu hwar andedragt i tu,
 Tu ger åt döden skatt af hwar tin lefnads nu,
 Hwart fiät går närmar tit, ther tu sidst blir förödder.
 Then spåda waggan man ju ofta hugga får,
 Af samma trädet, som ger timber til wår bår;
 Går lifwet längre, bli doch krastrén sidst förslitne;
 Som matk i äpplet tår, tils äpplet blifwer alt,
 Så tår ock döden tils wårt alt blir blekt och kalt,
 Alt menn'skan warit til är askan sedan wittne.
 Ja! döden är i alt. Wi ämmen utaf sand,
 Wi en förnuftig jord, som rörs i dödsens land,
 Få intet hår, som ej bår dödlighetens kläder;
 Mång ådel tanke får sin graf i hiernan wår,
 Mång eldig lusta får i hiertat wårt sin bår;
 Allt bår sin wanflighet, som wåra sinnen gläder.
 Hwad ögat ser ger alt förgångelsen sin tull,
 Hwad oförgångligt är, är öfwer werldens gull:
 Snart dör thet klang, som sig liust in i örat spelar,
 Snart qwåfs Narcissens ång, som smeker nåsan wår,
 För liufsta smaken fins på tungan bane: sår:
 Wår känslan mellan nu och aldrig mer sig delar.
 Wår död är i wår sömn; wi röre of ej mer,
 När dödsens broder of the dufna lyfvar ger.
 In då, när döden of wår rörelse betager,
 När ena timmen blir then andras död och graf,
 Dö wi i sömnen med, och wete ej theraf;
 Cypressen wåxer, när wi drömme om wår lager.

Fåfångt Hopp.

Dierfwa tanka, håll ditt lopp,
 Flera slott i lusten bygga,
 Och din hog wid intet trygga,

Med

Med et sig sielf tagit hopp ;
 Flygtigt som det snabba wäder,
 Gör ej någon rätt förnögd ;
 Den sig blott wid tankan gläder,
 Har en obeständig frögd.
 Tiden löser ju den knut,
 Som et fåfängt hopp sig binder,
 När som lyckan tusend hinder,
 För des framgång kastar ut.
 Slut fördenstul mer at hoppas,
 Hoppet kommer dig på skam:
 Ty det tråd i otid knoppas,
 Bär ej mogna frukter fram.

C. J. LOH-
MAN.

Lifwet en Wandring.

Hwar som på jorden går bär namn af wandringsman;
 Så den, som nöjet sitt med gyllna alnar mäter,
 Som den sin beta bröd med salta tårar wäter;
 Så den uti hvars wett sig wishet spegla kan,
 Som den, hvars dumbhet gömt sitt U. B. E. i plogen;
 Hwar är en wandrings man; Wår werld är wandringsffogen.
 På wandringsvägen är wårt hopp wår wandrings staf;
 Wårt samwet, som en hund, oß på wår resa följer,
 Och wid wårt syndafall sitt warningsliud ej dösljer;
 Wårt rese-ur, som slår och pickar til wår graf,
 Ör pulsen; bördan märks oß icke eller tryta,
 När synd och jammer sig kring våra skuldror knyta.
 Wi wandringsmän få på en ort ei stilla stå:
 Den som tre famnar knapt från modrens sköte skridit,
 Och den, som solens brand, der peppar wäxer, lidit,
 De wandra bägge två, förr än de lära gå:

De resa lika långt, emedan wandringsfärden,
 Ej längre sträcker sig än innom samma werlden.
 Uti vårt wandringsland är alt wår Herres län;
 Det kan ej wåra vårt, som en gång från oss tages;
 Alt hwad af wett och swett på resan sammandrages,
 Bli i härberget qwar, när wi gå derifrån.
 Ut den, för många land sig enwälds herre skrifwer,
 Sidst landet blott en graf til egna ågor gifwer.
 Hwad wandringsmannen tår, han wål betala får:
 I vårt härberge har ock wården samma lära,
 Et skeppund jämmer ger man för et qwintin dra;
 Igenom möda wi ock köpe sömnen wår;
 Ja, guldet måste oss mot dryger swett tilwågas,
 Och på en rolig dag fler forge-nätter plågas.
 Wi ställe til et mål wål alle resan wår,
 Dock får den ene lätt, den andre tyngre wandra;
 En sliter et par stor på wågen mer än andra,
 Den ene långa steg, den andre kårta går.
 Sidst wanflighetens wagn, som tiden sielswer förer,
 Så tid, som tidsens barn, til grassens portar förer.

Lyckönskan för Sverige 1749. J.H.

Slå himmel med din brand, den ed och samwet mördar, *Mörk.*
 Förkroka med din hand, den GUD och lag ei wörbar;
 Låt dundra hwar en dag, i ondskans fräcka hydda;
 Slå grymma slag på slag, för dem som sielswäld skydda;
 Låt aldrig wåra Frid bland dem, som Frid ei lida,
 Tryck med din allmagt nid dem som oss gisslar wrida,
 Dryt sönder utan nåd de garn, som falskhet breder;
 Förwilla hwar et råd, som från wår trohet leder.

War wred, war ewigt twär mot dem som samwet sårar;
 Med grymhet alt förtår, som ökar landsens tårar,
 Drott alt som rutit strå, som wöcker aggets läger;
 Låt alt i låga gå, som gläds af Sveriges plågor;
 Hwålf, som et hiul omkring, den sig mot thronen häfwer;
 Låt lyckas ingen ting, som frid och frihet qwåfwer,
 Uti förderfmet dränk den mårg från andra drager,
 I nödens afgrund sänk den Kronan hemligt gnager;
 Låt ingen lefwa qwar, som årans spår förwilla;
 Ei minsta droppa spar, som menar landet illa.
 Som krukor slå i kras de werktng ondskan brukar,
 Gör alt til stinkand' as, som går i skrymtans dukar;
 I Woln dig således klåd, låt eld på ondskan regna,
 Med all din eld framtråd, dock ossulds wänner hågna,
 De skarpa wredes stott, som fall för ondskan wårka,
 Låt bli wår sällhets lott, wår frid och frihet stårka.
 De suckar man då hör, ge kraft åt folk och lagar,
 De tårar man då spör, föröka FRIEDRICHS dagar;
 De ådror då slå opp, ge lust och lif tillika;
 Uppriska Sveriges hopp, wår ADOLPH och ULRICA.

JOHAN TOBIAS
 GEISLER.

Bästa årstiden til Giftermål.

En gång, när tiden såg, hur widt hans ått och släkte
 Sig hymnat, at det wål til stjernors antal räfte,
 Då sad' han wid sig sielf: Det skulle nögsamt falla,
 At hit til mig en dag den skaran sammankalla;
 På det jag må en gång mig af min afkomst frögda,
 Och göra dem och mig tillsammans wål förnögda.

Han

Han låt derpå sin Barn i wänlighet anmoda,
 Hos deras isgrå Far en måltid ta til goda.
 De budne gå åftad, hwar en sig willig tedde,
 Och up i tidens sal i sådan ordning trädde;
 Det aldrafrånsta rum de långa Secler fingo,
 Som tijo i hwar led jämt wid hwarannan gingo,
 Dock öfvermåttan trögt, det kom utaf den saken,
 At hwar och en af dem, had' hundrad' år på baken;
 Sen kom en annan hop af samma ått och roten,
 Som war fast mera än den förra qwick på foten,
 De blefwo nämde. år. Derefter sig inställa,
 Wåhr, Winter, Sommar, Höst, som woro lika snälla,
 Men utaf olif drägt; och i den nästa flocken,
 Så taldes Wånader, ju tolf och tolf i flocken.
 Dernåst sägs weckor gå, ju fyra uti bredde:
 Sen dagar, hwilka siu och siu hwarannan ledde.
 Sidst kom en hislig swärm af timmar och minuter,
 Hwarmed den långa tropp sig ändteligen sluter.
 Hur' gästren få nog rum, och hur' de alle blifwa
 Bemötte, det är ej mitt upsåt nu at skrifwa.
 Jag endast nämna wil en twist af något wårde,
 Som glade wården kom i detta lag å fårde;
 Ty bland alt annat skämt, så tog han på at spörja,
 Hwad årstid wore bäst et Gistermål at börja?
 Den ene tyckte den, en an en annan mente;
 Tils de sig ändtlig så i detta mål förente,
 At hwar en årsens tid fick tilstånd at bewisa,
 Hwad han åt Hionlag ger för nöse, gagn och lisa.
 Sen skulle wården sielf, den wål försökta Tiden,
 Med en owälbug dom besluta denna striden.

Wintren.

Först stiger Wintren up, och hela laget hållar,
 Befodrad öfwer alt med warma Lapfkins pålsar;
 Likwål så frös han så, at han knapt fick fram ordet;
 Han blåste i sin hand, och sade: här wid bordet,
 Förmodar jag en hwar för godt och skåligt finner,
 Att jag får tala först, som hwart nytt år begynner;
 Sen hoppas jag at få godt bifall utaf alla,
 Som se mitt frusna skägg, min rim-belupna skälla,
 Min genomstela munn, som halfwa orden skarfwär,
 Att ingen mer än jag godt Sängelag betarfwär.
 En ogift krumpen går, och ståds för kolden ryser,
 Han både natt och dag i säng och stugu fryser;
 Men si en gift, han har sin wänn in wid sin sida,
 När hon til honom will et wänligt öga wrida,
 Då blir han genast warm, skönt kalla Norden blåser,
 Och skönt min Stenbock is ur sina käftar flåser.
 Hwad tyckes eder mer om mina långa nätter?
 Som de ny gistas sak på goda fötter sätter.
 När Solens gylne kropp sig under jorden bockar,
 Han då hwart kärligt par til hwila tidigt lockar.
 Mitt liufwa mörker gör at de på sängen tänka,
 Att der min winterkold i miuka dunen dränka;
 Ej någon Östan-strål dem sen i otid wäcker;
 Ej något Herda-horn de såswande förskräcker;
 Ej något fogla-liud, det leda morgon-qwitter,
 Gör at det sata Par tidt uti sömnen spritter.
 Allt är här stilla tyst; de ej en knäpp då höra,
 Eils sena dagen will på hwilan ånda göra.
 Si då min natt, som är tre dubbelt lång'r än dagen,
 Ser han ej trefalt ro för liufwa hione-lagen?

Så at naturen tyks min natt och dag så skifta,
 Allenast dem til tjenst, som ärna sig at gista.
 Min trogne Wattu-man emedlertid så fuktar
 Nytt hushåld, at man ej för toma källrar fruktar.
 Min Siskar göra ock, at uti kök och gryta,
 På bordet och i fat ej goda ämnen tryta.

Währen.

Wen Währen detta tal nu intet längre lider:
 Ty står hon hastigt up, och wïd det samma sprider
 Den aldrastösta luft från sina blomne-flåder,
 Om hwilka jag ej mer för denna gången qwäder;
 Ty hennes liufwa tal än mer hwart sinne rörde,
 Det hennes täcka munn på detta sättet förde.
 Jag undrar, sade hon, at gråa wintren menar,
 Hans tid skal wara bäst, at man sig då förenar,
 At bygga hionelag; när frost är i naturen,
 Och blodet nästan stelt i alla Creaturen;
 När man med bistra ur, med is, och snö-glopp kämpar,
 När kölden gör en tung, och sinnets rörsel dämpar;
 När ingen täcker fläck på jorden är at finna,
 Ho skulle då med lust sitt giftermål begynna?
 Men det är werld-bekant, i hwad mångfaldig frögder,
 Jag wärlar wintrens köld, jag gör wår jord förnögder;
 Ty hon af ingen tid mer än af mig sig gläder;
 Jag hennes tråd med lös, med gräs des ångar flåder;
 Des winter-kulna kropp med tusend blomster täcker,
 At til den flådesprakt ej Kunga-wälde räcker.
 Jag gifwer hafwet lif, at det på nytt sig rörer,
 Och mycken nyttig winst til ömse strander förer.
 Jag med en liufig drift all lefwand hemligt retar,
 At alt i kärlek tänds, och efter makan letar.

Se alla foglar an, som under himlen swäfwä,
 Se fiskar, som sin gång diupt uti watnet gräfwä,
 Se wida jordens diur, se alt som skapat blifwit,
 Alt blir af mig til en förtrolig wänskap drifwit;
 Jag gör alt qwicket och warmt; är då ej tiden bästa,
 Alt twenne blifwä par, och äkta sänja fästa?
 När jorden fagraft står, och Solen sielf wil wara
 Des brudgum; hwaraf sen så ymnig alster-skara,
 Så obeskriplig frukt, så mångfalt wärt uprinner,
 Alt alt deraf sin lust, beständ och näring finner.
 Min Wädur läfwar mod; min Ore styrka delar;
 Och mine Twillingar de laga at ej felar,
 Hwad til et bo behöfs; de allting dubbelt göra,
 Och at en mygift mor, får tidigt waggan röra.

Sommaren.

S en börjar Sommaren, med mogna ar beprydder,
 Och med en räcf af blad helt konstigt sänansydder,
 I sådant lag sitt tal: Lät täcka Währen skalkas,
 Alt hennes tid är bäst til äkta sängen nalkas;
 När Mars ännu är kall, och mångt Aprille wäder,
 Emellan hennes så utropta nöje träder.
 Och skönt at Majus plår ibland helt nöjsam falla,
 Gör han dock magra kök, och tomma lärar alla;
 De färger, som han har, den blomman som han wisar,
 För mygift äkta folk, på bordet intet spisar.
 Men jag på qwist och stielk, och af mång täcker blomna,
 Plå låta frukt och sad, och duqse wäxter komma;
 Så at en unger Fru har förråd at aftaga,
 När hon wil något godt til bägges nöje laga.
 Min wärme, när han sig med kylig wind beblandar,
 Upmuntrar i alt kräk hog, wilja, lif och andar.

Och

Dock af mygiste bör min långa dag högt skattas,
 Ty uti deras bo, gemenlig mycket fattas,
 Det mannens wett och slit i huset måste föra,
 För ungfrun wankar; och än et än annat göra.
 Hwad sågnad är ej då, at skåda Solen blida,
 Helt sent om aften ned inunder bergen skrida,
 Om morgon åter se det sköna werldsens liuset,
 Helt bittid' stråla up det runda himla huset.
 Min angenäma natt emedlertid plår wara,
 Så lius, at winterdag ej kan mot henne swara;
 Dock märks hon ingen sömn från trötta ögon skilja,
 De sofiwa lika fullt så länge som de wilja.
 Är för et slitigt folk min Kräfte alt för heter,
 Gör nattens swalka dock de sätas hwila söter.
 På himlens hwålfda Krets mitt tappra Leson lyser,
 Som idel mod och kraft och idogt yrke huser;
 Det plågar städs förnögd, behiertadt, listligt wara;
 Det tecknet träffligt är, at sig tillsammans para.
 Min stolta Jungfru sen dernäst i ringen tråder,
 Hon lys och gnistrar långt med sölf-besprångda klåder,
 Hon lycklig är i alt, mild, wänlig, qwick och fager,
 Är då ej tecken til at man sig maka tager?

Hösten.

Hen kommer raden til den wäl försedda Hösten,
 Som til sin tids förswar begynte skärpa rösten,
 Han war med drufwor krönt, och ur hans rika sköte,
 En ymnighet af frukt och mogna wårter flöte.
 Jag torf ej, war hans ord, widlöftigt göra talet;
 I, mine Syskon tre, han knoppen, blomman, skalet,
 Jag sielfwa kärnan får af hela jordens gröda,
 Och enda gagn och frukt af eder slit och möda.

Swad

Swad jag kan in i bod, i wind och lada måta,
 Det är, hwaraf Jsen få hela året äta:
 Ho är, som twiflar då, min tid han är den rätta,
 Ut taga sig en Fru, at bo och hushåld sätta;
 När alla skåp och wrår är utaf förråd rika?
 Desutan gör jag ock min dag med natten lika,
 Dem jag åt parat folk, med jämnan wåg plå wåga,
 Ut de halft dygn til id, och halft til Sång-lag åga.
 Swad Wintrens natt angår, så är hon alt för långer,
 Då tör man ledsen bli wid hwilan många gånger;
 Men åter Sommarens har nåttren alt för kårta,
 Då blir mang liuslig blund för sata wännen bårta.
 Ja mer när HERNEN GUD inwigde åkta standet,
 Och knöt den första knut på detta helga bandet,
 Då war jag der til stads och fateburen fylte,
 Ut Lustegårdens tråd med frukt stod öfwerfylte.
 Min Wåg och Skorpion, samt Boga-skytten snälle,
 Ha ock på Himlens borg fått lika åre-ställe,
 Som andra krekens diur; bland dem måst Wågen
 prälar,
 Som skänker mysatt bo alt godt ur fulla skålar.
 Min gwicka Skytt ock nog nytt parlag underhielper,
 Ty när han mättar til, det straxt för honom stielper.

* * * * *

Han slöt; Och wården sielf, som alting had erfarit,
 Och, sedan werlden skops, på alla bröllop warit,
 Han biföll Høstens tal, och denna reglan lemna;
 När lären proppad är, när dag och natt å jämna,
 När wågens skålar stå med must til alla bråddar,
 Då är det tid at man et hionlag sammanbåddar.

Dm

C. J. LOH-
MAN.

Ombytlighet.

Så wånds wår stora werld i byten up och ner,
Så byts ock menskan sielf, som är then lilla werlden;
Thes ungdoms fågring gör med åren gifte-fården;
Thes kraft dock sidst sig hielp af kapp och krycka ber;
Thes högghet, för hvars thron i dag sig mången kröker,
I morgon med sitt stoft the dödas aska öker.
In tycks wår glädie-sol på milder himmel le,
In blöder ångslans får hel, fårst uti wårt sinne:
Ja, om wår hela tid får mötas i wårt minne,
Så ses, hur hwarje stund byts millan wål och we;
Och sådant byte blir ej alt, för'n hela jorden,
Med himmel, haf och luft är til et inte worden.

C. J. LOH-
MAN.

Gamle och Nye Werlden.

Sångt utom Hedenhös war en wålsignad tid,
Då himlen åt wår jord med milda miner myste,
För thet hans afbild täckt i hennes dällder luste,
Ther dygd och lycka spann en ouplöslig frid:
En tid ta werlden, som en owidbränder möja,
Wid dygdens spenar låg i ofkuld's hwita blöja.
Rättwisans hånne-swård låg ån i ödets wra;
Hwar tog ur egit bröst mot andra, rättens regel,
Hwar såg i nåstans dygd sitt efterdömmes spegel;
Ej sågs ej någon blek roid Rätt för orätt stå:
Hwar i sin grannes syn thes hiertas mening låste,
Och af sin fulle ej åt låga kulor fräste.
Man såg ej gullet ge åt snikenheten farg,
Man såg ej sammet kring förgylta waggor frasa;
Man såg ej wreda swård i wredna tarmar rafa;
Wid

Wid wintråd ingen låg bortswinnad af thes mærg;
 Man såf på tuf och grås mer miukt än nu på siden,
 Ja miölk och watten war en Kunga-dryck then tiden.
 Man klådde ej sitt tal i hal och sliprig drägt,
 Och öfwerflöd fick ej betunga folkets diskar;
 En öye war då ej så dyr, som nu få fiskar,
 Så mun som mage war med måttligheten släkt;
 Ej främmand öye fick i kyskhets hygge blänka,
 Och odugd satt och gret, en man-och barn-lös Enka.
 Dock thenna tiden har en sämre tid förqwaft,
 Sen efter gull-ur man sin tid har börjat mäta,
 Har dygden intet mer fått föra färar råta;
 Men odugd barken af then sköna skogen skast;
 Dils en långt sämre werld förlorat gamla wägen,
 Och är om dygdens räck allena angelägen.
 Man senre werldsens barn i sämre kläder ser,
 The hånga på et bröst, hwad tijo anor lämnat,
 The gamlas fasta tro har så i bitar rämnat,
 At synda efter konst, ej heter synda mer;
 The slåstas löfte på en smidig tunga snafwar,
 Och munnen låser thet, som hiertat annars stafwar.
 Man har med ondskans wärt blitt wan wid blodig lek,
 Ther i then enas siäl ler, när then andras lider;
 Ther bleka döden snällt på hwarje kula rider,
 Och gör, at mången mun, som röd war, warder blek:
 Ja mången har, at han ej mer fått slakta, gråtit,
 Som hela rotar med sin arm har åderlåtut.
 Man har sig wägledt tit, ther gull i stridan ström,
 Emellan yppighet och hunger syntes flyta;
 Man har sitt hampe-tåg wid silkes land lärddt knyta,
 Och sko en Swensker häst med gull-och sölfwer-söm.

Dock har ock andras last i wåra land inbrutit,
 Sen Nordens ankar blef wid Södra bottnar knutit.
 På andras wålstånd man med sneda ögon ser;
 Wid Nabons feta ko blir andre Nabon mager;
 För nästans styrka skull, blir man af afwund swager,
 Man utaf stranden sin, när som han strandar, ler:
 Så at, sen wänner knapt af wänner mer blir trodder,
 Wår werld af onda mer är skänd, och tått bebodder.

JACOB
FRESE.

Om Lifwet och Döden.

S war tiden fruktlost fram om löper,
 Bliw Ewigheten alt för lång;
 Hwar änger sent sig bättring köper,
 Bliw wågen wid, och dören trång:
 Och ho om wågen wisse far,
 I döden domen med sig tar.
 När långa natten dagen skymmer,
 Och ewighetens år begyns;
 När på wårt hela lifs bekymmer,
 En hastig wandrings hwila syns,
 Då, den ej för förwifning har,
 Med owis wifhet hadansfar.
 Wi måste stundlig redo wara,
 Och wånta på et fattat slut;
 Den har för döden ingen fara,
 Som lärdt i tankar dö förut;
 Ho honom ståds i sinnet för,
 Han döer ej, när han en gång döer.
 Uch si! Hwad är i åra sitta,
 Bland landsens Drottars hålsad bli?
 En Romung utur thronen flytta,
 Dierfs döden i sitt tyranni.

Han

Han blandar i den mörka graf,
 En spira och en herdastaf.
 Dehutan, hur' wi öfwerflöda,
 Och tro oss til at hafwa wäl;
 Öf dock wårt hela lif en möda;
 Wårt kött et kors som själen qwål;
 Wårt lefwa år, at länge dö;
 Wår öfwerkrift: **Alt kött är hö.**
 Som kölden spåda grödan trycker,
 Och rimfrost gräs och örter tår;
 Som blåst af björken bladen rycker,
 Och weka axen genomfår,
 Som blomman för et owår dö,
 Med tiden, Tiden alt förstör.

T. RU-
DEEN.

Om Obeständighet.

Den fåfång är, som sig behagar,
 Och yfwes af en fager hy,
 Den dock så snart sitt affted tager,
 Som molnen plå för solen fly;
 Som rosen af et owår dö,
 Med tiden, Tiden alt förstör.

C. J. LOH-
MAN.

Gyllende Tiden.

Förre gylne tid, när redligheten log,
 Wid walgångs söta bröst: när jorden gick i dans,
 När himlen ångslans boj sig aldrig öfwerdrog;
 När Man och Qwina bar kring hieskan dygdens trans,
 När gula skarnet än låg swart i öda grifter;
 När upsatt tumme gallt mer än försäkrings-skrifter,
 När

När odugd ännu ej til blotta namnet war,
 Bland dygdens alster känd: styck-kula aldrig guten;
 När wilda skogen mer än krama drufwor bar,
 Och ålskog aldrig bles, om ej af döden, bruten:
 Då har all menlös ro, sig i sitt fylle sedt,
 Wid solskin badat swalt i nöjets lugna swall;
 Man förde sådant frig, ther stillstånd syntes ledt,
 Man dog i nöjsamhet, och lesde i sitt fall;
 Et owant något sig i nögda hiertan rörde
 Wid hwarje andedrägt: två makar såsligt förde,
 Kring glädiens rosendal med nöjets gylDNA hiul;
 Then röda rosen brann i Wintrens ludna drifwor;
 Man midt om Sommardag tå firade sin Jul:
 Wår skönsta Lillia står än flat för theras wifwor.
 Allt sådant skymtar nu för synen som en dröm;
 The gamlas rosor ha the gamlas backar gömt,
 Dock ha wi törnet qwar: från of med flyktig tøm,
 Har nöjet kutskat af och Efterwerlden glömt.
 Nu när som alla trån af odygs-barcken kartas,
 Kan ingen nöjsam frukt på våra grenar artas.
 Ty blir en wäntad frögd tidt alla frögders graf,
 Och tiden mer och mer, at föda nöjen later;
 Allt sen hon Resepas åt gamla seder gaf,
 Wäst olust bödlen bli, som risar odygs-dater.

H. CHARL.
 NORDENFLYCHT.

Tröst i Sorg.

Hålt up min ömma siäl,
 För andra giuta ut den sorg dig sårar:
 Swad lättar det ditt bröst,
 Att plåga andra med din sorgeröst?

I enslighet dig quäl,
 Och fäll i löndom dina tårar;
 Den som i ro mår wäl,
 Behiertar ej ditt sorgeskäl:
 Ero fritt, at du dig dårar:
 En fri beklagar ej en usel träl.
 Det är wäl sant en wån,
 Kan läka aldrabäst et såradt sinne,
 En suck, en ömskam tår,
 Är bästa salswa på et hiertesår;
 Men ach! hwar finnes den,
 Som har så ädel plikt i minne:
 Som, i bedröfwelsen,
 Är fast och håller wanskap än?
 I lust wi wänner finne,
 Men tag dem ock i nöd igen.
 Wäl an! så säg din nöd,
 Då endast för dig sielf, mitt slagna hierta:
 Giut ock din suckar ut,
 För den, som börjar alt, ej sielf tar slut.
 Han ser din sorge-glöd,
 Han dömmar, och han wet din smårta;
 Din jammers öfwerflöd,
 Han sluter med en salig död;
 En gång i grafwens swårta,
 Förgäter du ditt tårebröd.

C. JOHAN
LOHMAN.

Verldens Oro.

Si bo uti et land, hvars Konung oro är,
 Der hwar emellan swett och müda dagen delar,
 Der sorgeharpan midt i arbetsöknen spelar,
 Der skuggen sielf en bild af klånda sinnen bår,

Der

Der Undersåten går hel matt och lutar nacken,
 Med suckan: ach! at jag wor öfwer oros backen.
 Den höge til sin drång och lifknekt oro har:
 I Crono-Cirklen är ju Medel-punkten möda,
 Hwar Cronans Pärla ses af swette-droppar blöda,
 Hwar des rubin af blod den röda färgen tar;
 När borgarn drömmar sött wid sidan af sin maka,
 Får Kungen på sin sång för alla trötter waka.
 Den ringe åfwenwal i slätt med oro är;
 En bonde swett och bröd uti en beta åter,
 Och oftare sin pust än som sin spannmål mäter,
 Mer mögel i sin säck än bröd och såfvel bår;
 Han för sin häst och sig på en gång trött wid plogen,
 Och skafwer mera bark än såfwa uti skogen.
 Den rike, huru han midt i det feta bor,
 Der wålgångsfloder rundt omkring hans pålar rinna,
 Der allas händer guld på silfwer-sländor spinna,
 Der ymnoghet uppå hwar stubb och tufwa groor,
 Befins dock merendels wid guldet, såsom draken,
 När sol ell' måne lys, på orons utpost waken.
 Den arme, som sin mat ur andras diskar får,
 Fast intet det är alt, som gömmes i hans kista,
 Fast han står utom sorg sin egendom at mista,
 Hans låga köja dock i oros blytser står:
 Han hinner intet mer än tåta tårar räkna,
 Och wid hwar lefnads dag et ångsligt kors uptefna.
 Den gamle, som sig snart, sin ro i grafwen spår,
 Går med en matter fot på mödans buller-bana,
 Eils han sin trohets ed swår under dödsens fana,
 Då oron hans och han beklåda samma bår.
 Men rått så länge som en Puls slår i hans leder,
 Så wändes oron med hans tinglas up och eder.

Den unge, ur hvars hy en rosen-ålder ler,
 Och i hvars styrka sig den qwicka hålsan speglar,
 Ej nånsin för tu sköt så trygt på fiorden seglar,
 Alt han ej orons strand och blinda klippor ser;
 Fru Lusta, huru sött hon yra sinnet dårar,
 Gier munnen ingen kyss, som icke siälen sårar.
 Ja, ware ho det må, så Jungfru, såsom Gwen,
 Så den som brynja för, som den som kappan bårer,
 Den sig med alnen, och den sig med pennan nårer,
 Om wi of lete sielf, så få wi of igen,
 Midt uti orons stad, och wansflighetens nåste,
 Der wi som främlingar på gunst och ogunst gåste.

J. B.

Om Eiden.

Wad är då Eiden? en osynligt synlig ting:
 Wi se han är sin kos, men när han kom och wiker,
 Thet är of obekant, fast alt med honom fiker;
 Kårt sagt: han är en sten i ewighetens ring.
 Et stilla wäder, som förutan sus och dån,
 Ur dolda klyftar på fördolda sätt framsusar,
 Med ständig håstighet på werldens segel rusar,
 Och för of förer hem ju längre hem ifrån.

Kärlebens Långtan.

Jag ser hamnen, dit jag hastar,
 Men en storm mig åter kastar,
 Långre bort:
 Brusande wågor,
 Tusende plågor,
 Mig omringa,
 Owälja, Tvinga,
 Ganska hårdt.

Wil

Vil min himmel aldrig klarna,
 Utan mulen hota, warna,
 Öfwer alt?
 Mitt förra nöje,
 Lekar och löje,
 Har jag redan,
 Längesedan
 Dyrt betalt.
 Jag et lugn wål ändtlig funnit,
 Men ej til de strander hunnit,
 Jag begär,
 Och def förinnan
 Nödgar mig vinden
 Kosan wända,
 Til ofända,
 Wilda skär.
 Swart jag mina ögon wänder,
 Hafsvets diup och ödeländer,
 Ses förut;
 Endast mig lifar,
 Hoppet, som wisar,
 Efter dunder,
 Glada stunder,
 Lyckligt slut.

CARL JOH.
LOHMAN.

Fyra Årsens Tider.

Fast wären är en lüfflig tid,
 På luft och himmel mörnas wid,
 På långa Winter nätter;
 Fast jorden brud i gröda går,
 Och blomstret i sin Krona står,
 Tyks Hösten likwål bätter.

Fast Sommarn korta nätter ger,
 Då Säden i sin ökning ler,
 Och trädet bildar frukter;
 Då Lärkan drillar med sin sång,
 Ja, Jorden synes gå i språng,
 Då marken sprider lukter:
 Fast Wintren liksom hwilar ut,
 Allt hwad til feta Höstens slut,
 Sig trött och matt arbetar;
 Fast han åt resor brygga gör,
 Allt handlen wäl och sparsamt för,
 Fast of tå wärman betar:
 Tycks Hösten likwäl kronan få,
 För Sommar grön och Winter grå,
 När han sitt sköte tömmer,
 Och allt hwad Wintren miölat ner,
 Hwad Wären bär, hwad Sommarn ter,
 I våra lärar gömmer.

CARL MAL-
MENIUS.

Om Dygden.

Om Mennskans ögon skåda siel,
 Then ädla Dygden i sitt siel,
 Som hon sielf i sig sielswan åger;
 Om man wäl märkte Dygdens magt,
 Man skull bli får i hennes pragt,
 Och gå iienst i hennes låger.
 Om Dygden ej i werlden wor,
 Som all wär walgångs Foster-Mor,
 Så kunde ingen mennska triswas;
 Wår himmel skulle ramla ner,
 Och hafwet intet brusa mer,
 Ja! jorden utom jorden driswas.

Om

Om Dygd i våra tiders natt,
 Ej stundom stiernan sin uppsatt,
 Och förde oss ur willo-wågen;
 Man skulle näpplig weta mer,
 Om hufwuden stod up ell' ner,
 Och wara mer än nog förlågen.
 Om Dygden ej den Dommarn blef,
 Som på wår samwets tafla skref,
 När wi hwad dygdigt år förrätte,
 Til wittnesbörd: Du har gjordt wål;
 Hwad sötma miste ej wår själ?
 Hur skull' wi bli af nöje mätte?
 När Dygden öfwer odygd rår,
 Och ondskan uti bojor slår,
 Vårs Seger-kronan midt i sköte;
 Man röner dygd och samwets ro,
 Som hiertans Systerar sammanbo,
 Och hålla tankars liufsta möte.
 Ach! at då Dygden intet får
 I hundra tusend, tusend år,
 I frid uti thet templet gästa;
 Ther som hon är en hwardags gäst,
 Ther hon har daglig bröllopsfäst,
 I tjenst för GUD och mot wår nästa.

C. JOHAN
 LOHMAN.

Om Tiden.

Hwad är wår tid? et sand-ur, som sig i sig sielf förrinner,
 En strider ström, ther wågen wåg, och time timen kör;
 En blick, som lifwas ur sin grift och i sin födsel bör;
 Et slipprigt ord, som flåsas fram och i sitt liud förswinner;
 En wagn, som öfwer berg och dal på ros- och törne-beten,
 Ds förer genom natt och dag til långa Ewigheten.

Dock huru snålt wår tid of för på sina wiga wingar,
 Så at wi intet minnas när wår ungdoms blomma knöts,
 När ur thes skal en mogen frukt i manna-åldren bröts,
 Ei eller, omkring hieskan ens, sig gråhårs-Eronan ringar,
 Sig stundom hos of måler an, then of bland gamla skrifwers
 Nog märks, at tiden drifwit of, men ej just när han drifwer.

TORSTEN
 RUDEEN.

Sfwer Blomstren.

B blomster, jordens Zir, och wåna Sommardrågt;
J wårens sköna barn, hwad strånghet J dock liden;
 Hur fårt den tid dock är at J på marken biden,
 En blåst knapt går förbi, och alt ert lif är slått.
 Det war ej länge sen J ågden fyllest glants;
 Hur mången lysten hand stod då til reds er plåcka,
 Til frans- och krydde-qwast! hwem orken J nu låcka?
 Ha tient, men tienamer til hwarken qwast ell frants.
 Wist har du falla Höst, slift har du wållit alt:
 Din frusna andas gift har all def fågring döfwat,
 Och of i deras dödd all ögnefågnad röfwat;
 Ej wår, ej deras sak emot din strånghet galt.

Grasskrift öfwer en Ungkarl och en Jungfru.

All ting ändras, all ting swiker,
 Et för annat alltid wiker;
 Sen wi lefwat sku wi dö,
 Man och Hustru, Swen och Mö.
 Långt behöfs ej derom snacka,
 Alt wi ha en dödd at tacka,
 För wårt lifs beståndighet;
 Ty hwar bonde detta wet.

Det

Det är klart, at när en Swenner,
 Bli'r en man som andre männer,
 Har han mist sitt ungtarls bröd,
 Maken är, som Jungfru, död.
 Aldrig får han Ungtarls swedan,
 Aldrig blir hon Jungfru sedan,
 Swen och Mo' affsomnat har,
 Man och hustru lesiwa qwar.
 Denna döden likwål wäller,
 At all werlden sammanhåller;
 Om man intet dödde så,
 Skulle alla lif förgå.
 Kung och Ständer woro döde,
 Land och Riken stodo öde,
 Om det folk ej såleds dödte,
 Som dem har til werlden födt.
 Tack skal denna döden hafwa;
 Gladligt will' wi nu begrafwa,
 Dessa ädla unga två,
 Som för våra ögon stå.
 Käre Swenner, I som lesiwa,
 Och I döttrar utaf Eva,
 Som ej döden lagt på bädd,
 Fast I gån på grassens brädd;
 Låt oss börja glädje = dansar,
 Och på Gristen fasta Evansar,
 Lägga sidsta wördnan af,
 På det tacka Paret's graf.
 Han som nu sitt stånd förändrar,
 Och i andra lifwet wandrar,
 Har stads warit dygdens Wänn,
 Och en ädel Unger = Swenn.

Han har hedrat Ungkarls lifwet,
 Och of godt exempel gifwit,
 Hur en Ungkarl, ärlig gift,
 Lågs med heder i sin grift.
 Hon, som nu så dygde-fager,
 Utaf Jungfrur affked tager,
 Lår dem med sin Swanesång,
 Hur de skola dö en gång.
 Kommen Könets Klara Stiernor,
 Räckta Liljor, Kyskhets Tårnor,
 Fållen mången hiertans tår,
 Uppå Hennes äckta bår.
 Önsken, at när Jungfru-tiden
 Bli i lycklig stund förliden,
 I då må så kyskt och wål,
 Sända up er Jungfru-Siäl.
 Wi, som Karlar sku er hielpa,
 Alt en sten på grafwen stielpa,
 Med de goda orden på,
 Som ej alla lår förstå.
 Ädelt sinne, dygd och räckhet,
 Fromhet, kyskhet, wett och räckhet,
 Ha wår Swen om lifwet brakt,
 Och wår Må i grafwen lagt.
 Det är wål en fåfång möda,
 Til at bedia för de döda;
 Men GUD frögde deras siäl!
 Fast jag wet, at de må wål.

Om Dygden.

Den ädla Dygden är allena,
 Som gör en menniska stor och fall; Som

Som kan wår siäl med himlen ena,
 Och skänka et beständigt wål;
 Som giuter in i wåra bröst
 Et mod, det afwund ej kan bråcka,
 Och sielfwa döden ej förstråcka,
 Godt samwet, hugnad, frid och tröst.
 Ty fast än Dygd och odygd lika,
 Alf Lyckan ofta lönta bli;
 Så kan dock Dygden aldrig wika,
 För dennas wåld och raseri;
 Hon större blir, när hon förfölgs;
 Hon trycks, men aldrig undertrycks;
 Ej nånsin från sin åra ryckes,
 Skönt hon i gröfsta walmar dölgas.

* * * * *
 En odygdsman i största åra,
 Är utan åra lika wål,
 Det han sig sielf inbillar båra,
 Bor aldrig i des mörka siäl.
 Hans lof förswinner som man ser,
 Och läggs med honom ned i grafwen,
 När han har lämnat wandringsstafwen,
 Han lefwat har, hwad är det mer?

* * * * *
 Men Dygdens folk en bättre heder,
 Och bättre åra ha förtient;
 Som aldrig läggs i glömskan neder,
 Ty den är egen och ej lånt;
 Ej bygd på sand och löser snö:
 Nej högge lott dem himlen gifwit,
 De lefwa åfwen efter lifwet,
 Och dö ej, när de en gång gå.

JOH. GÖST.
HALLMAN.

Et lyckligt Land.

Sin fräder roa dig innom ditt lilla linne;
 Men du min tanke gack kring jordens runda trakt,
 Ut bland så många land det riket igenfinna,
 Som ibland Riken all har aldrastörsta magt.
 Gack dit, der matkar små sitt lena siden spinna,
 Och blåblek pärlemor ger mycken dyrbar prakt:
 Ell' dit, der stålsatt hand utur bergfasta gömmor,
 Järn, Koppar, Silfwer, Guld, til stora högar tömer.
 Der är ju rikdom nog, hur mången är som wägar,
 Ut sätta dristig fot, på Neckens lösa blå;
 Och fast hans frökta köhl så långa wägar tågar,
 Til främmand land och strand, at hemgiord afwund få;
 Fast grannens snesynthet hans upsåt afwen plågar,
 Doct ifrigt går til wägs så dyrbar skatt at nå;
 Men fast et sådant land så ålskad odal åger,
 Fins doct hwad öfwer nog des sällhet öfwerwäger.
 Det land på jordens flot är lyckeligt för alla,
 Der ymnig wårt på folk gör wäldet-widt och stort:
 Ho kan wäl finna skal på deras mening falla,
 För landets trångsel som wil söka främmand ort?
 Hwad kan man annat det än dummer dårskap kalla,
 När mången i sin hand har så förwända fort?
 Hwad skal det af oss bli, sku wi oss sielfwe öda?
 Här är för mycke folk, och alt för swårt om föda!
 När duglös bonde ej i stugan går och wråker,
 Men lösan åfermull af lindfast lera gör;
 När rutit jordtak ei på bord och bänkar låter,
 Och spaka hiordens hop man qwålldags råma hör;
 När bonden wid sitt bord för Lånsman sitter säker,
 Som redlig Danneman gör salt hwad honom bör;
 Kan

Kan ringa torfwa nog hans hela folkhop mätta,
 Och kånke silfwer-skål för Sochne-pråsten sätta.
 Och när det kloka folk, som bor emellan bårgen,
 Ej hisnar krypa in i jordens tysta buk;
 På Malmrik grufwe-wågg at bryta feta mårgen,
 I masungn och i hål sen hielpa'n til sitt bruk,
 Och handla så dermed, at det ej blott har fårgen,
 Men sielfwra Guldet fins på fråmmand bord och duk,
 När inhemsk plåt drar last ur dessa diupa klyster,
 Då swarter Bergsmans hand högt up wår sällhet
 klyster.

När folket fattar lust, at slögder sielf begynna,
 Och råa ånnet ej får rikta fråmmand hand;
 Och hwad af samma slag wi intet hemma finna,
 Far egna skepp til wågs at få i annor land;
 Och sedan börja på at egna klåder spinna,
 O' h under grannens skuld ej längre stå i band;
 Och alla började så hurtigt sig at röra,
 Kan ske, på brist af folk man klagan törd' få höra.
 Ju rikare på folk et land och rike skattas,
 På folk, som idogt bröd åt sig och andra drar;
 På folk, hwars wålgång ej af yppigheten mattas,
 På folk, hwars enighet allmänna lastet drar;
 På folk, der intet wett til slitigheten fattas,
 På folk, som när behöfs i Kroppen hierta har;
 Ju mera lyckeligt, ju mera är det måktigt,
 Ju mer des sällets torn, för andra land står präktigt.

Härme-Sjukan.

Ju undrar hur det kommer til, at ofta Land och Rike,
 Så stor förändring undergår i sinne, seder, mod;
 I bland du ser des kåra barn de grymma blåmån like,
 Som töma med sin hwaså dert sin stens hierteblod;

Men åter straxt du finner dem från wårjan bårt wid plogen,
 Så spaka och så tama, som menlösa lamb i flogen.
 Jag frågar intet hwilket hållst förtienar bästa låfwet,
 Men frågan är för denna gång, hur som det kommer til?
 Jo, Hofwet gör som Rungen gör, och andre härma Hofwet,
 När en Pompejus styret har, stjer som Pompejus wil;
 Pompejer alle äro då och hieltewulne Resar;
 Men när en Cæsar råder måst, wil' alle wara Cæsar.

C. J. LOH-
 MAN.

Menniskans Dödlighet.

At menskan dödlig är, är en bekant lara,
 Som alt från Adams fall, en hwar med tårar låst,
 Utur hwars äpple först then matken börjat wåra,
 Then wid wårt första tal i lindan hos of hwäst:
 En dödlig hand full mull, är så wårt första ämne,
 En dödlig hand full mull, wi sidst at jorden lämne.
 Et slakte döer sin kos, och skrifwer uti sanden,
 Med bleka finger, at theß Period är all;
 Et annat breder sig i stället ut i landen,
 Och håller bröllop på thet förras grift och fall;
 Doch blifwer intet qwart: et följer på thet andra,
 Så at the alle sidst til första intet wandra.
 Hwar dag afbildar ju för of wår hela lefnad,
 Wår hela lefnad är blott en förnyad dag,
 Hwars stunder dela sig emellan twång och trefnad,
 Emellan solskins dar och mulna åffe=slag:
 Och när ta sidst wårt lif af döden hådanryckes,
 Wår lefnad, som en dag, i nattens gömmor lyckes.
 Hwar årstid ju för of wår dödlighet predikar;
 Om wår en se wi of i wisna blomster dö;
 Om Sommarn torra ar of låra, hwad of lifar;

Om

Om Hösten fins vårt fall wid fallen frukt och frö,
 Och winters snö-bädd är en bild til hwhita linne,
 Som är thet enda wi i grafwen med oss winne.
 När wi wid wänners död i sorgedok oss hölje,
 Så sörje wi i them sielf våra egna lif;
 Och när wi theras stoft til hwilokammarn följe,
 Glå wi i kistan war sielf hwarje gång en spik:
 Hur länge andras lif på våra skuldror drages,
 Sidst doch vårt lif igen på andras skuldror tages.
 Vårt wärde spegle wi uti war egen skugga,
 I all tings flygtighet wi war förändring se:
 Wi finne på war dist ju idel lif at tugga,
 En döder matk måst oss til kläder silket te;
 På jorden båras wi, af jorden wi ock nåras;
 Ut jorden måste wi ock alle sidst förtåras.
 På lif sin dödlighet kan nu wal ingen twifka,
 Som oförwanskelig gäst i wanskelig hyddo bår;
 Men likwal finne wi bland lystna, stolta, rika,
 Ut mången wandrar som hans ewighet wor' här;
 Som han til högge ej wor' ämnad än til jorden,
 Men til at äta mull med ormen skapter worden.
 En sådan wet ej rätt så, som han borde weta,
 Ut han å främmand jord här wandrar som en gäst,
 Ty eljest kunde han ej lugn i stormen leta,
 Och med odödlig siäl wid döda ting gå fast;
 När han i werlden sig, som matk i bår ingräfwet,
 Och hon i honom mer, än han i henne lesset.
 Men then sig, som sig bår, uti sin aska speglar,
 Han skils från werlden med sitt hierta långt förut,
 För'n dödsens magra hand hans resesaf förseglar,
 Och mellan kropp och siäl uplöser band och knut;

Som Swanen brukar han alt hwad i werlden blänker,
Och simmar fram therpå, men sig theri ei dränker.

SOPHIA EL.
BRENNER.

Nicktenskap förkastas af Lärda.

Upp Sånggudinna, up, låt alla hinder fara,
Och bör i aften än en wigtig punkt beswara;
Och bör i aften se, om en beläsen man,
I fall han gifter sig, så illa är deran:
Så illa, som en del förwända sinnen mena,
Som påstå, at den man sig skickar bäst allena,
Den för sin lärdom skul fring werlden känder är,
Och af en fullan hog til böcker kärlek bär.
Alt en, hwars bästa del, hwars själ med skäl och sinne,
All wisdom tilwigd är, och konsten hyser inne;
En den fullkomligt sig åt dygden offrat opp,
Bör aldrig åga del i någon qwinnos krops.
Af orsak at vårt kön, som dessa tyda't illa,
De lärdas slit och id och bästa timmar spilla;
Alt hiernans saft och kraft et märkligt hinder får,
Så snart en werldslig wis sielf ann' til sängen går.
Ty kom Calliope, här bör och intet tuga,
Den qwinna står sig slätt, den mer ej kan än nuga,
Och tryta inga skäl, war sak är öfwer klar,
Och händer i gemen alt Qwinkön til förswar.
Ifrån den första dag då GUD det stora runda,
På fasta fötter stält, beslöt Han sammalunda,
Alt qwinnan skulle man til hielp och bistånd bli,
Den wise GUDen såg der intet hinder i.
Han böd dem hos hwaran sin lust och nöje söka,
Han

Han böd dem hielpas åt til werlden at föröka,
 Och Adam wiste knapt, man säje hwad man wil,
 Af något Paradis, då Eva ei war til.
 Hwartil så många ord, hwartil så långt tillbaka?
 Den man är usel än, som lefwer utan maka,
 Så war i fordom tid, så är det än i dag,
 En laggift hustru blir naturens äldsta lag.
 För hwad skul må då J, som äkta standet wata,
 Det lufwa sällskap sky, en dygdig hustru hata?
 Har en ej större gunst, ej bättre tack förskilt,
 Den tidt et öde hus med tåcka barn har fylt?
 En, den der mången gång er hela wälfärd wälles,
 Ert yra kött i späkt och innom tygel håller,
 En, den ert bo i ro, ert hus på benen satt,
 Förmedelst stora arf och rikan brudeskatt.
 En, den af dejlighet och tåcka seder lysar,
 Och den er fruktsamhet för hela werlden wiser:
 En, den ert goda spar, er omsorg minska lärdr,
 Ert namn odödligt gör, ert minne hedervärdt.
 Se der den saknad all, se der det stora hinder,
 Som männer alt för hårdt i deras frihet binder.
 Se der det långa twång, det ändelösa of,
 Som håller en från sömn, den andra från sin bof.
 Dock säg mig hwad en lärdr sin hustru har tilwita?
 Han kan så mycket mer de stora sysslor syta;
 Han kan hwad wiktigt är des bättre förestå,
 När hon besitar sig at sköta om de små.
 Så at en sådan wäl en hustru måtte tacka,
 När han ej sörja tör för brygga eller baka;
 För wärma eller mat, men at emedlertid,
 Allt husbekymmer qwitt, studera få i frid.
 Och när han tröttnar wid at läsa eller skrifwa,

Hwar kan han tiden sen med större ro fördrifwa,
 Hwar får hans trötta kropp en mera lustig hamn,
 In hos et artigt barn, ell' i sin hustrus famn?
 Dock som wi purpur ej i alla snäckor finna,
 Så fins ej eller frögd och frid hos hwarje qwinna,
 Och då först galler rätt at wisa lärda prof,
 Då har en Socrates sin hela konst behof.
 Det är ej giordt med det, i all sin tid studera;
 Man måste hwad man lärdt sig ock til nytta göra;
 Wårt hus och hus-beställ kan ock wid handen ge,
 Wår werlds-förfarenhet der wid at låta se.
 Men öfwer alla säll den detta målet hinner,
 Den i en silfessång en dubbel lycka winner.
 De lärdas hufwudbräf håls föga skatter wårdt:
 Hwad nu en Bokman får är mäktas snart förtårt.
 Kårt, sielfwa namnet kan vårt äkta stånd förfäktat,
 Det blir för alla stånd det ädla och det äkta:
 Äldst, heligt, hedersamt, som är och blifwa lär,
 Så länge dygd och wett af äkta Adel är.

Christina
Falkenö.

Om Landtleswernes frihet och nöje.

Et stycke från Stockholm jag wistas, och är
 Hel säker för oro och fara:
 Jag räknar för lust och mitt högsta begär,
 När jag uti frihet får wara.
 Ej Hofswet, ej städer, ej prål och ej pråkt,
 Kan göra mitt sinne förnögdert;
 Jag finner mer nöje wid fiske och jagt,
 I lundar och dalar mer frögder.
 I Hofswet hwar söker at draga sig fram,

Til rikdom, til wällust och heder :
 Den får ofta lycka, som borde få skam,
 När dygden får bucka sig neder.
 Werldsglädien är allmän, och flyktigt kundgiordt,
 Inbilning måst all ting regerar ;
 Det stora görs litet, det lilla görs stort,
 En Lea för Rachel passerar.
 Man tänker i werlden rätt sållan på det,
 Som wärdt är at man estertänker ;
 Men hals öfwer hufwud man måste gå med,
 Til det som för ögonen blänker.
 Helt annars wi lefwe på denna wår bygd,
 Wi guldets från slaggen framleta ;
 Och hälle för dygdigt alt det som är dygd,
 Och laste det laster bör heta.
 Wårt sinne sig nöjer med slätt och med rätt,
 Upriktigt tillsammans wi lefwe.
 Hat, afwund och högfärd är ej af wår ått,
 Allt sådant wi ej eftersträfwie.
 Til yppigt och fräsligt har jag ej behag :
 Naturen sig nöjer med litet ;
 Jag stillar min hunger, mer önskar ej jag ;
 En klädning til kropp-styla sliter.
 När jag uti marken allena går ut,
 Spatserar med solhatt och stafwen,
 En bok, som är nyttig, och tankan til GUD,
 Då tråtsar jag Cronor och glaswien.
 En himmel jag skådar, en fogel jag hör,
 En blomma mig tienar til lukten ;
 Jag känner GUDs godhet wid alt det jag rör,
 Och smaken jag stillar med frukten.
 Ach! säll, ja wist säll, den så lefwa kan få,

Af werlden och flården ofänder,
 Får sitta i skuggerik vrå, tils man grå,
 Från jorden til grafwen sig wänder.

T. RUDEEN. **Dwinnofönets Kär-
 lefswälde.**

Swad then hedna werld har drömt,
 Om sin Astrilds stora wälde,
 Som dem gjorde hiertat ömt,
 Och med kärlekspilar qwälde:
 Jungfru-folk, det är alt slätt,
 Skedt til eder oförrätt.

Ingen Astrild något har,
 Det han ej af eder lånar;
 Och om han til låns alt tar,
 Swad är det han sielf förtienar?
 Eder skönhet, dygd och wett
 Bygga hans Gudomlighet.

Swartil edart dyra fram,
 Låna til en annans prydnad?
 Astrild blifwa må til skam,
 Och I niuta sielf er lydnad:
 Lydnan den ert Köne bör,
 Af den lag naturen gör.

När Naturen skifta månd,
 Bland sin foster sina häfwor;
 Mannen starkhet och förstånd,
 Wardt förlänt med flera gåfwor;
 Men ert Køn den förmån fick,
 Som all annor ofwergick.

En ej nog uträknad kraft,
 Edra ögon hafwa wunnit;
 Alt den styrkan ingen haft,
 Den ej deras strålar bunnit;
 Eder åsyn (Under nog,)
 Segrar öfwer hieltars hog.

C. I. LOH-
 MAN.

Förgängeligheten.

Förgängeligheten är en kårva,
 Som uselheten sielfwer för;
 Fri skotts gifs här för Fru och Herre,
 Alt ända fram til grassens dörr;
 Der ädel wapnet kastar af,
 Och tiggarn lägger ned sin staf.
 Här släpper rikdom pungen neder;
 Här mister fetma mårgh och hull;
 Här stärklek hand och fot utbreder,
 Här trycks wåltalig munn i mull;
 Här tappar Jansfrun alt sitt tycke,
 Fast wor hon skönhets mästestycke.
 Här faller högmöd sina fiädrar;
 Här släpper afwund tanden sin;
 Hur Lusta flåkte-bringan wådrar,
 Måst hon dock här i gömslan in;
 Förgängeligheten wil öf föra,
 I hwåd wi tänka, tala, göra.

A. M.

Öfwer samma Timne.

Pa men, hwart ut wi hålft öf wånda,
 In under Månans silfwerring,
 Beständigt finnes ingen ting,
 På en minut kan mycket handa:

Vår himmel lär wål så befalt :
 Wi födas ju när han behagar,
 Wi lefwa våra wisa dagar ;
 Wi dö ; och dermed är det alt.

Och så är alla människors öden,
 Men någon skilnad är lifwål,
 Uppå en hög och nedrig siäl,
 I lifwet, och i sielfwa döden.
 En lefwer som en ärlig man,
 Och döer från werlden ganska tyster :
 Den andre lefwer som han lyster,
 Och sedan döer han som han kam.

JACOB
 KROOK.

Ecloga.

En gång steg Daphnis up, och herde-
 pipan tog,
 Sen han af Solens högd förstod sig
 hwilat nog ;
 Min Daphne, sade han, hör grannars
 skäll-for ringa,
 Se får och getter längst i wida
 marken springa.
 Herdinnan stiger up, tar herden
 uti fam,
 Och sedan hastar sig til sina
 får och lam.
 Det war wid Mälarns strand, utmed
 de höga bärger,
 Der blomster kladder mark så
 mångfalt skiftar färgen ;
 Men i detsamma åt til pipan
 Daphnis tar,
 Och Daphne allare'n de liufsta
 toner drar,
 Ät med enhälligt liud, som de
 gjordt förra da'na,
 De längst belägna berg til swar
 och genliud mana :
 Så börjades en sång bärt i
 den södra mark,
 Hwars stamma war så hög och
 wårkan war så stark,
 Ät Herden tystnar af, Herdinnan
 tyks sig drömma ;
 Ej under, at de straxt sin
 får och alt förglömma.
 De löpa då åstad, och äntlig
 råka så,
 Et berg, hwars branta högd de
 mycket undra på.

Det

Det yra hafwets wåg slog på des östra hålla:
 I wäster sprang der up mång klar och frisker källa.
 Den gröna myrten-skog förnöjde syn och luft,
 Som stötte til i norr, och bar mång sällsynt frukt;
 Och sadet, at den skull Fru Fröja helgad wara,
 Som ock det södra fält med all des wäxter rara;
 Sielf Skalde-Guden här had' nog at sybla sådt,
 Och Sång-Gudinnor all på sång ei hade mått:
 Här söngs ur högge ton om skönhet, ädla seder,
 Om ädelt blod, och om en wälförtienter heder,
 Om hieltemod, som tidt ur fält sin fiend kör,
 Och stad och slott i grund med stormand hand förstör.
 Här söngs, här lästes up de längsta dygd-register,
 Och alle ropte högt; men ingen stod der tyster;
 Ja ock den lille Gud här ofta nämder blef,
 Som, fast han liten war, sitt skämt rått dristigt dref:
 Sielf skröt ock mycket af, at med sin pil och båga,
 Han mångas hiertan satt i brand och liusan låga.
 Un flera Gudar och Gudinnor hwar om an,
 I swala skuggan satt, dem ingen råfna kan.
 De tåcka Nymphor all, dit flocktals sammanträdde,
 Och mångens hierta der af Gudars söner glädde.
 Sen börjades en dans, och spel här hördes af;
 Så berg och skog och mark mång dubbelt Echo gaf.

AXEL DANIEL
 LEENBERG.

Tänkar om Döden.

Sifast utaf menniskans öden,
 Ur at födas och at dö;
 Likwål fase wi för döden,
 Fast wår födsel är des frö;
 Ty med födslen få wi städsla
 Af naturen til wår död.

Hwartil tienar då den radsla,
 Som fördubblar så wår nöd?
 Öjligt wore, om man såge,
 En som ärnat resa bårt,
 När et fartyg färdigt låge,
 Winden god och resan fårt;
 Att han stode qwar wid stranden,
 Och beklaga dem han såg
 Då förut gå til de landen,
 Dit hans egen resa låg.

I wårt tycke sig ej rinmar,
 Att så ädelt Creatur,
 Mister innom några timmar,
 Lif och anda, som et diur;
 På hwad kant wi döden wända,
 Tycks den wara of en påst,
 Fast de ting som oftast hända,
 Borde kunna talas bäst.

Dag och natt i tidens sköte,
 Tid och ofta wärlas om;
 Öfware wi likwål möte,
 En som gick och en som kom,
 Den utur och den i werlden;
 Ingen ändring dermed sker,
 Bli af hit och hädansfärden,
 Menskans lif wårderat mer?

Kan då en rättmätig tanke,
 Lägga fram det minsta skäl,
 Til den skräck wi på of samke,

För at saligt dö och wäl.

Hwad är åt, at menniskan fiker,

Gent få se sin lefnads slut?

Tiden ju så snält bortwiker,

Alt på et det kommer ut.

Är den tid wi efterlämne,

Mer än den förslutna tid?

När wår glädies stora ämne

Warar dock så liten tid.

Jungen döden rådas borde;

Jungen förja någons död.

Om wi så försiktigt gjorde,

Släktes mångens sorgeglöd.

JOH. GÖST.
HALLMAN.

Iris och Språtthöks Giftermål.

När Iris, som war want, för glatta glaset stod,
Och mårgon-andagt sin med största iswer gjorde,
Båd ansikte och hals med skönhets watten smorde,
Samt gjorde knäfall för sitt unga qwicka blod,
Som purpurfärgen ströf på hennes hwita finner;
Just då et kärt beöf hon för sin lystna finner.
Herr Språtthök kommer in beklädd i Fransker dragt,
Jag mente, at han war bland Prinsarne af Blodet,
Båd näsa, munn och hår, wor' stälte efter modet,
Jag frukta Iris skul för honom bli förskräkt;
Hälst när han började så höglårdt til at tala,
Som wärkläkt fyeckling plå om Olsmaftiden gala.
Gudinna, sade han, här kommer eder slaf,
Den eder skönhet har i hårda bojor fångslat,
I har med dolder kraft så grymt mitt hierta ångslat,

Ut jag ej annat ser än bädda mig i graf;
 Dock med en enda blick, om J er trål betraktar,
 Han sielfwa himlens gunst emot den nåd föraktar.
 Med stålta ögne-hwarf ser Iris an sin trål,
 Doch tänkte, hwad skal jag i denna saken göra,
 Skal jag ha hierta til hans unga blod förstöra,
 Skull' i min skönhet bo så obarmhertig siäl?
 Hålst han förtienster har så stora och så sköna,
 Dem jag ej annat kan än med min nåd belöna.
 Han ingen låswurm är, det ser jag på hans hy:
 Sitt hår förstår han wäl at pudra och at ansa,
 Hans ben se mig så ut, som lär han wackert dansa,
 Och intet lär han sig med råfenskaper bry;
 Förr skulle jag en man tils bleka döden bida,
 En swarta bläcket jag skull' på hans finger lida.
 Herr Sprätthök han fick ja, aeh! sockersöta ord!
 Först bröllop, hushåld sen, tapeter, taflo, speglar;
 J skönsta Triumphant wår stålta Iris seglar,
 Här wankas drufwors saft af skönsta slag på bord.
 Håf Morian på eldn, låt Caffé-Kannan koka.
 De unga bägge wor' i detta lika floka:
 Et år ell tu gick om, här blef et annat mod,
 Huswården fordra på, han wil ha ut sin hyra,
 Och köpman pengar ha för win och krydder dyra;
 Båd' dräng och piga swor, at lönen innestod.
 Nu mer än illa bli wårt unga Herrskap brydda,
 Här wankas ringa krus ehur' de gingo prydda.
 Nu glömmes aldels bort det första friar-krus;
 Nu sade Sprätthök, at hans Iris intet duger,
 Nu sade Iris, at des Sprätthök ej wor sluger,
 Ut såsom andre män rätt sörja för sitt hus.
 Ibland geck Iris blå: så stante detta prutet,
 Och som en skuten örn Herr Sprätthök geck på slutet.

N. E. S. **Hieltar's rätta Åra.**

Dwar en har nu sin egen åra;
 Et swagt och nedrigt sinne tror,
 Att guld och dyra kläder bära,
 Bör endast kallas vara stor.
 En högshint i sin dunst och willa,
 Skal myndigt kunna sig inbilla,
 Att han den i sitt märke för.
 En grym, en girig, en förslagen,
 Kan knota emot himla lagen,
 När Tu (*) til skam hans åra gör.
 Dock måste dese dårar blifwa,
 För dig en seger ganska lätt,
 De sins emellan sig uprifwa,
 På det du skalt behålla rätt;
 Men stora Sanning hur kan werlden
 Så länge blifwa i den flården,
 Att ge dem hielte-namn och pris,
 Som rasat mot naturens lagar,
 Och endast användt sina dagar,
 Att vara jordens plågoris?
 Kan åran i et sinne trifwas,
 Som har sin lust i dråp och blod?
 Skal folk från hus och stillhet drifwas,
 Och deri wisas hieltemod?
 Är menn'skan född til menn'skors plåga?
 Är rätt at hon med wåld och låga,
 All flit och konst til intet gör?
 Är hon et willdiur utan häfte,

Som

(*) Sanning.

Som afwog Sköld emot sitt släcte,
 Med en beprisad grymhet för?
 We werlden! när så slaffka sinnen,
 Til styret hinna flifwa opp:
 De lämna diupa säre-minnen,
 Af sitt förwända lefnads lopp.
 Förstånd och wett drifs i elände;
 De fria konster bli ei kände,
 Och bonden från sin plog bortförd:
 Berömlig handtwärf bli försmädde,
 Och handlens frukter nederträdde
 Hwar medlem i sitt wärf förstörd.
 Nej ammorlunda är til sinnes,
 En som rätt hielte wara bör;
 Hos honom aldrig ätra finnes,
 Ut döda folk. Han fielf förr dö:
 Med rof utaf menlösa länder,
 Han smittar aldrig sina händer,
 Men blir de spakas understöd.
 Med stilla kärlek undervisar,
 Sin medbror: och med snille lifar
 Så mången som han ser i nöd.
 Men, när hans land är brakt at föra,
 Rättmätigt frig, at äga frid;
 Med Leijons mod wil han sig göra,
 Först färdig til så ädel strid.
 Han glad och tröstrik är i nöden;
 Med samma sinnes lugn han döden,
 Och alla plågor för sig ser;
 Liksom han nögd och utan fara,
 Bland sina wänner plågar wara,
 Och af rent hierta med dem ler.

A. M.

Om Tapperhet.

I Bardalek, der slingar delas,
 Och döden på hwar kula står
 Man aldralättast röna får,
 Hos hwilken mod i bröstet felas.
 Då röns om hiertat ock är rent,
 En kitslig heta der ej dåger,
 Den blott på blinda lyckan väger,
 Lår segra aldrig eller sent.

Men der emot en tapper hielte,
 Som hierta uti bröstet bår,
 Han aldrig nånsin frukta lår,
 Att se sin fiende i fältet.
 Han wål bland tusend dödar går,
 Han ser wål mængens blod förinna;
 Men endast til at ära winna,
 I döden han sin fiend slår.

Om Skönhet, Förstånd och Dygd.

Skönheten.

Ach! nöjsamma är,
 Lycksaliga wår,
 I hwilken wår skönhet i blomster nu står.
 Af rikdom och magt,
 Wi göre förakt,
 Ty alt har wår skönhet in under sig bragt.
 Ha wi icke rätt,
 Om är all ting lätt;
 Swad

Hwad wi gerna se,
 Det måste ju ske:
 Kan nånsin en skönhet förgåfives wät be?
 Nej, skönhet ler fritt,
 Sit dygder och wett.
 Ach! nåssamma år 2c.

Förståndet.

Dwar en rosar sitt,
 Så år wäl wärt wett,
 Den ådlaste gåsivan naturen har giedt.
 När dygd ej består,
 Och skönhet förgår,
 Då se wi hur mycket wår snällhet förmår.
 Först alt efter lag,
 Sen efter behag.
 Hwad skönhet och makt,
 Sil wåga har bragt,
 Dertil har förståndet måst grundwalen lagt.
 Wi lete of fram,
 Bland lejon och lamb.
 Hwar en rosar sitt, 2c.

Dygden.

Sår sällhet består,
 När andras förgår;
 En dygden bepryder wår blomstrande wår,
 Båd' skönhet och wett,
 Mång gånger man sedt,
 Hwad stora förändringar tiden dem gedt;
 Och fast ån wår lag,
 Ej finner behag, Hos

Hos dem som sig tro
 I laster ha ro,
 Så se wi dock ofta dem trängt hos oss bo:
 Dy skönheten far,
 Förståndet bedrar:
 Wär sällhet bestå ic.

Menskans åtskilliga Sinnelag

Du som ransakar alt i hiertans dolda wrår,
 Du wet allena skäl hwi hiertan är ej lika,
 Jag känner mitt är ondt, och ser, men ej förstår,
 Hur hiertan dels på dygd och dels på last är rika,
 Jag menskans ondskas ser, och suckar för min del,
 Men är det blodets kraft at göra menskan wårre?
 Är det en hiertats lätt i födslen få mer fel,
 Än första paret fick, af brottet mot wår Herre?
 En synes wara född til sina bröders ris,
 En annan til en tröst för dem som riset plågat,
 Och bägge löpa hop til Skaparns dolda pris.
 Det är alt hwad jag wet til swar på det jag frågat.

C.

LOHMAN. **Ju snällare, ju Sällare.**

Ju snällare, ju sällare: et skepp, som wådrets iswer,
 Med brak och knak på stummig wäg för stinna segel
 Drifwer,
 När mycket bättre, när med il thet får i hamnen föras,
 Än när thet så på hastwet drifs, at thet knapt tyckes röras.
 Ju snällare, ju sällare: ju förr man målet hinner,
 Ju mindre pust och större lust gier Cronan som man winner;
 Ho som til målet hinna kan wid liffens morgonröda,
 Wet ej af dagsens heta tyngd och aftons fulna möda.

Ju

Ju snällare, ju sällare: Ju förr sig säden knyter,
 Ju förr Guds gåfwa och Guds lof på bondens tunga flyter,
 Ju längre säden twert emot uppå sin mognad wäntar,
 Ju mera sorg en tomer sorg på landtmans tafel räntar.
 Ju snällare, ju sällare; ho snart sin gäld betalar,
 Ur lycklig framför then, som dag från dag sin gäld förhalar;
 Sy när som thenne dagligt spør hur hiertat hiernan tuktar,
 Then förr sig för ingen ting i egna knutar fruktar.
 Ju snällare, ju sällare: ju förr ens boja krossas,
 Ju förr en fånge ur sin natt, at liuset se förlossas,
 Ju mindre nätter höfwes han med swarta zifror tekna,
 Och kan så mycket flera dar på frihets året räkna.
 Ju snällare, ju sällare: en narr är then som ligger,
 Sångbunden länge, när han snart kan se sig wara pigger,
 Ju förr wår siukdoms tagna wäld ur wåra lemmar drifwes,
 Ju förr på matthets graf wår kropp til nyfödd kraft uplifwes.
 Ju snällare, ju sällare: Wi usle menstför födas,
 At wi på werlsens buller-haf med alstwar måtte mödas;
 Men när wårt lefnads skepp med hast til liffens hamn indrifwer,
 Så reser then ju bäst, som först i land ledsagad blifwer.
 Ju snällare, ju sällare: Wi alle målet söte,
 Men delis wårt lopp med många år och flera mödor öte:
 Then som nu snällast målet när, han lätt och sällast löper,
 När som en ann hwart enda fiät med tusend tårar köper.
 Ju snällare, ju sällare: hwar men'ska war på byte,
 När Adam föll och Eva bröt, hwar fick tå gäld och lyte,
 Ju förr wi nu naturens skuld wid grafwen så afbördar,
 Ju förr wår hwardagswäntan dörr, at manarn of lär mördar.
 Ju snällare, ju sällare; wi se hur hela jorden,
 För syndsens skuld wårt fångahus och kämpeplats är worden.

Ju förr nu Cronan kröner oss, ju förr vårt häfte slutes,
 Ju förr af oss vårt systemål, the sättnas frihet, niutes.

H. CHARL. NORDENFLYCHT. **Penningar giöra alt.**

Ädla Mynt = Gudinna,
 Som gier werlden lag;
 Hela jordens Herskarinna,
 Som blir aldrig swag:
 Kärlek bringar oss lust och löje,
 Höghet wördnad sker;
 Skönhet låford ger;
 Wisshet skaffar sinnes nöje,
 Dygden man tilber;
 Men pengar gälla likwäl mer.

Alla til dig systa,
 Alla älska dig;
 Jag bör ock ditt låf uplysta,
 Fast du skyr för mig.
 Kärlek 2c.

Du kan kärlek stifsta,
 Knyta äkta band;
 Gamla Malin fick sig gista,
 Sen hon pengar wann.
 Kärlek 2c.

Du giör Karlars wärde,
 Sätter glants på folk;
 De bli flöke, snälle, lärde,
 Genom denna tolf.
 Kärlek 2c.

Bland de Lärda höres,
 Du som wishets Gud,
 Philosophen sielfwer röres,
 Af ditt tvingand' liud.
 Kärlek 2c.

Uti den helga hopen,
 Är du ewigt skänkt;
 För de många hessa ropen,
 Har du på dem tänkt.
 Kärlek 2c.

I Soldatens leder,
 Dränger du dig in;
 Man försinår den swulstna heder
 Nu mot fetman din.
 Kärlek 2c.

Uti handlens skara,
 Är du lif och siäl;
 Du kan aln och wigtskäl para,
 Med en sköld rätt wäl.
 Kärlek 2c.

Pengar alt kan winna,
 Oef de stälta sinn:
 Den som denna dyrk kan finna,
 Slipper allstäds inn.
 Kärlek 2c.

Denna underkraften,
 Sätter wett i fiäll;

Denna guldsminne fasten,
 Givt til ånglar Troll.
 Kärlek 2c.

Hvad kan Pengar göra?
 De givt alt i hop:
 Och kan tolpen högt upföra,
 Från sin ringhets grop.
 Kärlek 2c.

Fångt är at strida,
 Mer med järn och stål,
 När som guld Metallen blida,
 Hinner alla mål.
 Kärlek 2c.

Tröst i Sorg.

Alle ha vi plågor här,
 En har det en annan detta;
 Den kan bäst sin ångslan lätta,
 Som det tystast hos sig bär;
 Ty hvad hjälper oss at klaga,
 Odet måst ju ha sitt lopp?
 Bäst är alt i tysthet draga,
 När at slippa ej är hopp.
 Jag har också mitt besvär,
 Fast jag söker det at dölja,
 Och med sken af glädie hölja,
 Hvad mig måst om hiertat är.
 Intet hjälper oss at gråta,
 Såga; jag är oförnögd,
 Sådant kan oss intet båta,

Men wår owån ger det frögd,
 Tusend tårar ofta nog,
 Utur mina ögon strömmat,
 O! at jag då kunde glömmat,
 Huru lyctan mig bedrog.
 Då jag tänkte hon skull' skänka,
 Mig mång tusend nögder dag,
 Månd hon all min lust omskränka,
 Med sin grymhets hårda lag.
 Men hwad nu? jag går för widt.
 Penna hålt dig innom skrankan;
 Hwad som doljas bör i tankan,
 Får af alla ej bli sedt.
 Dersför wil jag härmed sluta,
 Och ej tala mer et ord;
 Men i tysthet ståds utgiuta
 Suckar, tils jag läggs i jord.

På et annat sätt

Så hwart jag wil, hwart jag mig wänder,
 Så ser och hör jag lust och frögd;
 Men af den ro, som hafs för händer,
 Är ingen ting som gör mig nögd.
 Det skulle endast fågna mig,
 At tiden wille skynnda sig;
 Du mera fort den från mig går,
 Du förr mitt qwal en ånda får.

J. J. Torpa **En Redlig Man.**

dits. **E**n redlig man har GUD för öga,
 Och för det Majestat han ser,

Sin kropp til mullen kastar ner,
 Men sänder tankan til det höga,
 Samt underkastar himlens lag;
 Ej någon nöd ej någon fara,
 I werlden kan så mäktig wara,
 Alt dra'n til knorr mot GUDs behag.
 Han lär at kärlek sammanfästa
 Med wördnad för sin Öfwerhet,
 Alf list och swef han icke wet;
 Han handlar så emot sin nästa,
 Som han wil hafwa giordt igen;
 Han talar endast hwad han tänker,
 Och halft af sitt han gerna skänker,
 Alt wisa tienst emot sin wän.
 Han drar sig fram med slit och möda,
 Och om det kommer då dertil,
 Alt GUD hans slit wälsigna wil,
 Så gier han mången arm sin föda,
 Och mången trycker bliv han huld;
 Den sak ej ur hans minne hwälfwer,
 Alt han ej blott är för sig sielfwer,
 Men ock för andra menn'skors skuld.
 Han för sin handel rätt och ärligt,
 Med måttlig winst han nögder är,
 Til öfwerflöd ej åtrå bär,
 Och ockret, mången så begärligt,
 Långt från at fatta lust deri,
 För honom städs en affky blifwer,
 Och den förtienar all hans iswer,
 Som umgås med bedrägeri.
 I Rikens wärf, när han der brukas,
 Då blir hans lust med allmänt wäl

Förknippadt, liksom lif och själ,
 Skull han af agget ån upslukas;
 Der sluter han sin öron til,
 För andar, som på twedragt stifta,
 För smickfrans spel, som alt förgifta,
 Han ej sitt öga öppna wil.
 Alt säga kårt: han så sig ställer,
 Alt uti hwar hans droppa blod,
 Ses ärligt hierta, ofkräft mod,
 Han tör ock wisa't när det gällar;
 Men skryter ej deraf förut;
 Han ser med et förfaret öga;
 Alt göra nog och tala föga,
 Måst gagnar och beröms til slut.
 Sin werld han såleds genomwandrar;
 Uti en liuslig samwetsfrid,
 Ty hwarcken lycka eller tid,
 Hans lust til dygdens idkan andrar;
 Om himlen lägger honom på,
 Beswärligt of och långsam börda,
 Han toligt wet deß wilja wörda,
 Och kyßer riset nögd ändå.

JOH. G.
 HALLMAN. **Öfwer samma Ämne.**

På årans samwetsstol sig mången konstlat fram:
 Om der, på mulden hans, man hederslagrar lade,
 Då i sitt samwett han et annat witsord hade,
 Sågs oförtient beröm just som en hufwudskam.
 Kanste en Philosoph behöfde ohan öka,
 Alt efter redligt folk om liusa dagen söka;
 Den som til hwad han gör har rätt och mogna skäl,
 Den

Den som från arga list sitt hela hjerta renar,
 Och aldrig talar hwad hans hjerta intet menar,
 Och menar GUD och sig och alla men'skor wål;
 Han är en Redlig man, derpå kan intet brista;
 Får se hur' lång nu blir de redeligas lista.

C. I. LOH-
 MAN.

Om Förändring.

Förändring är i alt, wår lefnad är en ring,
 Som hwilans medelpunkt ej i sin Cirkel finner,
 Wår rörelse alt från sin wagga färdas kring,
 Eils hon twärstannar och sitt mål på båren finner.
 Hwärtut wi famle på det wanskelige runda,
 Få wi förändring fatt, fast än wi wille blunda.
 Wår himmel som så tåkt et tak på jorden är,
 Förwandlar sin gestalt uti förändrings skiften;
 Nu faller dag för natt, nu natt för dag gewår,
 Nu stiger Solen upp, nu lägges hon i griften;
 Nu tindra stiernor liuft; nu hållas skurar neder,
 Nu stormen of en gräf, nu lugn en dunbädd reder.
 När nu sielf himlen hwälfs uppå förändrings hiul,
 Hur skulle jorden då i jamma ringlar fara?
 En mager fasta går i hamn på feter Gul;
 Bland grift- och gifte- hus wil werlden delad wara;
 Hwad rikt, hwad högt, hwad tåkt, som werlden bår
 på bordet,
 Har af förändring smak, och nåms med detta ordet.

LARS JOHAN
 COLLING.

Skönhets saknad, wid en Frökens dödsfall.

Behaglighet, du dygdens prydnad,
 Hur bräcklig är din tåcka borg?

Du winner tusend hiertans lydnad,
 Men lönar lydnad måst med sorg.
 Ditt sken och gifwer mångfald frögd,
 Då saknan sänker och i tårar.
 Wär lefnads åkers tårar färrar,
 Bli måst med suck och tårar plögd.

Låt ungdoms währ här härligt präla,
 Af alt hwad kärast man kan se;
 Låt purpur widt sin glans framstråla,
 Och en Narcis sig mildt framte,
 Fast ofuld gifwer fågring luft,
 Så fals dock blomman hästigt neder;
 När skönhet wärer likt en Ceder,
 Bli'r dock des stam til jorden buckt.

C. M. LIL-
 IEHÖK.

Rännetecken af en god Swensk.

Fhiertat dygd, i hiernan wett;
 En ärlig mandom, tåcke seder,
 Öf alt hwad gamla ätters heder,
 I alla tider, wärde giedt.
 Wid alla skiften stadig wara;
 Gå in til slut sin jämna gång;
 Förakta de Sireners sång,
 Samt Schyllans och Charybdins fara:
 Ej böja sina knå för Bal;
 Men följa himlens råd helt gerna;
 Mer älska dygden, årans kärna,
 En lyckan, som är årans skal;
 Med trogen slit, sin systa sköta;

Ej annan affikt, ha än den,
 Alt wara Guds och landets wån,
 Samt tåligt stå de prof som möta.
 I lifwet detta pryda kan,
 Och lönar wål i sidsta nöden;
 Ja gör odödlig efter döden,
 Hwar årlig Swenssk, och Ridderzman.

N. A.

En Saga.

Det war en gång, at Sancte Pehr,
 Han tog sig på et nytt beswår,
 Utom sitt fall och Prästa-Orden;
 Han läfwad göra giftermål,
 At Eric, Lasse, och at Pål,
 Fast Fastmön ensam war i gården.
 Då blef han för sitt mågskap brydd,
 Ty enda dottren brude-prydd,
 Kund' ej med tre i brud-stol stiga.
 Den ene, andre åfwen så,
 Den tredje ock, de stodo på,
 Alt hwar en få sin egen piga.
 Det skedde så, wår Pehr war snäll,
 Sen innan andra dagens qwäll,
 Han fick sig låf två döttrar skaffa,
 Fast de ej woro af hans släkt,
 Doct kunde könnet som är tåkt,
 Dem ej för mindre skönhet straffa.
 Der blef så bröllop, en och hwar,
 Han hem med sina konu far,
 Dit, der han sielf i huset rådde.
 Om någon tid så far wår Pehr,

Til sina mågar här och der,
 Att se och fråga hur de mädde.
 Den förste sad' hans hustru war,
 Uptuktad wäl af Mor och Far:
 Hon war en god och dygdig qwinna;
 Hon ägde wett och ärbarhet,
 Hon kunde med beskedlighet,
 Sig mot sin man och andra finna.
 Den andre sade: min gemål,
 Hon stökar fring i alla hål,
 Är twär och led, och sällan snygger,
 Och det hon gör är intet stort,
 Och hwad som görs är intet giordt,
 Hon riswer mer än som hon bygger.
 Den tredie sade, at hans Fru,
 Hon talte wäl om *Rendez vous*,
 Och alt det nya som man sporde:
 Hon wille gerna wara grann,
 Men om huspigian stal ell' spann,
 Det henne ingen omsorg gjorde.
 Wår Pehr han tänkte så och så;
 Men kund ej swara mer derpå,
 Sin, hwar och en är lik sin amma.
 Nå godt och wäl! det blef der wid:
 Wi ha ock döttrar i wår tid,
 Som gerna släktas på sin mamma.

P. L. Hwad Kärleken är.

Är frågan fri, så torde jag så låf at något fråga:
 Säg hwad är kärlek? en har sagt, han är en hemlig låga,
 Et liusligt gift, en bästa söt, thet angenämsta sår;
 En önske-sjukan, bästa straff, och liussta död man får.

En annan har än längre gådt, och säger kärlek vara,
 Det samma, som en styrman är för dem på hafvet fara;
 Som Öfverheten i et land, som Solen för vår jord;
 Den seglar föga trygt som ei Styrmannen har om bord.
 En wördig Kyrkofader sagt, at kärlek är det bandet,
 Som starkast håller släkt och folk ihop, ja hela landet;
 Han är et fäste för vårt lif; mot döden en stark bom,
 De swagas styrka, rikas ro, och armas egendom.
 Han är den konstige Vulcan, som kan de näten smida,
 Med hwilka Venus oförmärkt förbinds wid Martis sida:
 Så fast i hop kan han med dem förena siäl och kropp,
 At ingen, utan döden, kan de banden lösa opp.
 Ty han på så behändigt wis har föra lärdt sin slägga,
 At han på både kropp och siäl kan gyllne siättrar lägga.
 Så är ock kärlek den magnet, som genom hemligt sting,
 Förenar i et ögnablick de längst från-skilda ting.
 Den Sid-Compass, som styr vår köl som oftast til den stranden,
 Dit wi ha aldrig segla tänkt, wid obekanta landen.
 Den segernål, som leder oss på så förborgadt sätt,
 At wi ock knapt förstå om wi gå galit eller rätt.
 Han är den Orpheus som så wäl, sitt spel har lärdt at föra,
 At för des liufwa harpoklang sig siäl och sinnen röra.
 Et enda slag på lutan hans ock tiger-hiertan rör,
 Delphinen sielf Arion då på haffsens böljor för.
 Han är ock ibland räknemänn den konstigste wi känne,
 Nu giör han af en hel en half, nu giör han en af tvenne:
 Nu en til två, nu två til tre, nu utaf tvenne et,
 En underlig Arithmetic, et sällsynt räkne-sätt.
 Säg mig än mer hwad kärlek är? jo, all naturens amma,
 Och hela jordens foster-far; ja, kärlek är den samma,

Som friar ifrån undergång den widtbegrepna slått,
 Som sig har ifrån Eden ut til werldsens ändar strått.
 Han är den store Trågårdsmän, som wida werlden ansar:
 Planterar samsund, bygger land, befäster stad och skansar:
 Givt folken många, riket stort, och håller alt wid magt:
 Utrustar härar tusendtals, och står för dem på wakt.
 Han segrar jorda-klotet om, den dråpligaste hielte,
 Ja, Hercul sielf är alt för swag mot honom spänna bälte;
 Kårt sagt; han uppå jorden är den mågtigste Monarch,
 Jag trotsar stora Mogol sielf, at han ej är så stark.

LAUR.
 HALLMAN. **Sfwer dem, som i ungdomen få sluta sin Besnad.**

Det blom, som straxt sin mognad får,
 Och ser sin Höst uti sin Wår,
 Är Solen mycket nära;
 Man ser, at himlen fram för alt,
 Naturen om des wårt befalt,
 Alt bittid gie sig ära.
 Den knopp som innan Wärens slut,
 Til ädel mognad spricker ut,
 Är dubbelt skött och dragen;
 Uti GUDs drifhus är ock den,
 Af Evas barn en himlens wån,
 Som spåd blir återtagen.
 Lycksalig den, som wunnit har,
 Sitt ålders mål i spåda da'r,
 Sin ro i nöjes tiden,
 Sin lust, der aldrig war förtret,
 Sin renhet i sin menlöshet,
 Sin seger midt i friden.

JACOB
FRESE.

Om Döden.

Ytterst kommer här an then swultne och hungrade gästen,
 Lyfta hyddones drätt, som rider å blackote hästen;
 Slåfts-Utöbaren, ja, den trumpne, ohyglige gamla,
 Torna och tunna, som jämt wil fånga, fälla och samla:
 Döden syndenes son, obeweklig af ångslan och böner,
 Ytterst hälsar ock han på Adams döttrar och söner;
 Dem han å olift sätt, om lif och lefwerne bringar,
 Och med grufwliga magt, dem hotar, trycker och tvingar!
 Somliga han uti hast och pijsamt somliga spåker,
 Och sina fångna i mull til mal och förödelse wråker;
 Detta är åndan å alt. Uch! ho kan stilia i grafwen
 Konunga spiron? ho kan åtskilia tiggare-stafwen?
 Wenn'skan kommen af jord, til jord måst snarliga komma,
 Likt en dröm, en ström, et gräs, et glas, ene blomma.

C. E. D.

Om lång Lefnad.

Du längtar, at din rygg i långan ålder kröka,
 Och råfna alla ay, som kråkan gapar på;
 Du wille gerna för de mord-Gudinnor röka,
 Om du så sega ben som hiorthen kunde få.
 Men jag, jag aktar det för ganska liten lycka,
 Alt långe åflas här, at råfna Nestors år;
 Alt inga tånader ha, och lell om maten tycka,
 Alt märka hur man af min rygg om wädret spår.
 Nej, om wår lefnadsdag til rolig ånda skrider,,
 Fören åldrens afton slår sitt swarta täcke ut;
 Hwad är då, at man så med tårar händren wrider,
 När unga lif så snart som gamla få sitt slut?
 Hwad är wår werld, at wi på ungas affked blandre?
 Et blånkand rutit trä, som man i mörkret ser;

En

En spinnehwäf, der wi så trygt som flugor wandre,
 En gyttig sump, der wi til halsen stunke ner.
 Fast än wårt lif det tycks bland täcka rosor löpa,
 Och blifwa fuktadt af en ynnig wallusts dagg,
 En mognad hierna lär des frukt så dyrt ej köpa,
 Sen han med wallust sorg, med rosen sedt des tagg.

C. J.
 LOHMAN.

Fult i fagert Skinn.

Tur ser hon ut? är sådant tal,
 Som är bland ungas giftewal
 Thet första som the fråga;
 Om flickan man ser wacker ut,
 Och ler utur en mildert trut,
 Wil hwar straxt henne äga.
 Jag gier thet med, at skönhet är,
 Et präcktigt slott, som wittne bär,
 Hwad höghet Herren huser;
 Jag har sielf kânt hur skönhets magt,
 Sitt miuka of på hiertat lagt;
 Jag ock wid eld ej fryser.
 The tu, i them wi alle låg,
 Ha utan twifwel helig håg,
 I sköna lemmar burit;
 Men sen the föllo, har ty wår,
 Så kropp som siäl fådt diupa år,
 Som fula synden skurit.
 Utwärtens fågring är et tåg,
 Som draga skal wår inre håg,
 At göra siälen finer;
 Ty thet får ingen ur min tro,
 At wacker siäl i wackert bo,

Com

Som sten i guldring skiner,
 Doct hyser hwita liljan tidt,
 En swarter matk i gümnet sitt;
 Then skönsta, wärsta sinne;
 Ej någon ro then karlen när,
 Som sådan skön otäcka får,
 För'n hon blir swoept i linne.
 Som wackert lius gier elakt os,
 Så rister tidt en sköner ros,
 Ut hierte-blon på mången,
 Som dygd och fromhet intet ser,
 Men liksom blind sin frihet ger,
 I sköna armar fången.
 Ty mången sig i nacken klädt,
 Som med sin sköna Fru har fådt,
 Par horn til morgon-gåfwa;
 Och swår, at han så snedt sedt opp,
 Då fuler siäl i wacker kropp,
 Inwagg'an uti dåfwa.

Menniskan.

Örmättna Creatur, som mennisko-namnet bär,
 Du ängslas af din ro, du fågnas af beswår,
 Du är et litet kryp, när du dig rätt wil skåda,
 Men wil doct synas ster bland kryp af samma wåda.
 Swad gör du ej för larm, ehwart man hör och ser?
 I ledsnan wid din lott du fiker ståds til mer.
 Blott för ditt solegrand wil du all ting förtrycka;
 Du wil til högden ståds, du ropar ståds på lycka.
 Men kom i stillhet hit, betrackta om du wil,
 Swad högsta lycka är, som du kan stunda til.

Det är ej lefwa stort, när arf och slump så fogar,
 Och prunka bland et folk med guld och gröna skogar.
 Det är ej i en tjenst, som giör en myndig makt,
 Se ann sin wån med nåd, sin owån med förakt.
 Det är ej sin natur med lust och nöje fröna,
 Bli titlad i sin smak, ha ynnest hos de sköna.
 Kårt sagt: det är ej det, som bland så mycket larm,
 Så mycken konst och sorg, dig håller ständigt warm.
 Det är == med tolamod == mig tycks du ledsnar redan,
 Gack först in i dig sielf, du skal få ledsna sedan.
 Af hela menn'skans lif, den högsta lyckan är,
 Att sakna ingen ting, och ha hwad man begår.
 Den med sin lott är nögd, är rik i sielfwa nöden,
 Den med sig sielf är nögd har mod i sielfwa döden;
 Den ingen åtra har, som ei med nöje wins,
 Den har alt hwad han wil, så lycklig som en Prins.

H. CHARL.

NORDENFLYCHT.

En Hielte i Frid.

När werlden än i mörker låg,
 Okunnighetens moln förståndet hölgde;
 När wåld och blodig nåfrått fölgde
 En hård och wildiurs artad håg:
 Då war den stor, sitt lands beröm och heder,
 Som spilde menn'sko lif och blod:
 Så stod då nordens pris och bästa hielte = seder,
 Uti et öfwerdådigt mod.
 I denna konst hon geef så långt,
 Båd' Grefeland och Rom sin glaswen bräckta,
 Mot Norman och de kämpar käckta,
 Som för dem gjorde landet trångt.
 En Romulus, en Alexander, Cæsar,

Beröm,

Beröm, som tappre hieltar få;
Men Hunners Landsvärnsmän och gamle Góthers
Resar,

Som Under i wår sagor stå.
Så alstrar Norden gerna stort;
Med Kämpar uti strid hon alltid skrutit,
Dem hennes Skalder Frankar knutit,
Som grönska än med tiden fort.
Hwi skal man då ej fridens Hieltar pregla,
Uti odödlighetens stål?
Alt ock den senre werld sig i de lius må spegla,
Som varit Menr'sko-slåktets prål.
Den makt, den högsta Enwålds hand,
Som samfund bygt, och wåldigheter stiftat,
Ät Konungar det fall utskiftat,
Alt råda öfwer folk och land;
Han böd dem ej i mordiff grymhet slakta
Den hiord, han dem i händer gaf;
Men med en waksam wård och trogen omsorg waktat,
Som Herdar, med en hulder staf.
Eil denna plikt wål fordras mer,
Än gå i fält, och sig i harnesk klåda,
Bland dödar stå, i favor tråda;
Ja, alt hwad Kroppen möda gier:
Naturens drift, den sig hos Kämpar röjer,
Slikt ofta lätt fördraga kan;
En Schevola i eld den åre-lust förnöjer,
Alt Rom hans mod ser wärdigt an.
Men den, på dygdens skarpa ban
Har stått sitt lopp, och hennes mål wil hinna,
Har digra ting at öfwerwinna,
Uppå den dolda hielte-plan;

Der stora själar hafwa jämt at göra,
 Och der de öfwa sig i strid;
 Der de få wapnen mot sitt eget hierta föra,
 Och nästan aldrig sluta frid.
 De hålla hemligt sina krig,
 Och deras tappra verk ej mycket prålar;
 Det glimmar ej i ryckets strålar,
 Och på den fallsta årans stig;
 Men rätta seger-tefnet dock upblånker,
 När dygden, i sin fulla makt,
 Ut werlden, genom dem de högsta gåfwor skänker;
 Och wisar sig i all sin prakt.
 I hennes hieltar får man se
 Ennamat mod, än iorden öde göra;
 De komma ej at folk förstöra;
 Men frid och lycka åt dem gie;
 De äro himlens kraft och redskap dyra,
 Som tiena här til hans beslut,
 At menniskor til dygd och werkelig sällhet styra,
 Och föra rätt hans wilja ut.
 En Thron den stora walplats är,
 Der slike hieltars mod til fullo öfwas;
 Der deras dygd och styrka pröfwas,
 Med wigtig omsorg och beswär.
 Från denna wida högd man genast skådar,
 Om hielten minsta felsteg gör;
 En ringa swaghhet straxt en allmän skada bådar:
 Hans gerning mångas wålfärd rör.
 Han tusend' favor om sig ser,
 I fridsam dragt hans fiender sig ställa,
 Dem han får fly, och dock ej falla,
 Förakta men ej trycka ner.

De wela nöjen, som kring Thronen fara,
 Fåfångans tienst och falska årans prakt,
 Som fångsla sinnen lätt med en fördolder snara,
 För dem skal han sielf stå på wakt.
 Han saknar måst den ädla ro,
 Wid Cronans tyngd, i wänskap åga lisa;
 Som wänner sig wäl alle wisa,
 Dock får han ingen sig förtro.
 Den fina smickran om hans öron liuder,
 Och lasten sig i dygd förklar;
 Ja, fast han til sitt häf den rena sanning biuder,
 Så synes hon dock sällan där.
 Han ensam allas bördor drar:
 Det är hans plikt, at allmän sällhet skaffa;
 Han måste löna och bestraffa,
 Som rättwis Kung och hulder Far.
 För många tusend' menniskor arbeta,
 Befrämja deras dygd och wäl,
 Sitt folks behof och gagn, sitt rikes fördel weta,
 Ja, wara hela landets träl.
 Uti hans dyra purpur-fall,
 Är det ej nog, at några gåfwor åga,
 Hans dygd bör bristen öfwerwåga,
 Om han det rätt utföra skall.
 Rättwisa, frid och konst, och goda lagar,
 Utgöra spirans största plikt;
 Men om och ulfwaris hop hans hiord i trångsten jagar,
 Så bör han känna swärdets wig.
 Han får sig aldrig hwilo gie,
 Hans ro och tidsfördrif wäl står tillbaka,
 När han för Cronan så skal waka,
 Och på sitt rikes wälmagt se;

Hans dygd skal folkens inre wälstånd bygga,
 Och wara dem båd wärn och lag;
 Och hans försiktighet, för fiender, dem trygga,
 Mot wäld och ofrids dunderslag.
 En Kung, med sådan hielte-dygd,
 Som på så wärdigt sätt kan spiran bära,
 Til menn'skors gagn, och Skapar'ns ära,
 Iw han ej stor på jordens bygd?
 Bör ej hans namn en ewig wördnad winna,
 Och fram om Kämpars lagrar stå,
 Som på förstörda fält i menn'sko blod uprinna,
 Och deras fel beteckna må.
 Jo, Norden har den äran fådt,
 Ej blott at alstra dem, som jorden öda;
 Men Hieltar i sitt sköt upföda,
 Som dygdens höga ban ha gådt;
 Som långt på hennes wida högder hunnit,
 Och åndat der sitt Hieltelopp;
 De Segerkrantsar af den sanna äran wunnit,
 Och fyllt med undran werlden opp.

C. J. LOH-
 MAN.

Nöje och Misnöje i Giftermål.

Gns gifte nöjsamt blir, när som man lagom hastar,
 Så fräcka ungdoms år ej med förståndet rå;
 När man sitt älskogs nät ej för på diupet kastar,
 Förrän man pröfwat om thet fiff ell' grodor gå.
 En handelsman, som wil sitt Kram opröfwat köpa,
 Blir snart en Wandelsman, som måst ur boden löpa.
 Misnöjsamt gifte blir, när man i yrslen skumpar,
 Och falkar allstäds på thet kärleks kram är falt;

Tils

Tills man med kramet så inlåter sig och slumpar,
 Ut stämpeln slås therpå, förr än thet är betalt.
 Då måste kramet tidt för ringa winst utwågas,
 Swad Herren falkat på, får sen af drängen ågas.
 Ens gifte nöjsamt blir, när man utser sin like,
 Ut listig yngling sig ej dödsens syster tar;
 The bäddas bäst i hof, som är i jämnwigt rike,
 Då går thet bäst när mor är sinnad såsom far:
 The foglar samsas bäst, som bära lika fiäder,
 Liket i sin likas famn om nöjets drömmar qwäder.
 Misnöjsamt gifte blir, när barnen trugas fria,
 Och för en penningpung en skraltig gubbe ta;
 Ty eliest dundrar far, och hon som gedt them dia,
 Så länge tills the gie thertil et ångsligt Ja:
 Men unga flickor plå sen gamla stutar göra,
 Til fulla oxar, när the oxe-Cronan föra.
 Ens gifte nöjsamt blir, när man i gifte bygden,
 På dygd och erbarhet sitt ögna-fäste slår;
 Och ej therföre just upoffrar sig åt dygden,
 För thet hon uti rik och präcktig klädning går;
 Ej eller therför, at hon sig i fågring speglar,
 Men för hon wårdet sitt med egen ring beseglar.
 Misnöjsamt gifte blir, som girugheten knyter,
 När kärleks-håsten blind wid rika krubbor bins;
 Ty rått så snart som tå, then gyldne hafran tryter,
 Ur nöjet askan lif, ther ingen eld i fins:
 När gyldne kalfwen dör, dör wårdsnaden tillika,
 Då bli the gifte sen på hugg och tråtor rika.
 Jag säger intet thet, at guld det bör föraktas,
 Ty thetta wist en narr, men ingen annan gör,
 Hålst, när som thetta skepp af dygden sielf besraktas,
 Och hennes wapen i sin kringa wimpel för:

Ty så är dygden Fruen, then gyldne pigor tiena,
 Och utaf hennes lius sig alla strålar låna.
 Hwad skönhet angår, bör then ock med rätta äras,
 Dock endast, som et skönt palats thet dygden bor;
 En guldring kan ju wäl med heder af oss bäras,
 Men såts Demanter til, så har han bättre flor;
 Så wördas dygden wäl för sina egna strålar,
 Men skönhet är thet krants, hwari hon mera prälar.

Menniskans Lärdom.

Sen jag min moders hierta skafat,
 Och wackert tömt min faders pung;
 Sen jag har lärdt at wara ung,
 Och frukt af hwar en ålder smakat;
 Sen jag har lärt mig alla Språk,
 Af Judar, Greker, och Romaner,
 Och dem Europa nu är waner,
 Med hundra tusend hufwudbråk:
 Sen jag af Bokwet fått min styrka,
 Och lärdt en stark Theologie,
 En wald och ren Philosophie,
 Och alt hwad lärdoms hieltar dyrka;
 Sen ingen konst mig är fördold;
 Sen jag all werldsens sagor fattat;
 Sen jag min hand och hierna mattat,
 I Rikens tienst och Kungars sold:
 Sen i Naturens diupa grunder,
 Jag forskat många skatter ut,
 Och giordt mig floka tankeslut,
 Om ödets lopp, och himlens Under:
 Sen jag all werlden farit fring,

Alt få mitt lif med wisshet nära;
 Så har jag äntlig hunnit lära,
 Att jag nu wet platt ingen ting.

Öfwer en mörk Poët.

När Cahos öfwer alt naturens ordning dölgde,
 Och werldens fågring låg i mörja, stoft och grus:
 När fuggan ej sin kropp, när skick ej skapnad fölgde:
 När ingen wägg war giord på Skaparns stålta hus,
 Och ingen fönsterluft: när mörker all ting hölgde,
 Gaf Skaparn ut sitt bud, och sade: Warde lius.
 Det wore önskan wärdt et sådant påbud höra:
 Här wil oß en Poët i mörka Cahos föra.

O. KOL-
 MODIN.

För Giftwurna Slickor

Su thetta minnas skal hwar årlig Må och Fänta,
 När hon är wuren up, och Friare kan wänta,
 På andra gåfwor hon tå göra ingen stat;
 Men dygden wara bör then råtta läckemat.
 Ej lite någon på sin hy och röda kinder;
 Ej på sin Faders pung, ehuru stor och stunder;
 Thet är et flycktigt gods, ther thetta sättes främst,
 Ther ålftas endast thet, och slickan sielf är sänst.
 En Jungfru något bör på tiden för sig tänka,
 Och ej för hastigt bort sitt ja och hierta skänka.
 Thet kan wäl blifwa surt, hwad nu är sockersött.
 När magert blir och blekt, hwad nu är fult och rödt.
 Men si, hur slåkot är then gift-yr-galna slickan?
 Hon bröstar halsen upp, och wädrar blotta brickan;
 Hon putsar sig rätt gran, och gör med munnen sipp,

Hon mäter sina steg med nåtta tripp, trapp, tripp.
 I fönstret mönstrar hon, i lag är hon så nätter,
 Att hon, så manfolk se, sig aldrig åter mätter,
 Fast, kanske, på sin kropp hon all sin vänta bär,
 Dock måste tros, at hon ej minsta hönset är.
 Hwad annat är, som gör en sådan hurtig docka,
 An at hon friare wil gerna til sig locka;
 Ty bör hon, hwar hon går; ha sådan utanskrift,
 Si thenna Jungfrun wil nu ändtlig blifwa gift.
 Thet arma stackars fioll, som ej på annat tänker,
 In Friarns söta ord, och granna marknads-skänker;
 Hon menar smek och lek alt stadigt vara skall,
 Och wet ej ordet af förr'n smekemän är all.
 När mannen finner thet ej mer än tunn förgyllning,
 Thet han af bara guld förmodat få sin fyllning,
 Då torfas kärleks brunn, som flödde förr så full,
 Och Glickan koppar blir, som förr war bästa gull.
 Låt vara Jungfrun ock kan wärklig vara riker,
 Låt henne vara skön och Cyprens Drottning liker,
 I Mannawal må hon thet dock ej lita på,
 Och tro alt smickert tal, som gerna wankar tā.
 Tro, at then karl, som blott tin fågring efter friar,
 Wal honom efter mer, än en tin fågring klier.
 En läcker samma mat ej altid påkar på,
 En grann wil altid ej i samma räckten gå.
 Thet åter efter Guld och gröna skogar traktar,
 Tro säkert, han titt Guld, mer än tig sielfwan aktar;
 Om höflighet tā sker, tā sker hon intet tig,
 Men pungen tin: ty statt för honom up och mig.
 En Jungfru ware rik ell' fattig, fet ell' mager,
 Gör mot sig sielfwan bäst, om hon thet rådet tager,
 Hon sig beslute om, en wacker man bli wård,

Så blifwer henne wäl en god af GUD beskärd.
 När hon Gudsfruktan i sitt hierta alltid hyser,
 När blygsamhet och tuft af hennes ansikt lyser,
 När wänlighet i tal, beskedlighet i swar,
 Tystlåttighet i ord, hon för sin prydnad har.
 När hon ock sedighet i all sin åtbörd wisar,
 När för manerlighet man henne allmänt prisar,
 När hon för flitighet och snällhet har beröm,
 När hon är renlig, och om ärbarheten öm:
 När hennes sinne fromt, och kroppen snugg i kläder,
 Dem hon ej byter om wid alla nya wäder;
 Så får then sliktan wäl en from och wacker man,
 Och får hon ingen, hon wäl utan wara kan.
 Så bör en Jungfru tå, på dygden endast lita,
 Hon warar aldralångst, och håller måst at slita,
 Hon kläder aldrabäst, och mister intet färg,
 Ej eller skada får af mögel, rost ell' ärg.

Om Tiden.

M. P. S.

Hwad är wår tid? en ström som snart borttrinner,
 Och gömmer sig i ewighetens haf,
 I hwilket diup wår tanke går i qwas;
 Hwad är wår tid? en dröm, som straxt förswinner.
 Hwad är wår tid? en flyktig rof, et wäder,
 Som drifwes bort, men wet ej hwart det far;
 Et hastigt dan, som tyner af: en fiäder,
 Som uti storm kan aldrig hållas qwar.

A. M. S.

Werldslig Sällhet.

Hwar söker här sin sällhets lott,
 Men efter orätt grund at lära;

Alf wällust, rikedom och ära,
 Et wälies som det högsta godt.
 Det första gör en aldrig nögd;
 Ty om ock wällust wore länger,
 Så föder den på slutet änger;
 Et foster af så flygtig frögd.
 En riker ser sitt wälstånd gro,
 Och kan af andra lycklig skattas:
 Men efter alltid något fattas,
 Er sådan sällhet utan ro.
 Til äran är en slipprig ban:
 Det kâstar möda til at klifwa,
 Men mera, at der säker blifwa,
 Säg hwad då sällhet nämnas kan.
 Alt aldrig lefwa utan hopp;
 Alt wara trygg i dygdens läger;
 Alt man för öfrigt alltid äger
 En nögder siäl i friffer kropp.

SOPHIA E.
BRENNER.

Dwinnofönets Lär- aftighet.

Den twist lär wäl en stund, som jag förmodar, råcka,
 Den twist emellan dem, som neka til ell' tro;
 Som döma wrängt ell' mildt, som stympa eller sträcka,
 Som hålla mot ell' med, som mena nej ell' jo,
 Hur' wida det kan ske, at på förståndets wägnar,
 Man mer ell' mindre lius åt Dwinnofönets ägnar.
 Der må de tåstas om, jag kâpplar aldrig gierna,
 Ho wet, om iefe de, som ta of i förswar,
 En ann beskaffenhet besinna hos wår hierna,
 In den som Plato ell' hans lär-swenn efterfar;

Sy dese unna of et skymt af lius allena,
 En stympad Kannedom, och infall som gemena.
 Lat vara at sa ar, som dese Herrar gisa,
 Alt icke wi som de alt lonligt hitta pa;
 Alt icke wi som de of hogst i lusten hisa,
 Ell langst i diupen sankt, naturen esterga;
 Andock Historien offt Fruentimber wisar,
 Dem hon sa hogt som dem for samma kundskap prisar.
 Lat vara at war kropp ar fatt, som de beratta,
 Med mycken fuktighet, bland swaga krafter mangd:
 Hwad gar det sialen an, hwad pasar hon pa detta?
 Hon vörs des mera wigt, ar nastan mindre stangd;
 Hwad styrkan kommer wid, den ma wi ej begara,
 Det galler föga pa at orka konsten bära.
 Hwad mehn ell hinder kan of fuktigheten göra?
 Den ar ju som jag hördt, et amne hwaruti,
 Som i et lim, en slim, ell annan seger röra,
 De första bilder ell Ideer börja bli;
 Skall fuktigheten lius hos wara ögon wälla,
 Men fran förståndet sken och klarhet återhålla?
 Det ma jag aldrig tro. Dock måste ingen dömma,
 Som wille jag med slit upägga alt mitt kön,
 Alt hoptals fara stad, i stället til at sömma,
 Alt twista längs och twärts om alla sannings rön.
 Nej, nej, jag aträr ej, at lämna dem sa sluga,
 Men blott at lata se, hwartil de kunde duga:
 Men skönt dem hwarcken lust ell redskap kunde fela,
 Alt hinna just sa langt, som Mänwen humnit ga,
 Dock ar ej alt sa lätt, de klintar som för stela,
 Bestigas sällan ell bestigas man af fa;
 Man tal ej Dwinsfolk stort som efter månen skytta,

Och

Och bland sitt husgeråd, Tub, Glob, och måttstaf
flytta.

Den tid är längst förbi, då slika Qwinfolk gälde,
Bäst är för oss at gå en mera sedig ban,
För bägge könen se wi wiså gräntför stälde,
Från urmins tider är man redan der wid wan;
Jag gillar wanan, och är nögd med skilje-muren,
Ty bägge ha så när en ålder med naturen.
Allt hwad oss illa flår, det kunn' wi snarast mista,
Och unna Männen at behålla öfwerhand,
I höga Scholorne, der må de tas och twista,
Snart om det toma, svart, om alla Sole-grand;
Wi nöte tiden bort i tysthet, bland de tysta,
Dock icke alltid bäst med spinna eller nysta.

Ängslan och Tröst i Olycka.

När wil min glädje-sol uprinna,
När wil min himmel blifwa klar;
Wil sorgemolnet ej förswinna,
Som ängslans mörker med sig har?
Förtwiflans mörker trycker mig,
Min ängslans dimba mer tiltager,
När wil af natt en gång bli dager,
Och Lyckans morgon yppa sig.
Går solen ned när dagen ändas,
Hon dock om morgon gladt upstår,
Des liuswa strålars lius itändas,
När regn och molnet öfwergår;
En ifrig storm får återslag,
Hwaruppå lugnet plågar följa,
Sig sacktar äntlig brusand bölja;

På Winter följer Wäredag.
 Men när min lyckas sol gick under,
 Har hon förglömt gå up igen;
 Så äro mina glädie-stunder,
 Min nöd bäst känner himmelen.
 Swäder all gå öfwer mig,
 Och ångslans böljor sig upkasta;
 När wil dock lugnet til mig hafva,
 Och wälgångs wåh'en infinna sig.
 Dock sakta dig min forgetanka,
 Hålt upp med bittert ordaqwid,
 Titt hopp til himlen låt stads wanka,
 Fast lyckan synes dig oblid;
 Din sol ej helt förmörkad är,
 Fast hon i moln sig undandöljer,
 På tåresåd, skörd-anden följer,
 Som glädie kärswar med sig bår.
 Det mörka moln sin himmel målar,
 Af präskad drufwa win utgår;
 En ädel sten i mörkret prälar,
 En blomma som bland törne står,
 Med rosenfärg han lyser mäst;
 I elden gullet klarast blifwer,
 Och wattnet pärlor från sig gifwer,
 The bittra örter läka bäst.
 Sidst lefnads malört GUD förbyter,
 I himla örters liufwa must;
 Här sorgebröd man ofta bryter,
 Men der blir idel frögd och lust,
 Här törne man för rosor får,
 Der brister ej hwad man sig önskar,
 En ewig glädie-wåh'e der grönskar,
 Min sol der aldrig nedergår.

Skalde: Qwinnan
SOPHROSYNE.

Öfwer Melibœi Fri-
herreskap Magnusberg År 1718.

Fom ädla frihet, kom, här skal wårt tilhåld blifwa,
Här skal jag biuda til min egen lag mig skrifwa,
 Här skal jag stänga ut allt werldsligt gnyckleri:
 Ja, stäcka wäldet för min egen phantasi.
 Hon skal, som henne tycks, härefter icke mera
 Min lycka mot ell' med på egen hand wårdera;
 Hon skal, hwad fördel hästt hon sökt ell' syftat på,
 Här under lydnan af min ädla frihet stå.
 De sinnen, hwilka måst sig winning lagt om dygden,
 Ha, när de sedt sitt ram, sökt ro och mak på bygden,
 Der har en Curius på slutet rofwor steft,
 Hur Hjelte-frågd förut i hogen honom left.
GUD ware tack som mig den nåden tåks förlåna,
 Att jag, som kunde än fåfångligheten tiena,
 Och mången sällsam krot kring werldens willgång slå,
 Har humnit til mitt mål, förån jag hint bli grå.
 Jag, som i all min tid haft lust at esterspörja,
 Hwar sanning legat dold, som elden i sin mörja,
 Ser här naturens bok, som öppen för mig stält,
 I swar, bärg och skog, i dälder, mark och fält.
 Här mår jag som en Kung, här vår jag öfwer alla,
 Men ingen öfwer mig; här har jag til befalla,
 Ej fint ell' hysladt folk, der på jag föga på,
 Först de sitt åkerbruk ell' fiskebragd förstå.
 Här får jag rundt ell' tandt hwem mig behagar plåga,
 Mitt tal behöfwer jag på ingen Gullwigt wåga,
 Ell' wånta, som jag förr kan hända warit wan,
 Att man med höfligt krus mig hemligt gier at Fan.

Tror någon, at jag stort om Medwi är förlagen?
 Ell' någons winst förnär will sitta der i wågen;
 Sen jag mång hålsobrunn på egna ågor har,
 Som springer lika stridt, och vinner lika klar:
 Hwar jag ej rått och slått, allenast torsten släcker,
 Ell' hwilkens swafwel-dunst blott lust til maten wäcker,
 Men den ock hålsan kan behålla i sitt skick,
 Och der som krämpor fins bestå en läkedrick.
 Får jag man här med fred i marken så och årja,
 Och obehindrad sen, när tid är, såden bårja;
 Så skal jag föga mer hårefter bry mig om,
 Hwad som från Stockholm hörs, än hwad som sker
 i Rom.

Hårefter wil jag sielf mig hel och hållen åga,
 Min lycka annars ej än mot min frihet wåga;
 All årdryg tankeswärm wil jag ur hogen slå,
 Allt fåfångt fik och släp med föttren trampa på.

JOH. ISRAEL
 TORPADIUS.

Om Giftermål.

Ryckett uppå jorden hördt,
 Hur man plår om giften dömma,
 Då hon det til himlen fördt,
 Och der börjat dem berömma,
 Sagt, at ingen gistas plår,
 Som ej wänn med dygden är.
 Dygden blef deraf helt glad,
 Och bad ryckett dem beskriswa;
 Ryckett laga sig åstad,
 Til at henne nöje gifwa,
 Fast det mera slust blef,
 Då han detta alt beskref.

Och

Och begynte Nycttet så:
 Många giften kan man finna,
 Som mot Dygden synas gå,
 Och ej böra loford winna,
 Det dock sadet öfwer alt,
 Dygden hafwer slift befalt.
 När en Må af Sexti år,
 I et nät, af pengar spunnit,
 Sådän yngling fången får,
 Hwilkens pengar ha förswunnit,
 Då blir likwål detta spordt,
 Dygd och kärlek ha det giordt.
 När en finer purpur = hy,
 Wackert lynne, fagra kinder,
 Såleds kan en Språttthöf bry,
 Alt han sig med den förbinder;
 Flickans dygd förflugen är,
 Dock har dygd giordt honom får.
 När = nej hålt jag hör ej mer,
 Sade dygden helt bedröfwad,
 Jag wål redan wet och ser,
 Hur' min makt blir från mig röfwad,
 Til et smink at färga sig,
 Finner jag, man brukar mig.
 Nej, uti de fordna dar,
 När som tiden än war klener,
 När än werlden Jungfru war,
 Uti åtbörd kysk och rener,
 Un från lasters bojior fri,
 Utan alt bedrågeri:
 När man än ej afwund sedt,
 Och då inga konstler speltes,

Munn och hierta gjorde ett,
 Ej upriktig wänskap feltes;
 Gann förtienst sitt wärde bar,
 Samwet ej som wäder war;
 När som myntet ännu låg,
 Gjömt uti sin grofwa linda,
 Och man ännu intet såg,
 Skönhet folket så förblinda;
 Kårt sagt, på den guldne tid,
 Då war än min lycka blid.
 Jag uti min rätta glants,
 Hade utaf alla lydna;
 Jag war flickors Heder-Krants,
 Hieltars ära, Stats-måns prydnad;
 Mig en hwar sitt hierta gaf,
 Ingen wesk ifrån mig af.
 Dock ännu det fågnar mig,
 Ut än finnas någre qwara,
 Som med alfwar möda sig,
 Til at mina egne wara;
 Månge gista sig ock änn,
 Som mig hafwa til sin wänn.

O. KOL-
MODIN.

Döden skonar ingen.

Du wäl så märken här, hur litet döden aktar,
 Stånd, ålder, skapnad, kön, men utan skilnad
 slaktar

Ungt, gammalt, högt och lågt, hwad honom kornet för,
 Så wackra flickan snart, som skrumpna gumman dör.
 Jag gick förbi en ång, som all stod öfwerdragen,
 Med många färgors blad, af alla blomster slagen,
 Bland

Bland det gemena gräs, som mogit war til hö,
 Mång fager blomma stod, än alt för ung at dö.
 Men slätterkarlen kom, med frokot skära wäpnad,
 Den han på bryne skärpt, han gjorde blomstren
 häpnad,

Det röda blef då blekt, det hwita mörkt och grått,
 Der faldes öfwer alt spådt, wisnadt, stort och smått.
 En trågård stod der wid, i gröna sommar-flåder,
 Jag gick der in och såg et wäld af stormigt wäder,
 Der war et nederlag, som ingen ålder spart,
 Der låg, bland mogen frukt, rått mycken spåder kart.
 Jag kom uti en stad, der mången blifwit skinnad,
 Der fick jag åfwen se, hur döden måst är sinnad;
 Alf kalfwar, fid och lam, der lågo skinn i wrår,
 Långt öfwer hudars tal, af oxar, bockar, får.
 Då tänkte jag så här: Hwad är nu mer at lita,
 På fager ungdoms präal, och rosen-kinders fritta?
 När döden öder alt, och hafwer ej försyn,
 För hwarcken liflig blod, ell' för den skära hyn.
 Han hugger blindt åstad, och ei mer ömko drager
 Med den, som frisk och röd, än den som blek och mager;
 Sielf döden tyckes ock i fågring wara får,
 Och rycker snarast bort hwad ungt och wackert är.

ANDERS
 CELSIUS.

Öfwer en ung Mathe-
 matici, *Aroséns*, Dödsfall.

Mathematiquen flagar.

Jag som håller nått och städigt,
 I uti siälens hwarje wrå,
 Alt hon tänker rått och redigt,
 Ewig sanning hittar på;

Jag

Jag som är en ständig grufwa,
 Gifwer Niken tunnor gull;
 Jag som är en saftig drufwa,
 Präkas dagligt, är dock full.

Jag kan mina Anor samla,
 Från den första verdens tid;
 Hos de Österländska gamla,
 Har jag länge bodt i frid;
 Nu har jag uti Europa
 Bragt min sak så wida opp,
 Att jag hos dem allahopa,
 Har et obehindradt lopp.

Jag har i de Swenska Länder,
 Mången klot och nyttig man;
 Hos de Franska är jag känder;
 Ja i Tyskland går ock ann;
 Jag i England är Gudinna,
 Sitter der på högsta Thron,
 Måste dock i Norden finna,
 Att jag är et tjenstehjon.

Men så har i dessa tider,
 Någre wänner börjat på;
 Att ehwad det äntlig lider,
 Skal jag der ock ära få;
 Jag har ju med nöje funnit,
 Huru mången telning skön,
 Ur den falla jorden runnit,
 Och i hwita snön stadt grön.

Bland dem alla en jag märkte,
 Som af bästa slaget war,
 Och sin upväxt dagligt stärkte,
 Med den rena saft jag har;
 Denna tänkte jag få äga,
 Frukt at hämta ogemen;
 Men, nu hör jag folket säga:
 Wisnad ros är Arolén.

Starcka sialen, som min häning
 Nögder smakte dag och natt,
 I så klen och bräcklig wänning
 Af naturen war dock satt,
 Att det inra urwärf swaga
 Mäste äntlig stilla stå,
 Ingen kunde hiulen laga,
 Fast de nyss begynt at gå.

Ach! jag måtte himlen fira,
 Att ej fåfängt blir mitt hopp,
 Att han alltid wille zira
 Newtons sial med Newtons kropp.
 Ach! jag måtte mina råda,
 De ge kroppen mera ro;
 Han och sialen kunna båda
 Då tilhopa längre bo.

Men hwad hielper mig nu detta,
 Arolén har jag dock mist;
 Waken kan jag wist berätta
 Wäyer ei på hwarje quist;

Ufund bör på sten ei undra,
Om de Runor huggne stå:
Att man ett bland många hundra,
Dylift ämne kan ei få.

J. HJÄRNE. **Hopp i Motgång.**

Sörfagda bröst, som sänkes i ångslan ner,
Fatta ny tröst, ho wet hwad än sker;
Så länge lifwet fins i min halfdöda kropp,
Gör mig lofgifwit at trösta med hopp.
I lif och död et hieltemod lika nöjs,
Ju högre nöd, ju mer det uphöjs.
Den sig will skona, när faran på fårde är,
Får ej den krona som segren beskär.
Tiden med sig alt annat i wärling satt,
Gluter för mig ock olyckones natt.
Fast du nu tryckes i afgrundens diupa swall,
Så at det tyckes all wäntan är all:
Olyckan må alt stormwäder rusta ut,
Jag skall ändå förbida godt slut.
Låt ödet rasa, låt himlen med moln beklås,
Långt från at fasa, af wändan jag glåds.
Allt hwad sig brakt har upp til sin högsta topp
Mister sin kraft, och minskar sitt lopp.
Som nu min qwida egörligt kan ökas mer,
Får jag förbida at omwärling sker.
Man hoppas slätt, när hoppet har hoppet mist;
Hoppas är lätt, när hoppet är wist;
Mitt hopp skal byggas på orörlighetens grund,
Och aldrig ryggas in til min dödsstund.

Riårlefs-Babl.

J. F.

Låt vara, Riårleken blinder,
 Far Lamb för dugliga får;
 När wishets wåldiga hinder,
 I wåg för lystnad ei står;
 Låt vara, at narrar ha sällskapet fårt,
 Hos deras jämngoda lällor;
 Låt tokar åliskas af fiällor,
 Dock wishet utwåljier hwad åliskas är wårdt.

HEDW. C.
 NORDEN-
 FLYCHT,

Om Skaldekonstens Nytt.

Nån himlen gåswor gier, at man dem skal förspilla,
 Mån icke alt är giordt til wisa åndamål?
 Mån icke hwart et ting kan brukas wål och illa,
 Och ingen sats så sann, som icke åndring tål?
 Naturens skatter är' förgåfwes ej beskårde,
 Och misßbruk af en sak betar ej sakens wårde.
 Fast Skaldekonsten war i fordna tider skattad
 För Gudars egit språk, och snille-gåswors pråkt,
 Har nya tider giordt desß styrka så asmattad,
 At hon med all sin högd är fallen i föråkt.
 Det tyks, hon borde doch sitt råtta wårde winna,
 Se'n fordna Barbari't i Norden syns förswinna.
 Men hon har öde, likt de gamla råtta dygder,
 Ju mer wår nya werld tyks blifwa klof och slug,
 Ju mera saknas det i wåra Swenska bygder,
 Som påfölgd wara bör på uplyst wett och hug;
 Wår årlighet tar af, alt som wår finhet ökas,
 De sanna dygder fly, når med Chimérer spåkas.
 Men rot til det förtryck, som Skaldekonsten hotar,

Är måst det felsteg, som Poëten sielf begår;
 Med nedrigt åndamål, han så sin åhra motar,
 Att sielfwa, konsten til sin högghet lida får:
 När Skalden obetänkt sig låga ämnen wäljer,
 Och årans lagerblad, som fram för winsten säljer.
 Allt, hwad af nedrig drift, och grofwa syften smakar,
 Förlorar wärdet sitt, och tappar snart sin glans;
 Den, som på Helicon hos Sång-Gudinren wakar,
 Har nog belöning af hwar enda Ære-Krans,
 Som han, til dygdens lof och prydnad, sammanknyter,
 Att honom skydd och hägn af dygden aldrig tryter.
 Det är en ädel winst, sin hand til nytta låna:
 En wärdig Skald är den, som brukar gåfwan rätt;
 Hans mål är aldramåst, at Efterwerlden tiena,
 Med det, han prisar dygd på et behagligt sätt:
 Han målar hennes folk i årans höga tempel,
 Der stå de i sin pragt, til annat folks exempel.
 Hwad hade werlden nu af många hielte-dater,
 Som fordom sêdt, om ej Poëter warit til?
 Historien, Poëtien, de äro ju Cammrater,
 Som bägge til et gagn och syfte tiena wil:
 Den ena säger blott, hur saken samman hänger,
 Den andra med sin kraft sig in i wiljan tränger.
 Så är då Skaldens plikt, at siunga dygdens åra,
 Uphöjja gåfswors dyrd, til Skaparns wälbehag;
 Berömma dråpligt folk: åt Hieltar offer bära,
 Ja, sätta stora werk för werlden i en dag;
 Man kalle denna konst onyttig, öfwerflödig,
 Der en Trajanus är, blir Plinius straxt nödig.
 Hur' mången ädel dygd är lagd i glömskans dimma,
 Som kunnat tiena til et Efterwerldens blom?
 Om den war rätt bekant, och fädt i ryftet glimma?

Så gagnar ju en Skald til tids och lasters troß.
 Han bör berömma dygd med aldräufsta stamma,
 Och högsta orda-präl, men aldrig sanning stamma.
 Han bör den frihet ha, at högt få dygder prisa,
 Och skildra laster af i deras wärsta färg;
 På det han bägges art så lifligt må bewisa,
 At lasten nödgas fly, men dygden bli som bärg.
 Det witsord bör han sig bland sina landsmän skaffa,
 At ingen honom kan för nedrigt smicker straffa.
 Då tienar han til gagns, och Skaldekonsten blifwer,
 Båd' nyttig, angenäm, och nödig för et land;
 Ju mera folket högt på dygdens trappa klifwer,
 Ju flera syslor får hans Sannings-wähnta hand;
 At prisa, muntra upp, de wärdas låf utföra,
 Hwärt enda dräpligt werck på jorden ewigt göra.
 Hans sysla är då det, at ärans folk afmåla;
 Men det är klagan wärdt, han råkar stundom för
 Så fina sinnen, som sitt eget låf ej tåla,
 Til råga på all dygd, man stora hiertan hör,
 Begära tystnad, när Poëten wil försöka,
 At fylla upp sin plikt, och äre-Offer röka.

E. LIND-
SCHÖLD.

Beswärligt, at wara utan Mata.

Det är en gammal lära,
 Tu ting bör man undfly;
 Från Ting gå utan ära,
 Och utan mat från by.
 Det ena fränker magan,
 Det andra et godt namn;
 Men wärre är den klagan,
 At ingen ha i famn.

Från

* * * * *
 Från Ding och Nattgång blifwa,
 Det gör en bäst förnögd,
 Som mången afsvug gifwer.
 Det är ej ringa frögd,
 Wara sin egen herre,
 Och ha sin frihet qwar;
 Men stadder är den wårre,
 Som ingen maka har.

Eil Iris, öfwer des Sawaller.

Säfång skönhet hos Er lyser:
 Sgat brinner, hiertat fryser,
 När jag Iris ser och hör;
 Hon är skön, hon mig betager;
 Men hur' är den munnen fager,
 Som så mycket lappri för?

Öfwer Hunden Pampe.

Ach! Pampe, lilla wackra gåck,
 Din dag bör stå i Allmanacher:
 I tåcka ögon är du tåck,
 En wacker mun dig kallat wacker.
 Men wet du wål, du lilla diur,
 Alt jag din sällhet lär förtryta?
 Jag wille gerna med dig byta,
 Och klåda mig i din natur.
 Doch alfvarsamt == jag wil så skrifwa,
 Alt du må se min hiertans grund,
 Jag swår, at om du ej wor' hund,
 Jag wille gerna Pampe blifwa.

O. KOL-
MODIN.

Om Brådöd.

Såst döden fastlig är, doch må han gunstig heta,
 Enär han oss förut sin ankomst låter weta.
 När han på lifwets port med sjukdoms hammar slår,
 Belägrar kroppen först, och så til stormning går;
 Hans strånga förebud wäl äro mycket swåra,
 Då de på kroppens wall med murebräckor bära,
 Och trånga wäldsam in på en och annan ort,
 Att mången önskar då sin öfvergång ske fort.
 Doch det en förmån är för den som lefwat säker,
 Att döden honom ej i ögnablicket wråker
 I mörka grafwen in, och i den andra död,
 Som plågar siäl och kropp med ewig eld och glöd.
 Det är en förmån wist, at under sjukdoms sweda,
 Få döden se förut, och sig dertil bereda.
 Wäl den som stundelig i tankar döden har;
 Han fruktar honom ej, han ware sen ell' snar.

J. WE-
LIN.

Om lång Lefnad.

Hwad är för lust at lefwa här?
 Hwad nöje tro det med sig bär,
 Att tålja många tiders språng,
 Och se de snabba årens gång,
 Att skåda Månars flygt och lopp,
 Att råfna weckors skutt och hopp,
 Att minnas många dagars traf,
 Samt timmars fart båd til och af,
 Se mindre stunders snälla drift,
 Och ändelig stadna i en grift?

Tri

Frihet och Kärlek.

Sälla tider glada dagar,
 Då jag än min egen var!
 Mån jagt billigt ej beklagar,
 Att I mer ej ären qvar?
 Sälla tid, hvar blef ditt nöje,
 War din ewighet så kårt?
 Fåfångt älskas lust och löje,
 Om de så förswinna bårt.

Ed och löften ^{* * *} hållas ^{* * *} borde ^{* * *},
 Och förnustet ledswån bli;
 Men när jag mitt löfte gjorde,
 Had' Jag Iris ej fädt si.
 Fria sinnen, ehr jag råder,
 Som åt mina bosor len,
 Först min Iris ögon skåder,
 Swärjen, om I kunnen, sen.

J. G. H. Om Tadel.

Sår tummelplats, när man betänker,
 Han en Theater nämns med skål,
 Der mångens öga på of blanker,
 Och minsta hopen menar wål;
 Hwar en i Tadel ser sin winst,
 Den dömmar måst som känner minst.

O. KOL- MODIN. Dwinno Skrud eller En Hustrus upförande.

Du wil jag några plagg af kostbart tyg föråra,
 Att alla i gemen, som hustru-flåder båra.

Om

Om de i hwardags lag dem wilja klåda på,
 Så skola de deri rätt hedersamma gå.
 Här är en Kappa först, af guld och silkes ämne,
 Wi guldet åkra tro, och silket kloket nämne.
 Med denna mången gång en hustru hindra kan,
 I tyfthet mycket ondt, som hotar hennes man.
 Ej alltid nyttigt är, at straxt för mannen råna,
 Och gifwa honom, hwad på färde är tillkänna.
 En wettig hustru kan, med sin bestedlighet,
 Före än han wet deraf, förtaga mång förtret.
 Tid nog, han efter åt får hennes omsorg höra,
 Och hennes kloka wett; då honom godt skal göra,
 Att han en sådan wänn och trogen maka har,
 Som mera än han trodt, med hon om lastet drar.
 En hustru bör också par fåcka Sandskar draga,
 Dermed hon skadlost må i heta nöden taga,
 Och gripa dristigt til; doch wara så behänd,
 Att hon ej warder af rödt järn på fingren bränd.
 Som det war aldrig godt, at wara öfwerdådig,
 Så nyttigt åter är, i nöden wara rådig:
 Och af försiktighet et bråde finna på,
 Med hwilket man til lands ur faran sinna må.
 Et färdigt sinne står ej rådlöst, när det gäller;
 Ej slapper ögon til; ej mod och händer faller;
 Ej grufwar, jämrar sig; men fattar råd i hast,
 Och hielper lätt utaf fast mången dryger last.
 Et Sörklåd och en Pung wil jag här jämte skåra,
 Deri en hustru bör alt stadigt hos sig båra,
 Af hwarsehanda godt, at kunna dela ut,
 Enär det görs behof, förutan något prut.
 Den niugga sparsamhet, som mången skadligt brukar,
 Schwad som spara tyks, hon mycket mera slukar;

Ty knappa tappa är; men den som rundligt får,
 Och rundligt delar ut, han ymnigt skära får.
 Den ena skiftar ut, och alltid mera winner,
 En ann, i otid niss, ser at hans gods förswinner;
 Den siäl, som rikligt ger, skal blifwa stor och fet;
 Och den som druckna giör, får dricka ymnoghet.
 Den uti dyran tid sitt korn för andra gömmer,
 Den banna menniskor, och Gud hans lärar tömmer;
 Men den som säljer det, han skal wälsignad bli,
 Och den som söker godt, skal få det goda si.
 Den med sin sparsamhet, sitt eget hus bedröfwar,
 Han ärfwar wäder, och sig andras gunst beröfwar;
 En däre wara måst den wisas twugne träl:
 Den wise wårdar sig om andra hiertlig wäl.
 Med starcka hushålds skor bör hustrun sig förwara,
 At hennes fötter må befinnas alltid snara,
 At kunna springa bi, med kärligt understöd,
 Och löpa dem til hielp, som äro uti nöd.
 Om nänsin, bör hon här, ei föttren långsamt draga,
 Men andras trängmål sig til hiertat genast taga,
 Ty hielpsamhet bete, är ratta kärleks art,
 Och dubbelt gifwer den, som gerna gier och smart.
 Et än, som pryder tåckt, och wärmer wäl för snufwa,
 Är höflighetens dot och ödmuikhetens hufwa.
 En hustru, som hwar dag sig henne klåder på,
 Kan wäl med heder fram för hög' och låga gå.
 Der stolthet innebor, der står förakt för porten,
 Och spättar nesa in, som stinker widt i orten.
 Men ödmuikhetens hus har wishet wäl befast,
 Och alla dygder gå der dagelig til gäst.
 Som ögat all ting ser, men sielf sig intet skådar,
 Så märker ödmuikhet de minsta dygde-trådar

Hos andra; på sig sielf, hon ingen skönhet ser,
 Ty om hon henne såg, hon tyckte om sig mer.
 Ho rätt wil warda stor, han måste liten blifwa,
 Den wågskål lättast är wil högst i wädret klifwa;
 Et Null är intet sielft, doch ökar tijo-falt,
 De andra Ziffrors kraft; så ödmuikheten alt.
 Den qwinna, som sig sielf af hiertat diupt förnedrar,
 Den höjer Herren up, och hwar man henne hedrar;
 Tu mindre för sig sielf hon håg och tycke bär,
 Tu mera hon i Guds och menn'skors tycke är.
 Och huru ganska wäl står det hwar ärbar qwinna,
 När hon sin orda-wäf af höflighet wet spinna?
 Et höfligt tal och swar wäl fram den wägen går,
 Der makt och stora ord med blygd tillbaka står.

z. w. Wärens Nöje.

Jag tror den köld i wintras war
 Will räcka til ännu;
 Då Mor hon hyggas sig til Far,
 Och säger: hu tu tu!
 Då folk här frös ihop som gräs,
 Som nu tar på at gro;
 Demm förr ej tänkt på sådant fiäs,
 Nå nu gå nögd i bo.

De tåcka ångars fagra fält
 Och biuder ut til sig,
 At tråda in i nöjets tält,
 Och fågnas hiertelig;
 När gamla Mor sitt förklåd skönt
 Brer ut til markens jir,
 Och wil nu klå sin sal med grönt,
 Hwars taf är klar Saphir.

* * * * *

Här sätter man sig gläder ner
 In under himlens blå;
 Allt hwad man hör och hwad man ser,
 Förnöjsamt wara må.
 Här tilvar fram en bäck så ren,
 Uti et liusligt brus;
 Der ruskar vinden lurswog gren,
 Och gier et sakta sus.

* * * * *

Här qwittrar foglen på en qwist,
 Och spanner up sin qwint,
 Allt mod kan få den mod har mist;
 En spelar groft, en fint.
 En qwäder tyrlyri tyrly,
 Och slår en söter drill;
 De liuswa stämmor hörs i sky,
 Då hwar sig fågna will.

* * * * *

Det blanka watnets fiskar små
 Sig fågna aldramäst;
 De roa sig i böljan blå,
 Och leka nu som bäst;
 De spritta i sitt diupa bo,
 Allt watnet står i högd,
 Deraf har hwar och en sin ro,
 Som är til nöje bögd.

* * * * *

All diur, som uppå jorden gå,
 Allt fiäll-och fiäder-få,
 De som på fyra fötter stå,
 Och en del ropa: bå;

De

De fågnas alla på alt wis,
 Och para sig ihop,
 Med stummer mun de siunga pris,
 Att den som alting skop.

H. C. NOR-
 DENFLYCHT.

Det samma Wärdet af Folk, och om Förställning.

SSår werld har nu begynt i wett och slughet blänka,
 Af gammalt Barbari är intet märke qwar;
 Det Swenska ända fram knapt rum i Sverige har,
 Och tiden är så fin, at alla hufwud tänka:
 Af wishet, dygd och wett, de mästa tungor skryta,
 Men dygdens werkan syns doch i wår lefnad tryta.
 När folket tänka rätt, och wishets frukter söka,
 Då skulle dygdens tienst ju mera yrkad bli,
 Ju mera tankan är från falska bilder fri,
 Ju mera skulle rätt och ärlighet sig öka:
 Om allas syfte är, at sig i wett förmera,
 Så borde laster fly och dygden högst regera.
 Men falska äran har et barn, en sminkad dotter,
 Som i wår fina tid det högsta wälde för:
 Förställning heter hon, et måladt träll som gör
 Sin mor til wiljes alt, at winna hennes låtter;
 Hon sätter färg på alt, hon ömsar och hon wrider,
 Och tusend Moden för hon in i wåra tider.
 Hon håller öppen bod; deß waror å' de kläder,
 Som allmänt brukas nu på tidens masquerad;
 Hon säljer stulit wett och lånta lärdoms blad,
 En prälad kundskaps praft och ord, som gå i wåder.
 Här kan sig hwar och en så wäl och nått förkläda,
 Att han, om liusan dag, törs för bekanta tråda.

Den

Den falska höflighet, och tusend' wänskaps eder,
 De hala löften, och de lätta trohets band,
 Krus, smicker, ögnecast, de ligga här ibland,
 Som nipper tierna de, med små sielfstagne seder:
 Allt hwad som höra kan til skruden, har förställning,
 Men samwets myntet tar hon ock i wedergällning.
 Det wårsta af des Kram, hwar med hon måst bedrager,
 Är sielfwa lasten, den hon sminkar hwit och röd:
 Han går i snöhwit drägt, med oskuld til sin stöd,
 Han liter på sin färg, och myndigt säte tager.
 Des syster dumbhet blir i lika prydnad funnen,
 Sen dierfhet henne först lagt några ord i munnen.
 Så blir okunnighet för wisshet ofta prisad,
 Allenast hon nog fräckt sin lånta klädning drar;
 En stält, för ödmjukhet, som sig wäl sminkat har;
 En hemlig lasters wänn, til dygd-exempel wisad;
 En egennyttans slaf, som lärt om samwet tala,
 Gör rikets bästa stöd, änskönt des steg är' hala.
 Hwad under, at wår tid, ehuru den ock prälar,
 Doch lider wårklig brist på sann förtienst och dygd,
 När alt består i smink: och falska årans skyg
 Insluter hwar och en, som sig så artigt målar?
 Ho will bemöda sig, det sanna wårdet winna,
 När man til lyckan kan med blotta färgen hinna?

s. z. Öfwer Sorg och Glädie.

At vara jämt i sorgen stadd,
 När man af dödligt sår blir skadd,
 Det är at aldrig botas;
 At solen hafwa sedt gå ner,
 Men aldrig se det dagas mer,
 Det är med döden hotas.

Alt på en kall och mulen natt,
 Få lius och warman åter fatt,
 Det är at åter triswas.

Alt skåda bistra dagars slut,
 Alt sorg med glädie byta ut,
 Det är på nytt upliswas.

A. L.

En Annan.

Sorg och glädie wara makar,
 All förfarenhet bejakar,
 Nu är glädien sorgens mor,
 Nu är sorgen glädiens bror.
 Wåra tider och de fordne,
 Öro håri lika wordne;
 Ty hwar glädien satt sig ner,
 Har och sorgen haft qwarter.

C. M. R.

En Annan.

I werlden sorg och frögd hel tått hwarannan följa,
 Der glädien kommer in, dit skyndar sorgen fast;
 Liksom på hafwets fält en bölja hwälfs af bölja,
 Och hindras ingen ting när stormen far med hast;
 Men aldrig kunna de sig i et hus förläsa,
 När sorgen kommer in, så måste glädjen wisa.

O. KOL-
MODIN.

En Dikt om Fru Lusta.

Fru Lusta har en lund på Hliotens* grund belågen,
 Bort åt blå kullans gräns, rått wid den breda
 wågen,

Som

* Satans.

Som til fördärfwret går, til åsigt mycket skön,
 Med rosor härligt prydd, af höga linder grön.
 Små näktergalar der i lugna skuggan siunga,
 Och nöjen öfwer alt på trädens armar gunga.
 Der mötas spel och dans, der hoppas frögd på tå,
 Alt glädien står i takt, och höres långt ifrå.
 Fruen sielf uti en wid och öpen lössal sitter,
 På präktigt målåd thron, beprydd med stenars glitter;
 Kring henne krålar folk, som myror wid sin stack,
 Dels tiggas hennes nåd, dels offra henne tack.
 Så manstark kan sig ei den störste Konung kalla,
 Alt ei för denne Fru långt flere nederfalla;
 Här finnes ock af dem, som styra många land,
 Lik hopen uppå knän, at kyssa hennes hand.
 Hon sielf dem alla friskt til lust och nöje retar,
 Hit säger hon mitt folk, och edra sinnen betar:
 Slår all den oro bårt, som estertanken gör,
 Ei samwets hunda-glasss er här bekymra bör.
 Hos mig i sinnen alt, hwad I wäl önska kunnen,
 För öga, fot och hand, för öra, näsa, munnen,
 Och eder hela kropp: alt fågnas här så wäl,
 Alt ingen sig med sorg för morgondagen qwäl.
 Der rider Kus min son, som tunnans styrka truger,
 Bår krants af humble-ref, och drufwan slitigt suger.
 Han sköljer sorger af, och dränker alt beswär,
 Med ädelmodig must, bland glada Buzars här.
 Hos dem går lustigt til, där skänkes, tömes, qwådes,
 Der sorlas utaf frögd, man der för ingen rådes,
 Der bygges slott i skyn, der stormas himlen ned,
 Ty all ting faller lätt när hiernan hänger sned.
 Si mine döttrar der! ach skönste tre printessor,
 Som fågna sinnen mer, än alla Kyrko-messor.

Der sträcker Lättja sig på miuka fiädrars bädd,
 Med friskt och frodigt hull, men mycket syfle-rädd.
 Der torf er miuka hand ei hårda balkar frukta;
 Ert ansigt slipper ock sur arbets swett at lukta;
 Man sofwer der sig mått, man snarkar der sig fet;
 Man gäspar der så godt i stilla maklighet.
 Will tiden stundom lång i lättias sällskap blifwa,
 Så står här Klättja straxt, som ledsnan kan fördrifwa;
 Hon är en fiksam siäl, som aldrig fåfång går,
 Fast hon bland tusend-tals fåfångligheter står.
 Hon mäter tiden ut med knapnåls-sting och spetsar,
 Med pärlor, hår och band, i långa wef och kretsar;
 Hon skaffar spelbord fram och öpnar skådespel,
 Visiter, lek och dans är hennes arfwedel.
 Men största lusten gör min mansfolks-kära Klättja,
 Ty hon med ögne-fast kan sura hiertan sättja
 I kära lågors frögd, i liusan ålskogs brand,
 Och foga samman kön i säta kärleks-band.
 Hon yr och lustig är, hos henne sällan fattas
 På rolig skämteläk, der rasas, les och skrattas;
 Der följes, utan twång, naturens blida lag,
 Och delas rundligt ut kyss, klapp och famnetag.
 Ei något sinne fins så trumpet, twårt och gruffigt,
 Ut det hos henne ju blir wänligt, spakt och liusligt;
 Der aktas ingen ting den stränga dygdens knorr,
 Der lides kysshet ei, som alltid är så torr.
 Si dessa mina barn med täflan skola laga,
 Ut aldrig tryter det, som eder må behaga;
 Ty deras fatebur är full til öfwerflöd
 Af wällust, at mitt folk kan aldrig lida nöd.
 Hwi sen I på hwaran, och långsamt er besinnen?
 Otaligt mer i här, än jag bekrifwit, finnen;

Seer til, den magra dygd med hungrigt lönings hopp,
 In på sin ödestig ei willar edart lopp.

Menniskans Aldrar.

Den än står under Barndoms tvång,
 Til Ungdom snart wil göra språng;

Den stadder ar i Ungdoms währ,
 Trår efter Mandoms fria åhr:

Från mandom will man flytta bo
 Til ålderdoms förmenta ro.

Hwar en sig bättre trefnad spår
 Uti den tid som återstår.

Men när alt annat är förbi,
 Som plå de unga åldrar bry;

Då Ålderdomen modig står,
 När döden kommer med sin bår;

Han blifwer då en Kammar = drång,
 Som bådder up en hwilo = sång;

Han kommer då rått wål til påß,
 Ut spånna från det tunga last;

Ey wagnen är då förder fram,
 Som lastad war med tidsens fram,

Det menniskan i så långan tid
 Har slåpats med och tröttnat wid.

Det mogna sinnet då först wet,
 At det är alt fåsånglighet.

ULRIC RU-
 DENSCHÖLD.

Om skiftlighetens Pris.

Skall jag ei snart få solen se
 Ut dystra målnen affsed ge;

Är än ei tid,
 Att hon en blid
 Och liflig stråla mig må te?
 Min lefnads wåhr,
 Så mörk och swår,
 Med suck och tår,
 Så utspädd warit;
 Att jag har redan mer förfarit,
 En mången ann som bår grå hår.
 I som så högt beklagen ehv,
 Att alt här ständigt werling ser,
 I faren will: omskiftlighet,
 Är hwad jag hållt mig önska wet.
 När sådan någon trefnad har,
 Wid ständigt töken, rågn och slagg?
 När himlen är beständigt klar,
 Blott tistel grov och törne-tagg.
 Men all ting trifs
 När ymsom gifs
 Blåst, solskin, måln och kulna dar.
 Ja wintrens Is,
 Som syns et ris,
 På mångfalt wis
 Doch Jorden batar.
 Jag ömkar den, som himlen låter
 Steds röna framgång, wälstånd, pris;
 Wår swaghet slift ei båra kan;
 Wåst mot och medgång om hwar an.
 Men är jag född blott til beswår,
 Jag endast tolamod begår.

Dfull

A. M.

Ofullkomlighet.

Så är det med oss all ihopa,
 Wi andras brister gerna si;
 På deras fel wi ofta ropa,
 Och egen dårskap gå förbi;
 Men säge hwar i egen barm,
 Man skulle lämna alla andra,
 Och hade nog at egit klandra,
 Och slåcka deruppå sin harm.
 Men när man talar ei på baken,
 Til at bestymfa någon man,
 Och ei at förblommra saken
 Med det som ei bewisas kan;
 Då må och bör ju hwar och en
 Så säga det som hiertat tänker;
 Ty sanning utan några ränker,
 Tilfogar ingen något men.

Allt ofullkomligt är på Jorden,
 Och sielfwa solen släckar har;
 Homerus är ock slumrig worden;
 En peppar aldrig är så rar,
 Att ju en blandning som är lång
 Der finnes, som alsintet duger;
 En gammal höna, som är sluger,
 I näslan wärper mängen gång.
 När Mercur på sin pipa spelar,
 Kan Argi ögon blunda till;
 I malmen alltid något felar;
 En Klof Ulysses far ock will:

Den, hwilken Juno fordom har
 I stierten hundra blommor gifwit,
 Utas sin fot har modfält blifwit,
 Som stygger är, fast siädren var.
 Ehuru wäl Apelles målar,
 Kan doch hans tofla tadlad bli;
 Ei alt är guld, som kastar strålar,
 Corinthum få ei alla si.
 Wi kunna intet alla alt.
 Hwar fogel efter näbben siunger;
 I stora hus är ofta hunger;
 När man har humla felas malt.
 Catones altid äro rara,
 Men Clodios man många har;
 Penelope må kysker wara,
 Doch kan ske någon giordt til far;
 Achilles fruktar ei för sår,
 Men sidst med fotens sweda pliktar;
 En Atlas under bördan swiktar;
 En Hercules mot två ei står.
 Naturen kan så jämt ei dela,
 Alt alt fullkomligt är och godt;
 Alt wara memiska, är at fela:
 Hwar har sin del af swaghet fådt.

Register.

	Pag.
T Rudéen. Snillens art i Sverige =	I
- - - Gyllende Tiden =	4
C. F. Lohman. Sfwer samma ämne =	48
T. Rudéen. Dödstankar =	II
Anon. Sfwer samma ämne =	23
C. F. Lohman. Sfwer samma ämne =	34
- - - Sfwer samma ämne =	62
O. Kolmodin. dito =	113
A. D. Leenberg. dito =	71
J. Frese. dito =	93
O. Kolmodin. Om Brädd. =	122
S. E. Brenner. Godt Namn efter Döden =	2
- - - Hieltars pris =	II
- - - Dwinnofönets Lärackfighet =	106
T. Rudéen. Dwinnof. kärleks-wälde =	68
J. J. Torpadius. Om Giftermål =	III
S. E. Brenner. Giftermål förkastas af Lärda =	64
J. T. Geisler. Bästa årstid til Giftermål =	38
J. G. Hallman. Iris och Sprätthöks Giftermål =	73
C. F. Lohman. Nöje och misnöje i Giftermål =	100
O. Kolmodin. För Gistrouyna Slickor =	103
C. F. Lohman. Om Frieri =	32
- - - Dito. fult i sagert skinn =	94
N. E. S. Hieltars rätta ära =	75
H. C. Nordenflycht. En Hielte i frid =	96
T. Rudéen. Währ-och Sommar-ro =	14
- - - Om obeständighet =	48
- - - Sfwer Blomstren =	56

Register.

	Pag.
<i>J. Frese.</i> Skaparens härliga Wärf	9
- - - Om Lifwet och döden	47
<i>J. Hiärne</i> Om hopp i motgång	117
<i>U. Rudenschöld.</i> Om hoppet	13
- - - Om Tolamod	22
- - - Om skiftlighets pris	133
- - - Om Tiden	5
<i>J. B. Sfrwer</i> samma ämne	52
<i>C. J. Lobman.</i> Dito	59
<i>M. P. S.</i> Dito	105
<i>C. J. Lobman.</i> Sfrwer årsens tider	53
<i>Z. W.</i> Om wårens nöje	126
<i>O. Celsius.</i> Om menniskans tidsfördrif	25
<i>C. Rudenschöld.</i> Sfrwer Ensligheten	6
<i>J. Frese.</i> Sfrwer samma ämne	13
<i>C. J. Lobman.</i> Menniskans förgånglighet	6
- - - Om möda i werlden	16
- - - Werlds säfånglighet	17
- - - Werldens lust	23
- - - Werldens oro	50
- - - Gamla och nya Werlden	45
- - - Allsteds godt, men Hemma bäst	18
- - - Sfrwer ombytlighet	45
- - - Ju snällare, ju sällare	79
- - - Om förändring	87
- - - Om Lifwet	30
- - - Lifwet en Wandring	36
- - - Sfrwer förgångligheten	69
<i>A. M.</i> Sfrwer samma ämne	ibm.
<i>O. Kolmodin.</i> Om ära af härkomst	17
- - - Drwinno-strud	123

Register.

	Pag.
O. Kolmodin. En Dicht om Fru Lusta	130
- - Om Lyckan	15
H. C. Nordenflycht. Om Skaldekonstens nytta	118
A. M. S. Om Skaldekonsten	120
- - Om werldslig sällhet	109
H. C. Nordenflycht. Om Medelwäg och twång	31
- - Penningar göra alt	81
- - Om folks värde, och om förställning	128
- - Tröst i Sorg	49
Anon. Öfwer samma ämne	83
Dito. En annan	108
C. Malmenius. Om dygden	54
Anon. Öfwer samma ämne	58
F. G. Hallman. En lyckligt Land	60
F. Krook. Ecloga	70
A. M. Om Tapperhet	77
- - Om ofullkomlighet	135
F. I. T. En redlig Man	84
F. G. Hallman. Öfwer samma ämne	86
L. F. Colling. Skönhets saknad	87
C. M. Liljehök. Kännetekn af en god Swenske	88
N. A. En Saga	89
F. F. Om kärleks wahl	118
P. L. Om kärleken	90
Anon. Om kärlekens längtan	52
Anon. Om kärlek och frihet	123
L. Hallman. Öfwer dem som unge dö	92
C. E. D. Om lång lefnad	93
F. Welin Om samma ämne	122
Meliboei. Friherreskap	110
A. Celsius. Mathematiquens Klagan	114

Register.

	Pag.
E. Lindschöld. Besvär utan märke	120
J. G. H. Om Tadel	123
S. Z. Öfwer Sorg och glädje	129
A. L. Öfwer samma ämne	130
C. M. R. Dito	ibid.
Anonymus. Om Människans sällhet	21
18 - - Om fåfängt hopp	35
82 - - Byckönskan för Sverige	37
01 - - Graffkrift öfwer en Ungk. och en Jgfr.	56
18 - - Hårne-sjukan	61
80 - - Om Landt lefwerne	66
47 - - Om Skönhet, Förstånd och Dygd	77
87 - - Om Människans åtskilliga sinnelag	79
00 - - Om Människan	95
10 - - Om Människans Lärdom	102
77 - - Öfwer en mörk Poet	103
78 - - Öfwer Iris squaller	121
12 - - Öfwer Hunden Pampe	ibid.
08 - - Om Människans åldrar	133

Rättelser.

Pag.	3.	Lin.	18.	står seder, läs heder.
	12.		26.	står fört, läs sitt.
	14.		27.	står Unkarl, läs Ungkarl.
	20.		7.	står från, läs ifrån.
	33.		24.	fråsa, läs frasa.
	51.		32.	står eder, läs neder.
	61.		26.	står sällets, läs sällhets.
	64.		24.	står händer, läs länder.
	105.		29.	står at, läs och.
	106.		12.	står til, läs dit.
	Ib m:		27.	står kapplar, läs kapplar.

